

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXIII • Núm. 1.193 • 1,60 €

1 • agost • 2002

«Aprendre és com remar
contracorrent: tan bon punt
es deixa, es retrocedeix»
Benjamin Britten

Donar vida als anys

Cloenda de curs de les AUGG al paranimf de la Universitat de Barcelona.

Les aules de formació permanent per a la gent gran evidencien que la inquietud per aprendre coses noves no té edat

Més de 10.000 alumnes repartits en les 37 aules de formació permanent per la gent gran que hi ha arreu de Catalunya són una prova prou fefaent com per rebatre allò que les inquietuds i les ganes d'aprendre són només cosa de joves. Cada cop són més les persones grans que, un cop jubilades, es resisteixen a escarxofar-se davant del televisor veient com avança el rellotge. Des de classes de guitarra o gimnàstica, passant per conferències sobre la situació mundial actual o sobre literatura, geografia i història, fins a tallers d'entrenament de la memòria, hi ha un ampli ventall d'activitats i de temes que els avis aprenen cada curs, de vegades fins i tot a la mateixa universitat on els seus néts miren de tirar endavant una carrera. «És un exercici mental útil i necessari per a qualsevol persona que vulgui estar al dia», afirma Valentí Costa, coordinador de les Aules d'Extensió Universitària per a la Gent Gran (AUGG) de Barcelona, les més importants de Catalunya tant en nombre d'alumnes com en anys d'antiguitat. «L'objectiu de les aules és donar vida als anys. Aquest és el nostre lema. Hem de ser, i de fet som, útils per a la societat», afegeix Costa.

Pàg. 2, 3, 4 i 5

Participació dels bisbes espanyols a la Jornada Mundial de la Joventut

Nou prelats espanyols, entre ells el cardenal Antonio M. Rouco Varela, l'arquebisbe Lluís Martínez Sistach i el bisbe Josep Àngel Sáiz, van ser convidats a impartir algunes de les catequesis en espanyol de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ). De fet, el Departament de Joventut de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) va coordinar quatre dels espais de catequesi en llengua espanyola: tres a parròquies i un a l'Exhibition Place, amb capacitat per a 6.000 persones. Mons. Sáiz, bisbe responsable del Departament de Joventut de la CEE, es va encarregar de fer, el 25 de juliol, una catequesi sobre *Vosaltres sou la llum del món* (Mt 5,15). Al voltant de 7.100 joves espanyols i una vintena de bisbes van participar a Toronto, del 23 al 28 de juliol, a la JMJ. Totes les diòcesis espanyoles hi van estar representades per aquests joves, segons va explicar el director del Departament de Joventut de la CEE, Víctor Cortizo. Algunes d'aquestes diòcesis van organitzar les seves pròpies peregrinacions, que en la majoria dels casos van estar encapçalades pel bisbe.

Pàg. 7

«L'Església ha de ser signe avui de fraternitat i comunitat»

Fr. Jacint Duran i Boada (Santa Coloma de Gramenet, 1951) és el nou provincial dels caputxins de Catalunya i Balears des del mes de juliol passat, quan va ser cridat a substituir el que durant tres triennis ha estat en el càrrec: Fr. Enric Castells. «Estem en una època de profund individualisme en què cadascú va a la seva, i l'Església ha de fer l'esforç de fer fraternitat i comunitat», afirma Fr. Jacint Duran en una entrevista, «si ho aconseguim com a fraternitat caputxina i com a Església aquest serà el gran signe que podrem aportar al món actual».

Fr. Jacint Duran és provincial dels caputxins.

Pàg. 17

Ressons d'un pelegrinatge

Les estades a Lourdes deixen en el cor dels pelegrins un munt d'imatges i vivències que no es poden explicar amb paraules

Pàg. 20 i 21

Sumari

Pàg. 9 L'Església equatoriana llança una missió porta a porta

Pàg. 23 Professió temporal a les clarisses de Reus

Pàg. 24 Nou vicari general a Menorca

Pàg. 25 Lleida: nou president de l'Hospitalitat de Lourdes

Pàg. 30 Quatre milions de firmes contra la pena de mort

Editorial

Tornar a les aules

El pas per l'escola és una de les etapes importants de la nostra vida. És necessari que se'ns ensenyin els coneixements que el dia de demà necessitarem per moure'ns amb certa agilitat pel món. En les nostres societats avançades pràcticament tothom va a l'escola, i el nombre d'analfabets és molt petit, especialment entre les generacions joves.

L'escola ens marca, i molt; no només en els nostres coneixements, sinó també en tants records que es fan inoblidables malgrat el pas dels anys: els nostres primers companys de classe i professors, les anècdotes i entremaliadures, els moments dolents i bons... Qui més qui menys gairebé tots ens hem fet els romancers quan ens hem hagut d'aixecar per anar a classe encara que no en tinguéssim ganes, i tots ens hem queixat alguna vegada de les coses que no ens agradaven del col·legi al qual hem anat. Al cap dels anys tots aquests records es fan relatius, i amb un somriure veiem que la vida d'adult és encara molt més complexa i difícil, i que allò que semblava inaguantable o insuperable quan érem nens ara es fa ridícul comparat amb els grans problemes pels que hem de passar en el món laboral, econòmic o familiar.

No tots tenim el mateix record de l'escola. Per a alguns és una etapa dramàtica a la qual no voldrien tornar mai, per a d'altres és un record tendre i agradable amb el qual han somiat moltes vegades i on tornarien si fos possible. Alguns van seguir estudiant a la universitat, i d'altres van decidir deixar les aules per sempre i començar a treballar. Tots, tard o d'hora, deixem un dia de ser alumnes per ser professors, metges, enginyers, polítics o capellans. Quan arriba aquesta hora creiem que mai més tornarem a trepitjar una classe i trobar-nos un professor que ens alligoni amb els seus coneixements, però curiosament la vida dona moltes sorpreses, i avui dia n'hi ha molts que a edats insospitades han tornat a les aules per aprendre més i per viure amb alegria

l'emoció d'abastar nous coneixements.

Aquest és un fenomen que es dona entre moltes persones grans, que anomenem «jubilats», quan ja s'han acabat les responsabilitats laborals. Quan sembla que ja no hi hagi res més a fer que quedar-se a casa i mirar la televisió, molts han convertit els anys de la jubilació en un temps ple d'activitats: lúdiques, solidàries, familiars i també, per què no, formatives, és a dir, la tornada a les aules per rebre coneixements de totes les matèries i especialitats.

Per molt que les noves tecnologies hagin avançat i que des d'Internet i les televisions temàtiques puguin aprendre moltes coses, les persones grans encara es fien més de les tècniques tradicionals, és a dir, anar a classe per aprendre gràcies a un mestre que explica i que et fa entendre les coses, poder preguntar-li el que no entens i deixar-te guiar pels seus consells per a una millor assimilació de la seva «assignatura».

Actualment són moltes les persones grans que estan apuntades a cursos i aules actives per a persones adultes, en les quals es pot aprendre geografia, història, literatura, filosofia i tantes altres assignatures que tots recordem de la nostra etapa d'estudiants, però també altres matèries més específiques o innovadores com ara la medicina, el teatre, els mitjans de comunicació, la informàtica o la jardineria. L'única diferència amb els joves alumnes, és que els que ja estan «jubilats» no han de passar els nervis de les proves i els exàmens; una altra diferència és que normalment s'ho prenen amb bastant més interès i ganes que els més joves, i es donen moltes anècdotes com aquesta que es va produir en un diàleg entre nét i avi: «Avi, quina alegria, ja s'ha acabat el rotllo del col·legi i no hi he de tornar fins el setembre.» A la qual cosa respon el seu predecessor: «Jo també he acabat les classes, benvolgut nét, però tinc ganes que torni a ser el setembre per poder començar de nou, perquè a l'estiu m'avorreixo molt.»

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc i Roman Casanova, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Grmà: Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tenà, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció: C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt i Montserrat Altamirano

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra: C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, restà de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 80,60 €
Resta d'Europa: 146,74 €
Amèrica i Àfrica: 178,30 €
Àsia i Oceania: 243,82 €

LA TIRA

Per Pilarín

en primer pla

Els avis «prenen» les aules

■ Cada cop són més les persones grans que exerciten la ment en l'àmplia oferta cultural que s'ofereix arreu de Catalunya

A diferència dels que veuen en el temps de la jubilació un alliberament d'obligacions laborals molestes, n'hi ha molts que el viuen com el pas traumàtic de l'activitat diària a l'avorritment perpetu. Aleshores, i per omplir el temps buit, es dedicaran a tenir cura dels nés, a viatjar, a jugar a la petanca o a mirar la televisió. També n'hi haurà que, a banda d'això, cercaran exercitar la ment a les aules de formació permanent per a la gent gran. Una àmplia oferta educativa arreu de Catalunya que, donat l'augment del col·lectiu de les persones grans i de la disminució de l'edat de jubilació, creix en nombre i en activitats.

Aquests mesos d'estiu no són només de vacances escolars per a infants i joves, sinó que molts avis que potser estudien a la mateixa universitat que els seus nés, alliberats, això sí, d'exàmens i de la necessitat d'aprovar una carrera, també han acabat un curs i ja esperen que arribi setembre per matricular-se en el següent. Els estudis han deixat de ser, doncs, una cosa exclusiva dels més joves, ja que cada cop són més les persones grans que, un cop jubilades, volen continuar exercitant la ment i l'esperit. Des de classes de guitarra o gimnàstica, passant per conferències sobre la situació mundial actual o sobre literatura, geografia i història, fins a tallers d'entrenament de la memòria, hi ha un ampli ventall d'activitats i de temes que s'imparteixen en les aules de formació permanent per a gent gran.

«L'educació i la formació d'una persona no es pot entendre només com un procés que es dona dins d'un marc acadèmic i en una etapa concreta de la vida. La capacitat d'aprendre no es limita amb l'edat, i per això s'ha de mantenir i potenciar al llarg de tota la vida.» Aquestes paraules expressen clarament el *leitmotiv* d'Afopa, agrupació que

treballa des de l'any 1980 per millorar la qualitat de vida de la gent gran seguint el camí de la cultura.

Aules de Formació Permanent per a la Gent Gran de Catalunya (Afopa) és una agrupació d'aules dedicades, tal com el

desenvolupament personal, cultural i social de les persones. Més de 1.500 hores l'any en conferències, 400 cate-

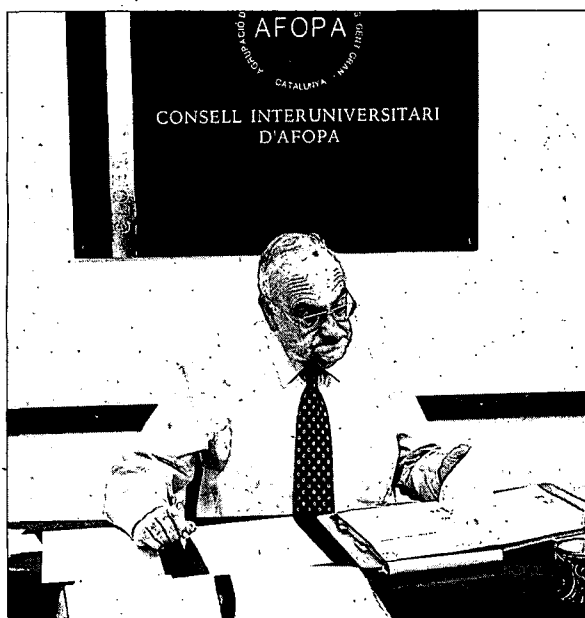
dràtics universitaris i 300 professors titulats i experts donen unes xifres prou importants de dedicació a la formació i a la cultura de la gent gran. La tasca augmenta amb les sessions dedicades als Tallers de Manualitats (pintura, escultura, màrquing, gimnàstica i idiomes), alhora que s'hi afegeixen les visites i els viatges culturals que donen un bon coneixement als alumnes de tot el que es relaciona amb Catalunya, Espanya i el món.

Aquestes aules faciliten, d'una banda, recordar la cultura adquirida i, de l'altra, accedir a nous coneixements. De la mateixa manera, potencien les relacions socials i ajuden a no distanciar-se dels canvis que es produeixen en els àmbits cultural, científic o tecnològic. És justament en aquest sentit que faci-

liten l'intercanvi intergeneracional entre pares i fills i, fins i tot, entre avis i nés. «La gent que assisteix a les aules està al dia de tot i pot parlar de tots els temes amb

Visita cultural d'una de les aules.

Antoni Ramon col·labora a Afopa com a tresorer.

seu nom indica, a la formació permanent de la gent gran que concentra els seus esforços a sensibilitzar els ciutadans de la necessitat de seguir una formació per al

els seus nés, cosa que no podria fer si s'estessin tot el dia a casa endropits davant del televisor», constata M. Lluïsa, de 66 anys i secretària d'Afopa.

Afopa la formen dos tipus d'aules: les Aules d'Extensió Universitària i les Aules de Difusió Cultural. Les primeres estan sota la tutela d'una universitat i la seva tasca principal és impartir classes i seminaris, amb rigor acadèmic, sobre qualsevol tipus de temàtica que ajudi a la formació de les persones que les reben. Les Aules de Difusió Cultural, al seu torn, també imparteixen classes, tot i que no estan sota la tutela de la universitat, alhora que complementen la seva activitat amb la pràctica de tallers d'oficis i manualitats. Els dos tipus d'aules organitzen visites i viatges culturals i altres activitats de caràcter acadèmic i de lleure.

MÉS DE 10.000 ALUMNES

Les Aules d'Extensió Universitària per a la Gent Gran (AUGG) de Barcelona són les més grans i les més antigues de les que hi ha arreu de Catalunya, que són un total de 37, amb més de 10.000 alumnes. Tret d'una, que es diu Aules d'Extensió Universitària per al Temps Lliure i que va sorgir per iniciativa de la Universitat Autònoma de Barcelona, les aules les crea la mateixa societat civil: persones que arreu de Catalunya es reuneixen voluntàriament per compartir una estona de formació i que decideixen dotar-se de personalitat jurídica pròpia, amb independència de gestió, direcció, programació i administració.

Però si parlem en aquest sentit d'independència jurídica, ja que és la mateixa societat civil la que les ha creades de forma voluntària i la que les administra i gestiona, també caldria parlar d'independència cultural. Així, si bé les aules tenen el suport cultural de la universitat, no

(Continua a la pàg. següent)

Desig sa de viure

El Dr. Josep M. Forcada, prevere delegat de Pastoral de la Salut de l'arquebisbat de Barcelona, és un professor assidu de les aules de formació permanent, més concretament de les Aules d'Extensió Universitària per a la Gent Gran (AUGG) de Barcelona, alhora que cada any oficia l'eucaristia tant d'inici com de cloenda de curs. El Dr. Forcada fa uns deu anys que imparteix aspectes humanístics a un grup de persones grans d'edat però que no han perdut el desig i la capacitat d'aprendre dels joves. Tal com les defineix ell mateix, són persones que «tenen un desig sa de viure. S'han adonat que viure no és només anar fent, sinó que cal tenir inquietuds i un esperit dinàmic per així donar una qualitat més gran a la seva existència. En aquest sentit, les aules de formació permanent ajuden a descobrir la felicitat d'existir».

El testament vital ha estat un aspecte que el Dr. Josep M. Forcada ha tractat a bastament tant a la Universitat de Barcelona com en d'altres aules que es fan arreu de la ciutat. És un tema actual que interessa sobretot aquelles

persones que es fan preguntes sobre la mort, la malaltia o la indecisió davant d'una situació terminal. «És d'una maduresa molt gran voler saber més sobre aquesta mena d'aspectes de la vida», afirma Mn. Forcada.

Com a metge, el Dr. Forcada també esmenta els beneficis mèdics de practicar l'exercici mental a qualsevol edat i especialment en una edat més madura: «L'activitat neuronal que exercim gràcies al treball intel·lectual dona una gran vitalitat al nostre sistema cerebral, i això és una teràpia que ajuda a retardar o a combatre malalties que són fruit de la deixadesa mental.» Com a capellà, Mn. Forcada considera que l'Església sempre ha tingut una veneració especial per la gent gran, tot i que de vegades amb una actitud més aviat paternalista: «En aquests moments, l'Església els ha de demanar que tinguin un paper actiu i dinàmic, sense manies ni complexos, i els ha de convidar a formar-se intel·lectualment per tal que estiguin més bé ells però també perquè es trobin més bé enmig de la comunitat.»

(Ve de la pàg. anterior)

estan mediatitzades per cap intervenció acadèmica. Cada aula es programa en funció del seu propi context humà, geogràfic, social i ètic, sense més limitacions que les que el mateix col·lectiu s'autoimposi democràticament.

En aquest sentit, les funcions princi-

xen aquest projecte de formació permanent. D'altra banda, la feina d'Afopa compta amb el suport de la solidesa d'una estructura internacional, de manera que forma part, com a representant de les aules catalanes, de la Confederació Espanyola d'Aules de la Tercera Edat, amb seu a Madrid i 180 aules per tot Espanya, i de l'Associació Internacional d'Universitats de la Tercera Edat (*Association International des Universités du Troisième Âge*), amb seu a París i més de 1.500 aules per tot el món.

«Hi ha un col·lectiu, i amb això ve molt reflectit el de la dona, amb inquietuds», afirma M. Lluïsa, «perquè de joves no van poder tenir accés a una formació més llarga

degut a les dificultats que hi havia aleshores. Ara tenen l'oportunitat de rebre aquesta formació, ara que tenen els fills casats, que estan jubilats i que disposen de temps lliure». M. Lluïsa fa de secretària a Afopa de forma voluntària, tal com ho fan les

Aules d'Extensió Universitària per a la Gent Gran de Barcelona compta des de fa nou anys amb una coral pròpia.

catorze persones que constitueixen la junta, presidida per Miquel Matas i Pérez i amb Màrius Rodríguez i Antoni Ramon Jover com a secretari i tresorer respectivament, i tal com ho fan també els membres de la junta rectora o directiva de cadascuna de les aules.

Afopa, però, cerca més voluntaris que vulguin promoure la creació de noves aules per tal que arribi a tot arreu i eviti així el màxim de desplaçaments entre poblacions. «Encara que comptis amb la infraestructura necessària, si no disposes de les persones que impulsin aquest treball no fas res», afirma M. Lluïsa. «Hi ha aules que es troben a la seu del seu consell comarcal, en una parròquia o, fins i tot, n'hi va haver una que es reunia en un restaurant vegetarià, i d'allí va passar a un parvulari, on amb prou feines si cabien a les cadires. Finalment, l'ajuntament de la seva localitat els va cedir un local on reunir-se. No ha estat fàcil començar, però han sabut tirar endavant gràcies sobretot a la voluntat de ferro d'unes persones que no s'han aconquinat davant de les dificultats.»

Afopa i les universitats públiques de

s'encarrega del procés d'avaluació i de seguiment dels programes de les aules amb l'objectiu de millorar-ne la qualitat i de garantir l'equilibri en l'elecció del professorat i de les matèries tractades.

Les activitats d'aquestes aules, malgrat organitzar-se com a coneixement no reglat i estar lliure d'exàmens, mantenen el rigor i el nivell acadèmic que s'espera

Les aules de formació permanent s'estenen arreu de Catalunya.

de les universitats catalanes que les acullen i hi donen suport. Segons una estadística, el total de matèries tractades a les aules es distribueix de la següent manera: ciències pures, 25,88%; humanitats, 25,59%; ciències socials, 23,40%; belles arts i oci, 14,21%; lletres, 8,84%; tècnica, 2,08%. Pel que fa a l'edat dels alumnes, hi ha un 1,54% de menys de 55 anys; un 14,59% de 56 a 60; un 18,53% de 61 a 65; un 32,56% de 66 a 70; un 19,74% de 71 a 75, i un 13,04% de més de 75 anys.

Tal com destaquen des d'Afopa, la missió de les aules de formació permanent no és només la cultural, sinó que «omplen trossos de la nostra vida, i els omplen en un medi cultural; ajuden a recordar o a aprendre nous coneixements; ajuden a fer una vida de relació, que permeti el contrast i l'assumpció de diferents actituds; eviten la solitud de les persones grans; permeten no aïllar-nos de la societat assimilant la seva evolució; ens obliguen a mantenir-nos en forma, físicament, mentalment i d'imatge; permeten mantenir una certa independència familiar i un projecte propi de vida, i ens permeten participar activament en la societat excloent en què vivim a través de l'organització, direcció, promoció, gestió i administració en un medi democràtic». (C.M.)

«Les aules de formació permanent omplen trossos de la nostra vida en un medi cultural»

pals d'Afopa són les de coordinar les aules que treballen com a entitats autònomes, promoure'n de noves aportant el seu consell i la seva experiència i representar el conjunt de les aules davant d'institucions públiques i privades que compartei-

Aules de Formació Permanent

Aules d'Extensió Universitària

BADALONA

Badalona
Tel. 933 895 881
(de 13 a 16 h)

BARCELONA

ASOCULCA
Sarrià-Sant Gervasi
Tel. 934 340 670

Associació CIC
Sarrià-Sant Gervasi
Tel. 932 013 701

AUGG
Eixample
Tel. 934 516 040

Endavant Sant Martí
Poble Nou
Tel. 933 007 065

Les Corts-Oest
Les Corts
Tel. 934 404 850

Sant Andreu (Hotel
d'Entitats Can Guardiola)
Sant Andreu
Tel. 932 741 460

Temps Lliure
Horta-Guinardó
Tel. 934 335 050
Tel. 937 266 023

BERGA

Aules de Formació Cultural per
a la Gent Gran de Berga
Tel. 938 211 085

CAMBRILS

Aula d'Extensió Universitària
per a la Gent Gran de Cambrils
Tel. 977 795 192

EL VENDRELL

Aula d'Extensió Universitària
per a la Gent Gran del Vendrell
Tel. 977 667 088

GIRONA

Girona
Tel. 972 200 057

GRANOLLERS

AGEVO
Tel. 938 701 289

IGUALADA

Comarca de l'Anoia
Tel. 938 030 434

LLEIDA

Lleida
Tel. 973 235 196

MANRESA

Manresa
Tel. 938 730 895

MATARÓ

Sènior de Mataró
Tel. 937 996 215

VIC

Osona
Tel. 938 717 549

TERRASSA

Terrassa
Tel. 937 832 548

VILAFRANCA DEL PENEDES

Vilafranca del Penedès
Tel. 938 170 484

VILANOVA I LA GELTRÚ

Comarca del Garraf
Tel. 938 932 842

Aules de Difusió Cultural

BARCELONA

Centre Passatge
Eixample
Tel. 932 151 599

Dijous Culturals
Eixample
Tel. 933 012 350

Dimarts Culturals
Eixample
Tel. 932 151 599

Fem Camí
Hostafrancs
(Sants-Montjuïc)
Tel. 934 232 973

Horta Guinardó
Horta-Guinardó
Tel. 934 278 321

Les Corts-Est
Les Corts
Tel. 933 305 268

Oberta La Bordeta
Sants-Montjuïc
Tel. 934 213 484

Oberta a Sants
Sants-Montjuïc
Tel. 934 498 018

MANRESA

Manresa
Tel. 938 728 250

MATARÓ

Sènior de Mataró
Tel. 937 996 215

OLOT

ACUGA-Garrotxa
Tel. 972 262 551

SANT FELIU DE GUÍXOLS

Casal TUEDA-APITE
Tel. 972 821 310

SANTA COLOMA DE FARNERS

La Selva
Tel. 972 842 951

TORTOSA

ACTE
Tel. 977 441 442

VALLS

Llar del Jubilat
Tel. 977 600 426

VIC

ASVAT
Tel. 938 852 817

AGRUPACIÓ D'AULES DE FORMACIÓ PERMANENT PER A LA GENT GRAN DE CATALUNYA

C/ Casanova, 36, entl. 1a
08011 Barcelona
Tel. 934 516 016
Fax 934 515 488

Catalunya (Universitat Autònoma de Barcelona, Universitat de Barcelona, Universitat de Girona, Universitat de Lleida, Universitat Politècnica de Catalunya, Universitat Pompeu Fabra, Universitat Rovira i Virgili i Universitat de Vic) tenen constituït un Consell Interuniversitari que

Valentí Costa és coordinador de les Aules d'Extensió Universitària per a la Gent Gran de Barcelona

Valentí Costa.

Valentí Costa i Bassó, de 82 anys, fill de Sabadell i veí de Barcelona, en fa catorze que és coordinador de les Aules d'Extensió Universitària per a la Gent Gran (AUGG) de Barcelona. Abans, i durant dos anys, havia treballat freqüentment amb el primer coordinador, que va ser Pere Vallbé, fill de Terrassa. Des del començament de la seva jubilació, Valentí

Costa va tenir clar que no volia dedicar el temps només a mirar la televisió o a jugar al dominó, sinó que, a parer seu, calia treure'n un profit més gran. Per això reconeix que la coordinació de les AUGG de Barcelona no li deixa temps per avorir-se i que hi ha trobat salut, benestar, equilibri, motivació i autoestima. Capacitats que, malauradament, moltes persones perden en fer-se grans.

«Que per molts anys puguem anar repetint cursos»

—Quan van començar les Aules d'Extensió Universitària per a la Gent Gran de Barcelona?

—Les nostres aules funcionen des de fa vint anys. Els orígens els trobem en una entitat que encara existeix: l'Associació Coordinadora per a l'Ancianitat, fundada a finals de la dècada dels anys setanta pel prevere Rogeli Doucastella i Rosell (1913-1984), canonge de la catedral de Barcelona i sociòleg, i pel P. Lluís Antoni Sobreroca i Ferrer (1922-1999), jesuïta i escriptor. Aquesta associació va anar creixent en nombre de gent fins al punt que va arribar un moment que es va veure que, a més de les activitats que s'hi duen a terme com a associació—tallers de manualitats, de pintura, de literatura...—, calia ampliar horitzons. Paral·lelament, naixia un moviment a França per a gent gran promogut pels mateixos professors de la universitat, de manera que s'hi va demanar l'ingrés de la Universitat de Barcelona. Fa vint-i-dos anys, l'aleshores rector de la UB, el lingüista Anoní Maria Badia i Margarit, ho va concedir. Des d'aleshores ocupem la Capella de la Universitat de Barcelona cada dia de la setmana. El març del 1988 van ser aprovats pel Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya els nostres estatuts, que, amb lleus rectificaci-

—Com van ser els inicis?

—Vam començar només amb un grup de dotze alumnes, primer a la Mútua Metal·lúgica, aviat ja a la Capella de la Universitat de Barcelona. L'any 1986 eren ja més de 700 alumnes i es desdoblaren en dos grups: uns hi assistien dilluns i dimecres, mentre que els altres, dimarts i dijous. Un any més tard es va crear un nou grup i es va necessitar un altre local: la Balmesiana. De mica en mica, doncs, la gent s'ho va anar dient, i aquesta propaganda de boca a orella fa que avui dia siguem 3.500 alumnes i que, a més dels locals esmentats, ocupem la sala d'actes de l'Institut Català de la Salut i l'Aula Magna de la Facultat d'Econòmiques. L'edat mínima per matricular-se és de 60 anys, i fins que el cos aguanti. De fet, tenim alumnes de més de 90 anys que assisteixen a classe i tot. Això els ajuda a viure més bé.

—Quin n'és el funcionament?

—Establim un curs en tres trimestres i programem quatre conferències la setmana, distribuïdes en dos dies. Són de temes molt diversos: geografia, medicina, història de l'art, de la música, ciències, astronomia, biologia, geologia, física..., impartides pràcticament pels mateixos professors de la universitat, encara que també n'hem tingut d'externs. Per exemple, el Dr. Josep M. Forcada, delegat diocesà de Pastoral de la Salut de l'arquebisbat de Barcelona, ens va venir a parlar del testament vital; el Dr. Miquel Meler, prevere i exrector de la Sagrada Família, ens va parlar de sociologia, mentre que el Dr. Josep M. Martí Bonet, delegat diocesà del Patrimoni Cultural, és professor d'Història de l'Església.

—També es fan exàmens i es posen deures per fer a casa?

—No, i justament això són avantatges que tenim a diferència dels joves que s'han de treure un curs o una carrera. El nostre orgull és que per molts anys puguem anar repetint cursos. Cada alumne nostre s'apunta al curs general i assisteix a les conferències que li interessin. Per tant, tampoc no passem llista. Al final de cada trimestre només demanem que cadascú faci una valoració de l'1 al 10 sobre cada tema impartit i sobre cada professor que ha tingut, cosa que em serveix a mi de pauta per tal de programar els trimestres següents.

—I la gent repeteix?

—I tant, el 90% repeteixen, i els que no ho fan és perquè senzillament tenen dificultats per poder assistir a classe.

—Es fan activitats extraescolars?

—Fem diverses excursions durant el curs en les anomenades Aules Itinerants. Com que a classe parlem de totes les comarques, de Catalunya, combinem la teoria amb una visita pràctica a la comarca en qüestió. Poden ser excursions d'un, de dos o de tres dies segons com sigui de gran la comarca. També cada any estudiem una autonomia d'Espanya i hi programem una visita. D'altra banda, de cara a final de curs, també es viatja a un país estranger. Enguany ha tocat Rússia. Un total de 160 persones s'hi van desplaçar, en quatre torns, a finals del mes de juny, mentre que un altre grup vam visitar Polònia acompanyats pel professor Dr. Salvador

Claramunt, vicerector de la Universitat de Barcelona. —De què li serveix a una persona de 80 anys aprendre biologia, posem per cas?

—Seguint el mateix exemple que formula en la pregunta, li responc que sovint veiem per televisió o llegim als diaris temes que fan referència a la biologia, com pot ser la clonació de cèl·lules mare. El sol fet de fer un esforç mental per captar aquests ensenyaments ja implica una gimnàstica mental i cerebral que manté el cervell amb més activitat i amb més força que no pas si ens estem a casa pendent només del televisor o de no fer res. És un exercici mental útil i necessari per a qualsevol persona que vulgui estar al dia.

—Com es financen les AUGG de Barcelona?

—Cada alumne abona una matrícula anual per poder pagar el sou dels professors, alhora que rebem una petita subvenció de la Conselleria de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya, a través d'Afopa (Agrupació de Formació Permanent d'Aules per a la Gent Gran de Catalunya). Ara, però, la nostra preocupació més gran és la manca d'espais disponibles per poder impartir aquests cursos. Actualment, tenim una llista d'espera de 800 persones que no sabem on col·locar, perquè de moment no tenim cap altre espai disponible per al curs vinent. S'han fet gestions amb la Generalitat de Catalunya, amb la mateixa Universitat de Barcelona, així com amb altres entitats, però de moment encara no hem trobat cap aula que sigui assequible econòmicament parlant.

Reportatge: Carme Munté

AULES D'EXTENSIÓ UNIVERSITÀRIA PER A LA GENT GRAN BARCELONA AUGG

C/ Casanova, 36, entl. 2a
08011 Barcelona
Tel.: 934 516 040

ons aprovades el 1994, ens regeixen actualment.

—Quin és l'objectiu de les AUGG de Barcelona?

—L'objectiu de les aules és donar vida als anys. Aquest és el nostre lema. Hem de ser, i de fet ho som, útils per a la societat. Sort n'hi ha de les persones grans. Qui, si no, s'encarrega moltes vegades de tenir cura dels nets quan els pares treballen? I tot i això, molts d'aquests avis vénen a les aules i compaginen totes dues activitats. Els nostres sociòlegs sempre ens recomanen que no perdem el contacte amb la família, malgrat que visquem separats, perquè és essencial per a l'equilibri i el benestar físic i mental de les persones.

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

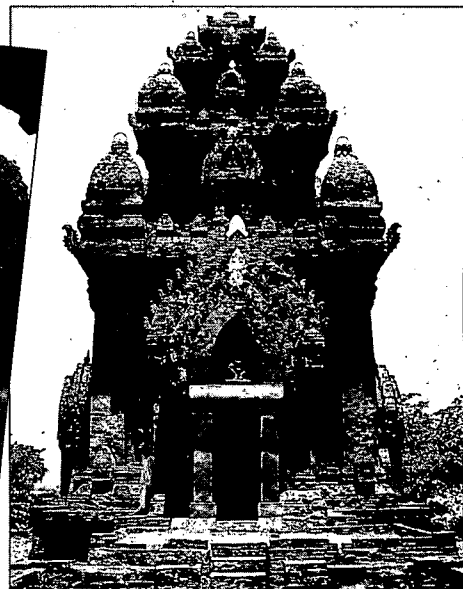
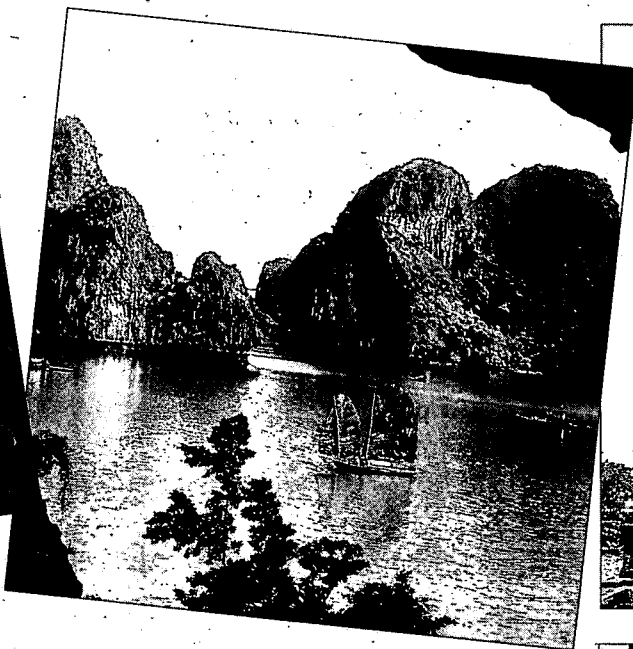
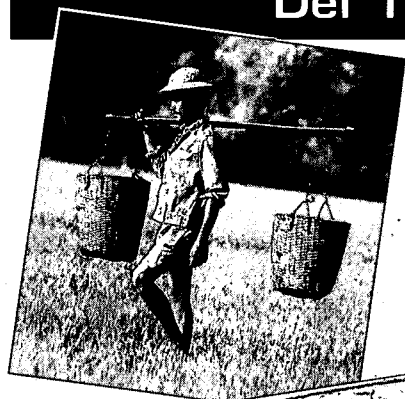
NIF: G-08862781 - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

www.residenciapmiralles.org

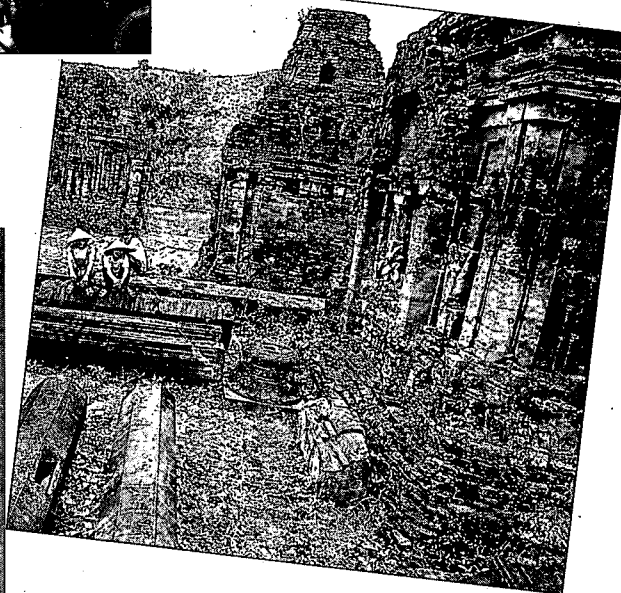
e-mail: persones@teleline.es

Del 18 de novembre al 3 de desembre del 2002

Viatge al sud-est asiàtic: VIETNAM / CAMBOTJA

*Les tradicions orientals i la diversitat
paisatgística de la península d'Indo-xina*

SORTEIG TRADICIONAL 2002

En el sorteig efectuat davant notari, han resultat premiats els números següents:

1r premi **45.336**

2n premi **27.325**

3r premi **27.477**

premi especial de portada: 907

MOLTES GRÀCIES PER LA VOSTRA COL·LABORACIÓ

VISITAREM:

AL VIETNAM:

- Hanoi
- Hoalu
- Hoa Binh
- Halong
- Danang
- Hoi An
- Hue
- Ho Chi Minh
- Vinh Long

Les coves de Tam Coc
Creuer pel riu Da
Poblet de minoria Dao
Poblet de minoria Muog
Creuer per la magnífica badia
de Halong (declarada per la
Unesco Patrimoni de la
Humanitat)
Creuer pel riu del Perfum
Túnel de Cu-Chi
Viatge en vaixell pel riu
Mekong

A CAMBODJA:

- Siem Reap
- Angkor
- Phnom Penh
- Wat Phnom

Ruïnes de Bayon
Complex d'Angkor
Temple de Ta Prohm en plena
jungla

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

DEMANEU INFORMACIÓ A: AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701

canadà

església en el món

Nou prelats espanyols imparteixen catequesis a la JMJ

■ Mons. Josep Àngel Sáiz parla als joves sobre ser llum

TORONTO.— El 18 de juliol passat vam publicar la notícia que l'arquebisbe Lluís Martínez Sistach era l'únic prelat espanyol convidat a adreçar-se als joves aplegats en la Jornada Mundial de la Joventut. Aquesta informació no és correcta, ja que a més de Mons. Martínez Sistach, hi van impartir catequesis el cardenal Antonio M. Rouco Varela, Mons. Josep Àngel Sáiz, Mons. Carlos Osoro, Mons. Agustín García-Gasco, Mons. Ricardo Blázquez, Mons. Braulio Rodríguez, Mons. Francisco Javier Martínez i Mons. Luis Quinteiro. El Departament de Joventut de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) va coordinar quatre dels llocs de catequesi en llengua espanyola: tres a parròquies i un a l'Exhibition Place, amb capacitat per a 6.000 persones.

El 25 de juliol Mons. Josep Àngel Sáiz, bisbe responsable del Departament de Joventut de la CEE, va impartir una de les catequesis sobre *Vosaltres sou la llum del món* (Mt 5,15). El bisbe es va referir al fet que per ser llum cal viure unit a «Crist-llum», i que «és condició indispensable experimentar una trobada personal amb Crist» per rebre'n aquesta llum. Aquesta unió amb Crist és una crida a la santedat, va dir Mons. Sáiz, que dona sentit ple a la vida: «Crist avui crida els joves a ser els sants del tercer mil·lenni. (...) La santedat no és un concepte vague i llunyà ni una utopia inabastable (...), consisteix en el desenvolupament ple de la nostra personalitat de fills de Déu, de la nostra realitat de fills de Déu. (...) És una crida universal, per a tothom. És un do del Pare. (...) La nostra resposta ha de ser lliure i joiosa i una col·laboració decidida i generosa.»

Com va fer el Papa, el bisbe Sáiz va recordar als joves que és l'hora de la missió i que el sentit de la llum és il·luminar: «Els joves han de ser centinelles del matí que anuncien l'arribada del sol que és Crist resuscitat.»

Col·laborar en la missió

Mons. Sáiz va insistir que tots som col·laboradors de la missió i que qui acull la Bona Nova, a més de ser evangelitzat, esdevé evangelitzador. L'evangelització, va re-

marcar, és vocació pròpia de l'Església. «Evangelitzar significa per a l'Església portar la Bona Nova a tots els ambients de la humanitat i, amb el seu influx, transformar des de dins, renovar la mateixa humanitat.» El bisbe responsable de Joventut de la CEE va destacar que el missatge de l'Evangeli és un missatge «d'alliberament (...) que exigeix una conversió de cor en les persones concretes per construir unes estructures més justes i humanes».

Davant d'una realitat en què prima la tolerància, la convivència, el respecte... s'ajequen veus que qüestionen la validesa de la missió entre els no cristians, va apuntar el prelat. I va indicar diversos motius per subratllar la importància de l'evangelització: «La raó de l'acció missionera és la voluntat de Déu»; «és el compliment del mandat explícit de Crist»; «és el dret i deure de l'Església d'evangelitzar»; «és l'amor a Déu i al proïsme»; «és la glorificació plena de Déu» i «es troba en el dinamisme de la vida nova en Crist». A més, va apuntar, «la missió renova l'Església, reforça la fe i la identitat cristiana, dona nou entusiasme i noves motivacions».

Testimoni de paraula i d'obra

En l'evangelització es poden distingir dues dimensions, assenyalava Mons. Sáiz:

En total, 261 bisbes d'arreu del món van impartir les catequesis.

la paraula i l'acció. Quant a la paraula, es referia al fet que l'anunci de l'Evangeli no es pot fer de qualsevol manera, ja que no es tracta de pronunciar un comunicat ni de transmetre unes idees en fred: «Anunciar l'Evangeli és proclamar la salvació de Déu, que incideix i penetra de tal manera que acaba transformant la història personal i la història de la humanitat.» Igualment comentava, sobre l'acció, que cal ser coherent en

els actes petits i grans. «Els testimoniatges de paraula i de vida es fan referència, s'expliciten i es completen mútuament. (...) El testimoni de vida confirma i dona un to d'autenticitat i credibilitat al testimoni de la paraula. El testimoni de la paraula aporta llum, força i rotunditat al testimoni de vida.»

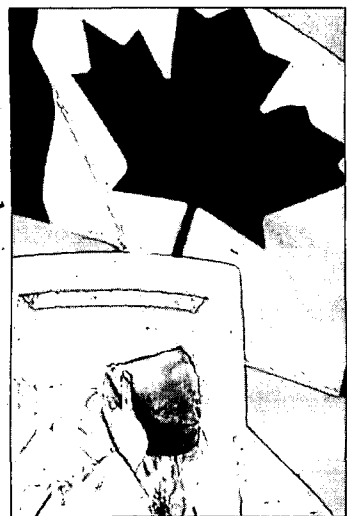
Tot prenent com a referent la carta apostòlica de Joan Pau II *Novo millennio ineunte*, va enumerar alguns elements bàsics que no han de faltar en el programa per ser enviats en el tercer mil·lenni: viure la unió amb Crist, que s'alimenta fonamentalment de l'Eucaristia; el sagrament de la reconciliació; la pregària, trobada personal amb Crist, i l'escolta de la Paraula de Déu que il·lumina, que interpel·la i que transforma. «Aquesta unió amb Crist transforma la vida, renova les actituds, canvia el cor. (...) La unió amb Crist, la crida a la santedat i a la missió, s'han de traduir en una profunda vivència de la comunió eclesial, una comunió imprescindible per ser creïbles en la nostra acció evangelitzadora.»

El bisbe Sáiz va acabar la seva catequesi amb aquesta afirmació: «Nostre Senyor Jesucrist ens ha escollit, ens estima, ens crida pel nostre nom; ens crida a la santedat; ens envia a donar fruit; un fruit que perduri; és amb nosaltres tots els dies fins a la fi del món; aquí i ara ens repeteix: «*Duc in altum!*»» (C.C.)

Emotiva salutació de Joan Pau II

TORONTO.— Al tancament d'aquesta edició, el Papa encara no s'havia trobat amb els joves participants a la JMJ, ja que era a l'illa de Strawberry. Les primeres paraules de Joan Pau II al Canadà les va pronunciar a l'aeroport internacional Lester B. Pearson de Toronto. Al llarg de tota la cerimònia de benvinguda, el Pontífex es va mostrar enèrgic, en bon estat i de bon humor. El Papa va saludar animadament el centenar de persones concentrades a l'aeroport. Allà va tenir paraules d'agraïment per a tots els qui han col·laborat en l'organització de la JMJ. Joan Pau II va expressar el seu desig que les jornades siguin «una ocasió de redescoberta de valors que són essencials per a una vida bona i per a la felicitat humana». Dels joves va dir que «amb els seus dons d'intel·ligència i de cor, són el futur del món».

Però porten també la marca d'una humanitat que, amb massa freqüència, no experimenta ni la pau ni la justícia. Una de les principals raons de ser de la Jornada Mundial de la Joventut és aquesta: els joves s'estan aplegant per comprometre's amb la força de la seva fe en Jesucrist a servir a la gran causa de la pau i de la solidaritat humana. I va afegir: «En un món caracteritzat per fortes tensions ètiques i socials, i per una mena de confusió sobre l'objectiu mateix de la vida, els canadencs tenen com a contribució un tresor incomparable que oferir. Han de preservar tot el que és profund, bo i vàlid de la seva herència.» (N.E.)

El Papa, en els seus primers moments al Canadà.

Més de 7.000 joves espanyols a Toronto

Prop de 7.100 joves espanyols i una vintena de bisbes van participar a Toronto, del 23 al 28 de juliol, en la Jornada Mundial de la Joventut. Totes les diòcesis espanyoles hi eren representades per aquests joves, segons va explicar el director del Departament de Joventut de la CEE, Víctor Cortizo. Algunes d'aquestes diòcesis van organitzar els seus propis pelegrinatges, que en la majoria dels casos van ser encapçalats pel bisbe. Altres diòcesis, sobretot les més petites, es van unir al pelegrinatge organitzat per la CEE, que amb més de 800 joves va ser el més nombrós. També van organitzar pelegrinatges diferents moviments eclesials. Els primers joves van arribar al Canadà el 18 de juliol per participar en els actes previs a la jornada. Fins al 21 de juliol aquests pelegrins es van allotjar amb famílies amfitriones. Durant aquests quatre dies van conèixer com viuen i treballen les parròquies canadenques i van participar en diversos projectes de servei social.

Guatemala

Els bisbes criden a crear una Guatemala nova

■ Carta pastoral amb motiu de la canonització de Pedro de San José Betancur

GUATEMALA.— La Conferència Episcopal de Guatemala ha escrit una carta pastoral titulada *Vinga, fes tu el mateix*, dirigida al poble guatemaltenc amb motiu de la canonització del germà Pedro de San José Betancur. En l'escrit, els bisbes assenyalen que la canonització és una invitació per construir un país renovat en la fe i en la solidaritat.

Els bisbes destaquen, abans que res, que el seu missatge està ple d'il·lusió i compromís i conviden que els fruits de la canonització del germà Pedro «perdurin en la nostra vida personal i comunitària». El text parteix d'una visió realista i esperançadora de Guatemala, «amb les seves llums i les seves ombres», per situar-se «davant d'aquell model de vertadera fe cristiana i compromís humanista i solidari que va ser i continua sent el germà Pedro».

L'episcopat ofereix «una crida per anar tal i com va fer el sant guatemaltenc cap a tots aquells que avui de manera tan urgent necessiten el pas "del bon samarità" que tots hem de ser en la veneració, però també en la imitació dels sants». La carta crida

també a iniciar un camí de conversió, de reconciliació, de comunió solidària per portar una «vida espiritual i humana més forta i autèntica», de manera que serveixi com un temps oportú per construir la pau, la justícia i el bé comú de tots els guatemaltenos. A més, demanen a tot el poble que visqués la canonització com «una trobada amb Jesucrist viu».

Per la seva banda, els bisbes mexicans també han escrit un missatge davant la canonització de Juan Diego i la beatificació de Juan Bautista i Jacinto de los Angeles. Els prelatos assenyalen que Juan Diego «es va deixar envoltar per l'Esperit diví i

El Gm. Pedro de San José de Betancur.

Aparició de la Verge a Juan Diego (pintura mexicana del segle XVIII).

va acceptar convertir-se en testimoni de tot allò esdevingut a favor dels seus germans, cooperant d'aquesta forma en l'apropament del món indígena i el món espanyol». L'episcopat mexicà destaca que l'aparició de la Verge de Guadalupe a l'indi Juan Diego va marcar l'inici d'una evangelització que va ultrapassar tota expectativa: «El missatge de Crist a través de la seva Mare,

va prendre els elements de la cultura indígena, els va purificar i els va donar el definitiu sentit de salvació: així es va convertir en un model d'evangelització inculturada.»

El missatge subratlla que la canonització de Juan Diego és una nova veu que crida a la santedat a tots els batejats: «Volem la presència de cadascun d'ells en la conformació d'un teixit social més civilitzat i més inspirat en la mentalitat de Santa Maria de Guadalupe: mostrar l'amor i la tendresa de Déu cap a tots els moradors d'aquestes ter-

rès, especialment cap als més pobres i desemparats.» A més, aquesta canonització mostra «l'amor providencial de l'Església i del Papa pels indígenes, i reitera novament el ferm repudi contra les injustícies i abusos de què han estat objecte al llarg de la història. L'Església contempla i convida a contemplar els autèntics valors indígenes amb amor i esperança». (ACI)

GRAN BRETAGNYA

Cardenal Murphy-O'Connor: «L'arquebisbe Williams demostrarà ser una força per al bé d'aquest país»

LONDRES.— El cardenal Cormac Murphy-O'Connor, arquebisbe de Westminster i president de la Conferència Episcopal de Bisbes Catòlics d'Anglaterra i Gal·les, ha declarat en conèixer el nomenament del doctor Rowan Williams com arquebisbe de Canterbury: «Com a teòleg reconegut, home de profunda espiritualitat i comunicador de talent, demostrarà, no en tinc cap dubte, ser una força per al bé d'aquest país i del món cristià.» I ha afegit: «Vivim temps desafians per als líders cristians. Vull treballar al costat de l'arquebisbe Rowan Williams alhora d'afrontar aquests desafians, tal i com ho he vingut fent amb l'arquebisbe George Carey.»

El doctor Rowan Williams, arquebis-

be de Gal·les i teòleg, ha estat escollit com a guia espiritual de l'Església anglicana pel primer ministre britànic Tony Blair, després que la reina Isabel II aprovés el seu nomenament. Williams, de 52 anys, casat i pare de dos fills, substituirà l'arquebisbe George Carey i serà el líder espiritual de la comunió anglicana, amb uns 70 milions de fidels arreu del món. Al si de l'Església anglicana s'ha pronunciat a favor de l'ordenació de dones, i ha reconegut haver ordenat pastors homosexuals declarats. S'ha mostrat igualment favorable a la renúncia per part de l'Església anglicana del seu estatut privilegiat al Regne Unit i sosté que els divorciats poden casar-se per l'Església. També s'oposa a l'avortament. (Zenit)

COREA

Premi nacional a dues religioses catòliques

SEÜL.— «Mare dels condemnats a mort» és el nom donat amb afecte a les presons coreanes, on ha treballat des del 1977, a sor Cho Seong-ae de la congregació de St. Paul de Chartres. Al costat de sor Choi-Bin de les Ancelle del Sacro Cuore, sor Cho Seong-ae ha rebut el Premi Nacional al Mèrit com a reconeixement pels seus molts anys de servei. En aquests 25 anys, sor Cho Seong-ae ha aconseguit que 760 presos abraressin la fe, a més d'ajudar els seus familiars de diverses maneres. Aquesta religiosa espera que el premi ajudi a abolir la pena capital. Sor Choi-Bin va començar a treballar el 1966 assistint grups de marginats. El 1989 va obrir el primer menjador per a pobres. Ara viu amb alcoholitzats a la Casa de Sant Josep. És coneguda com «l'amiga dels pobres». (Fides)

NIT DE MARIA

VINYOLS I ELS ARCS
15 D'AGOST

14 d'agost a VINYOLS
Parròquia Sta. Caterina.

30 ANIVERSARI

Vetlla Eucarística Mariana
de les 11 de la nit a les 3 del matí

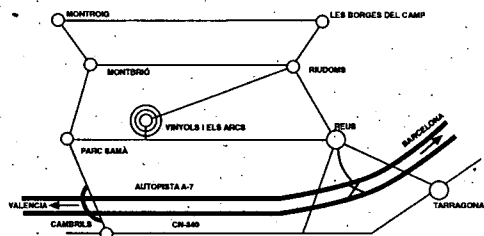
15 d'agost a VINYOLS I ELS ARCS

- Missa dels Malalts a les 12 migdia
- Dinar fraternal a les 2.30 tarda
- Rosari cantat a les 6 tarda
- NIT DE MARIA a les 9.30 vespre
- Processó torxes pel Poble

Dia 15 Sortida d'autocars

Poblacions	Lloc Parada	Informació
REUS	10.30 Residència Lourdes Davant Expo Plaça Pastoreta	Francisc Delgado Tel. 977 772 087
VINYOLS	Plaça Església	Enric Vidal Tel. 977 850 509
CAMBRILS	Benzinera	Salvador Tuset Tel. 977 365 629
LES BORGES DEL CAMP	Bar Emilio	Teresa Munné Tel. 977 817 518
MÓRA D'EBRE		Cinta Carransa Tel. 977 400 811
LLORENÇ DEL PENEDÈS		Jordi Ràfols Tel. 977 677 131
BARCELONA		Pilar Trullà Tel. 932 372 350
LLEIDA		Àngel Escuer Tel. 973 263 156
BARBERÀ DEL VALLÈS		Jaume Valls Tel. 937 180 558
BALAGUER		Pilar Rubies Tel. 973 448 456
VILAPLANA		

- Nits de Maria a Valls tot l'any, els primers dissabtes de mes, de 10 de la nit a les 3 de la matinada (Convent de les Mínimes).
- A Riudoms cada segon dissabte de mes, de les 10 de la nit a les 3 de la matinada (Església Parroquial).
- A Lleida cada tercer diumenge de mes, a les 5 de la tarda, Hora Santa. C/ Canonge Brugolat, 11, 1a.

NOTES:

Millor emporteu-vos el dinar. Si no podeu, aviseu amb una setmana d'antelació

COORDINACIÓ

ENRIC VIDAL
Tel. 977 850 509

ENCARREGAT MALATS

JORDI GARRETA
Tel. 977 793 364

Equador

L'Església llança una missió porta a porta

QUITO.— Sota el lema «Jesucrist: 2.000 anys entre nosaltres» els bisbes equatorians han convocat la Gran Missió Nacional, que serà llançada a l'agost i en la qual tots els laics són convidats a ser «missioners». Dos seran els arguments de meditació: l'ésser humà va elegir no assemblar-se a Déu i va pecar, i Déu es va fer home per salvar-nos.

«Ha arribat l'hora no només de tocar les campanes, sinó de trucar al timbre de totes les cases per predicar l'Evangeli de porta a porta. Volem que s'acompleixi d'aquesta manera un dels grans anhels del papa Joan Pau II per al tercer mil·lenni», afirmen els organitzadors de la missió. La coordinació general anirà a càrrec de Mons. José Mario Ruiz, arquebisbe de Portoviejo, que tindrà sota la seva direcció un equip de treball constituït pels vicaris, representants de la Comissió Equatoriana de Religiosos i de la Federació d'Ensenyament Catòlic, representants de moviments laicals i de moviments apostòlics.

Els missioners visitaran, casa per casa, totes les famílies de cadascuna de les parròquies perquè participin en petites assemblees en indrets predeterminats. Aquestes assemblees tindran com a element central l'estudi de les Sagrades Escripcures i el rés del rosari.

A la carta de convocatòria de la Gran Missió Nacional, els bisbes equatorians assenyalen que «els creients tenim la bona

nova que Déu Pare ens estima tant que ha enviat el seu Fill perquè visqui i camini amb nosaltres i faci seves les nostres angoixes i esperances, perquè ens faci germans seus». Per això, afegeixen, han pen-

Els bisbes esperen, com a fruit d'aquesta missió, la santificació del diumenge.

sat que «el millor que pot fer la nostra Església és una Missió els primers anys d'aquest segle per reconèixer Jesucrist, que és la Bona Nova de l'amor de Déu personificada, i per comunicar-la de casa

en casa».

Els bisbes indiquen que, probablement, el cardenal Angelo Sodano enviarà, els primers dies d'agost, els «missioners» a visitar les llars i a coordinar vuit reunions. «En la primera visita —diuen els prelats—, han de conversar sobre la necessitat de conèixer Jesús per trobar-nos amb Ell, que és el nostre camí, la nostra veritat i la nostra vida. També en aquesta primera visita han de convidar-los a participar en set reunions, ja sigui amb veïns, ja sigui amb amics, ja sigui amb companys de feina o d'estudis.» En una segona visita, destaquen, «els han de donar ànims perquè acceptin ser missioners; i als que acceptin els lliuraran un fullet que servirà de guia i farà fàcils les reunions, i que serà el distintiu dels «missioners». Per als bisbes, aquesta missió serà «una manera de reafirmar el protagonisme del laicat, que el Papa considera tan urgent».

En la seva missiva, els pastors de l'Església equatoriana esperen, com a fruit d'aquesta missió, «la santificació del diumenge, Dia del Senyor, centrat en l'eucaristia, en la pregària i en l'escolta de la Paraula de Déu, font de vida; dia que haurà de retornar amb sentit cristià el seu valor a un descans just i sobri, a la convivència en família, i a la fraternitat al barri i a la parròquia». (Zenit)

XILE

Campanya de pregària per la família i el matrimoni

SANTIAGO.— El 15 d'agost acaba una campanya de pregària per la família i el matrimoni indissoluble a Xile. L'objectiu és resar cada dia perquè la família s'enforteixi enfront d'una nova llei de matrimoni civil que es tramita al Congrés xilè. La campanya és una iniciativa del cardenal Francisco Javier Errázuriz, arquebisbe de Santiago de Xile, amb motiu de la presentació de la seva carta pastoral sobre l'estabilitat i indissolubilitat del matrimoni, titulada *Allò que Déu ha unit*. Segons el purpurat, «el que està en joc amb la nova legislació és ni més ni menys que la mateixa naturalesa del matrimoni, (...) amb totes les conseqüències demolidores que pot contenir una comprensió equivocada del que és la cèl·lula bàsica de la societat». Per al cardenal, «el divorci no és una manera de reconstruir l'esperança. (...) Fa desaparèixer l'entrega generosa i tendeix a oblidar l'amor que construeix una família.» (N.E.)

PERÚ

Campanya de Càritas per les víctimes de l'onada de fred

LIMA.— Càritas Perú ha llançat una campanya per recaptar donatius per ajudar les víctimes de l'onada de fred que assota la regió sud del país. La campanya de solidaritat, anomenada «Abriga el teu germà i dona-li la mà», procura recollir roba d'abric, queviures, medicaments i tot el que pugui servir per protegir la població que pateix les conseqüències d'una onada de fred inusual. Les baixes temperatures han causat una epidèmia de malalties respiratòries, la mort d'algunes persones i la pèrdua de collites i de ramats. (ACI)

REPÚBLICA TXECA

Obertura del primer monestir trapenc a Bohèmia

PRAGA.— L'11 de juliol va marcar l'inici de la comunitat monàstica trapenca de Nový Dvůr, a Bohèmia. És el primer monestir que s'obre a la República Txeca després de la caiguda del comunisme gràcies als monjos de l'abadia de Sept Fons (França). L'estructura s'ha fet aprofitant unes instal·lacions antigues i abandonades adquirides fa uns deu anys per la comunitat de Sept Fons, que en finança la reestructuració juntament amb altres monestirs cistercencs i altres organismes. Els dotze monjos que s'establiran a la nova comunitat l'agost s'han format a l'abadia de Notre Dame de Sept Fons. Sis són txecs i la resta provenen de diversos països europeus. El seu superior serà el P. Samuel Lauras, de 48 anys, francès, fins ara prior de l'abadia de Sept Fons. (VID)

VATICÀ

Joan Pau II condemna la profanació de tombes jueves

ROMA.— El cardenal Angelo Sodano, secretari d'Estat Vaticà, ha enviat un telegrama del Papa al rabí en cap de la comunitat jueva a Roma, Riccardo di Segni, en què se solidaritza amb els jueus per la profanació de tombes a Roma i condemna l'acte. El Papa s'ha mostrat profundament entristit per la profanació dels sepulcres i ha expressat la seva proximitat espiritual a les famílies afectades. (ACI)

Ha mort l'antic secretari personal vietnamita del Papa

ROMA.— El 15 de juliol va morir a l'Hospital Gemelli de Roma el capellà vietnamita Mons. Vincent Trần Ngọc Thu, als 84 anys d'edat. «Monsenyor Thu», com tothom el coneixia al Vaticà, va ser secretari personal de Joan Pau II durant set anys i testimoni de la persecució de l'Església catòlica al seu país. En acabar els estudis superiors a Roma va tornar el 1949 al Vietnam per ensenyar Teologia Dogmàtica al Seminari de Tuong Kiem. Després es va dedicar a atendre els refugiats escampats pel nord de la nació, a la martiritzada diòcesi de Saigon. Expulsat de la seva terra el 1976, Pau VI el va acollir a Roma i li va encarregar diverses feines a la Secretaria d'Estat. El 1987 va ser nomenat postulador de la causa de canonització de 117 màrtirs al Vietnam. El 7 de gener del 1988, Joan Pau II el va cridar per desenvolupar el delicat encàrrec de secretari particular, juntament amb l'avui bisbe Stanislaw Dziwisz, que ha estat i continua sent secretari de Karol Wojtyła. (Zenit)

ETIÒPIA

Crida a les comunitats religioses

ADDIS ABEBA.— «Veni a Etiòpia per conèixer de prop la situació i ajudar-nos en la tasca missionera.» Aquesta és la crida adreçada als ordes i congregacions religioses que ha fet Mons. Berhaneyesus Souraphiel, c.m., arquebisbe d'Addis Abeba. L'Església té una vitalitat extraordinària malgrat que només representa l'1% de la població d'un país meitat cristià (ortodox) i meitat islàmic. «L'Església és una realitat petita», explica l'arquebisbe, «però molt influent per les activitats socials que fa». A Etiòpia hi ha nou jurisdiccions eclesials, i tres més a Eritrea. Les dues Conferències Episcopals treballen plegades «i donen un exemple important de fraternitat durant la guerra entre tots dos països. (...) L'Església gaudeix de gran prestigi, i per a ella s'ha creat una situació nova, fins i tot dins del país. Rebem comandes, fins i tot del govern, per obrir noves missions a les zones més pobres, a la frontera amb Sudan i Kenya, on és forta la influència islàmica». Entre els projectes de l'Església figura el d'obrir una universitat catòlica: «D'aquesta manera podem oferir la base cultural per a una visió pluralista del món, per al diàleg i la tolerància, per educar les generacions d'un país on el 50% de la població té menys de 20 anys, i per restablir relacions amb les universitats catòliques africanes.» (VID)

Espanya

Estímul a la tasca dels laics missioners

■ Celebrada la 55a Setmana Espanyola de Missionologia

BURGOS.— Entre el 8 i el 12 de juliol es va celebrar a Burgos la 55a Setmana Espanyola de Missionologia, que sota el lema «Nous cristians i noves funcions davant de noves situacions missioneres» es va dedicar a analitzar i a estimular la tasca dels laics missioners. Al llarg de la trobada es van posar en relleu dos aspectes: la base baptismal del compromís missioner i la constatació que les realitats culturals han de servir com a escenari i plataforma del testimoni missioner.

En la Setmana Missional van participar i hi van ser representades les principals institucions missioneres d'Espanya. Va ser inaugurada per l'arquebisbe de Burgos, Mons. Francisco Gil Hellín, que va pronunciar la conferència d'obertura, *La família en l'evangelització del món*, i Mons. Carlos Amigo, arquebisbe de Sevilla i president de la Comissió Episcopal de Missions, va presidir la concelebració d'obertura.

Les diferents intervencions van mirar de conjuminar perspectives diverses, amb una àmplia participació de laics: es va considerar l'aspecte teològic i espiritual; l'anàlisi de les realitats socioculturals actuals; la realitat associativa; l'experiència concreta del laic missioner i diversos panells d'experiències, així com les noves possibilitats obertes per a l'animació missionera i l'exercici

concret de l'acció missionera.

Un moment destacat el va constituir la presentació del projecte del Congrés Nacional de Missions que se celebrarà a Burgos el setembre del 2003, dins de les accions més significatives del Pla Pastoral de la Conferència Episcopal Espanyola per al trienni vinent. Mons. Carlos Amigo va explicar les motivacions i l'estructura del Congrés després de les consultes fetes en diversos àmbits eclesials i missioners. Sota el lema «És hora de la missió», es pretén fomentar el sentit i la urgència de la missió *ad gentes*, així com la inserció de la dimensió missionera en els plans pastorals de les diòcesis i les comunitats eclesials. S'intenta, a més, que el Congrés sigui la culminació d'un procés de reflexió i mentalització que es farà arreu d'Espanya al llarg de l'any vinent.

En la trobada es va analitzar la feina dels laics.

El desenvolupament de la Setmana va permetre també establir aspectes que s'han considerat particularment essencials, i que han de servir com a consens compartit i com a criteris de discerniment i de planificació per a l'acció missionera dels laics. La Setmana Missional, com a fòrum de reflexió i de trobada per compartir experiències, no té competències de cara a la planificació operativa, però serveix per acompanyar la revitalització de la nostra tradició missionera.

Tant des del punt de vista doctrinal com des del punt de vista pràctic es va

destacar la centralitat de la iniciació cristiana quant a inserció en la vida eclesial concreta, com a pressupòsit i exigència d'un compromís missioner de tots els cristians. Aquest pressupòsit explica que la dimensió evangelitzadora d'abast universal hagi d'acompanyar l'acció dels laics tant al si de la vida eclesial com en les seves activitats professionals en els diversos camps de la vida humana. D'aquesta manera, l'anunci explícit de Jesucrist brolla de forma natural i espontània, tot evitant dissociacions perilloses, i es manté viva l'exigència de la comunió eclesial.

Va ser comuna la insistència en l'actitud positiva davant dels nous moviments i davant de les noves realitats culturals. Els mitjans de comunicació social, la presència pública en el camp de la política i la cooperació per al desenvolupament van ser considerats com a plataformes evangelitzadores privilegiades.

Respecte de l'animació missionera, es va destacar que ha d'adquirir una consistència i perspectiva més grans, sobretot en referència a la comunitat concreta. Aquesta ha de ser la responsable darrera de l'acció missionera. Ella ha d'estimular i acompanyar l'acció dels missioners. Per això es va demanar una revitalització del ministeri de l'animador missioner i la creació de delegacions d'evangelització de caràcter diocesà.

Una constatació positiva i encoratjadora va ser la consolidació de diverses organitzacions laicals de tarannà missioner, com ho mostra l'existència d'una coordinadora en l'àmbit nacional, que treballa des de fa anys en la creació d'espais d'encontre i de comunió. (SIC)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Curs de formació per a agents de pastoral familiar

MADRID.— Sota el títol *Preparació pròxima i immediata al matrimoni*, la Subcomissió per a la Família i Defensa de la Vida va organitzar del 11 al 14 de juliol un curs de formació per a agents de pastoral familiar en què han participat membres de les delegacions diocesanes i dels moviments familiars d'arreu d'Espanya. L'obertura del curs va anar a càrrec del president de la Subcomissió, Mons. Juan Antonio Reig, bisbe de Soborb-Castelló, que va al·ludir a l'encàrrec del Pla Pastoral de la Conferència Episcopal Espanyola per als quatre anys vinents, que ha demanat a aquesta Subcomissió l'elaboració de materials pràctics per als cursos prematrimonials. El curs es va iniciar amb unes ponències relatives a l'educació afectivosexual com a forma de preparació pròxima al matrimoni, emmarcada en la vocació universal a l'amor i orientada a la construcció d'un subjecte humà integrat que, com a amo i senyor de si mateix, es pugui lliurar i comprometre en matrimoni. Les ponències posteriors van tractar de la preparació immediata al matrimoni amb intervencions que, partint de l'antropologia, es van centrar en el matrimoni i en el seu

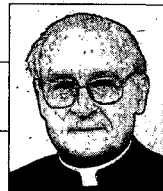
significat per a l'Església, i es va completar amb qüestions pastorals i canòniques.

Entre les conclusions cal destacar la necessitat d'una pastoral prematrimonial en clau d'evangelització profunda, a través d'itineraris amplis de formació i de vida cristiana, diversificats segons les situacions i circumstàncies dels nuvis que demanen celebrar el seu matrimoni en l'Església.

Abans de començar el curs, la Subcomissió va prendre la decisió d'expressar públicament la seva profunda preocupació davant d'una resolució recent del Parlament Europeu sobre salut sexual i reproductiva i drets en aquesta matèria. La resolució del Parlament, segons la Subcomissió, ofereix la imatge trista d'una Europa envellida que mata els seus fills, que no respecta la vida ni la dignitat humana, insolidària i hipòcrita, tancada al futur. Això no obstant, reconeix que en altres àmbits es poden descobrir gestos i trets d'una Europa jove: acollidora dels infants i dels immigrants, i que té cura dels seus avis; que basa la convivència en el reconeixement del valor sagrat de tota vida humana, i creadora de tantes obres de servei, llibertat, ciència i progrés. (SIC)

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Un amor creador d'immortalitat

En l'època en què es descobria de nou, i de vegades amb una passió que despertava inquietud, el cos humà, la seva bellesa, la seva grandesa, la seva dignitat -encara que alguns no sentin cap respecte pel seu cos o per l'aliè-, l'Església va donar una resposta ben llunyana a una condemna del cos, una resposta que era un himne al cos humà, una alabança del cos, una resposta més intel·ligent, més gran i de més abast que tot el que pugui dir l'home fora dels límits de la fe. Em refereixo al fet que l'1 de novembre de 1950 —aquest any en fa 52— el Papa Pius XII va proclamar com a dogma de fe l'Assumpció de la Mare de Déu en cos i ànima al cel.

Pius XII expressa així aquesta fe de l'Església: "L'augusta Mare de Déu, unida de manera misteriosa des de tota l'eternitat i per un únic decret de la predestinació a Jesucrist, immaculada en la seva concepció, verge intacta en la seva maternitat, generosament associada al diví Redemptor, que va aconseguir el triomf definitiu sobre el pecat i les seves conseqüències, va obtenir finalment, com a corona

suprema dels seus privilegis, ser preservada immune de la corrupció del sepulcre i, també com el seu Fill, vencedor de la mort, ser elevada en cos i ànima a la glòria del cel, on refulgeix com a Reina a la dreta del seu Fill, rei immortal dels segles" (*Munificentissimus Deus*, 40).

Aquell dogma va significar entonar un himne a la terra i al que en ella hi ha de no moridor; va parlar sobre la glòria de la Terra de forma més grandiosa i més forta del que nosaltres mateixos ens haguéssim atrevit. I ens va parlar de l'home com d'un ésser del futur, les possibilitats del qual disten molt d'estar exhaurides, interpretant-lo des de la fe com l'ésser que està per venir, com l'ésser que té un futur infinit, que només pot guanyar-se a si mateix en la mesura que avanci cap endavant.

També succeïa que l'Església accentuava la dignitat de la persona, fent esment d'aquella dona que s'anomenà ella mateixa petita servidora, i en ella proclamava la realització i plenitud, la grandesa immensa del que, al marge del seu origen i estatus, pot significar ser home.

Potser algú es preguntí si és sensat pensar que algú pugui ser rebut al cel en ànima i cos. Avui sabem amb tota claredat que el cel que veiem és una part del mateix món en què vivim.

En parlar del *cel*, en meditar sobre el dogma de l'Assumpció de la Mare de Déu a la glòria, no ens referim a un lloc per sobre de les estrelles, sinó a quelcom molt més gran i difícil d'expressar. Al·ludim al fet que Déu té lloc per als homes i els fa participar de l'eternitat. Aquesta es recolza en un Déu que estima. El seu amor ens fa immortals. Si el nostre esperit imperfecte pot crear amor, bellesa, treball, éssers... i mantenir-los en l'existència, com no podria Déu mantenir-los en l'eternitat? Aquest amor creador d'immortalitat és el que anomenem *cel*; és a dir, la grandesa de Déu capaç de fer lloc per a un ésser tan petit com nosaltres.

Diumenge vinent continuaré aquesta meditació sobre el que significa per a la Mare de Déu i per a tota la humanitat el dogma de la seva Assumpció a la glòria del cel, festa que celebrem el 15 d'agost.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primate

El cristianisme fa feliç

Pau VI va dir aquesta frase que és plena de contingut: «El cristianisme no és pas fàcil, però fa feliç.» Aquesta veritat és ben actual. Podem dir que ha estat una constant en tota l'existència del cristianisme.

Veritablement, l'evangeli —síntesi del cristianisme— és exigent i radical. Per viure'l amb prou coherència i fidelitat en la nostra vida cal una lluita constant, una gran força de voluntat que ens permeti anar contra corrent: contra el corrent de l'esperit d'aquest món i de la «lleï dels nostres membres, que contradiu la llei de l'Esperit».

Jesús, al' evangeli, no va dir pas que fóra fàcil seguir-lo. Va posar condicions exigents per a tots els qui el volguessin seguir. Ell ens ha dit: «Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu

i que em segueixi», perquè «és estreta la porta i dur el camí que condueix a la vida». Tanmateix, Jesús obria a la vegada un horitzó de llum, d'esperança i de felicitat quan deia: «El meu jou és suau i la meua càrrega lleugera.»

Ser cristià no és pas fàcil. Els béns de la terra ens enlluernen i ens arrossegueu gairebé sense adonar-nos-en. L'egoisme, l'ambició, l'ansia de poder brollen espontàniament en el cor humà i són encara potenciat per l'ambient i els criteris d'aquest món. Per això el cristià ha de mantenir una vigilància constant i viure amb un esperit de conversió vers Déu, l'únic que pot donar-li la plena i autèntica felicitat.

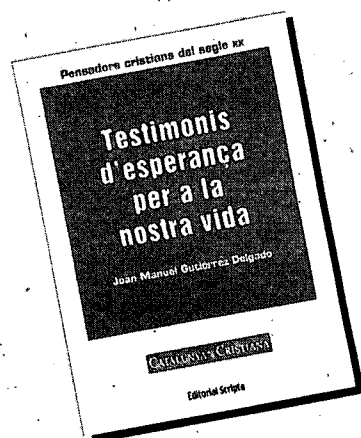
Certament, el cristianisme fa feliç la persona humana: dóna sentit a la vida, ofereix seguretat, fa entendre i

superar les dificultats i contradiccions de la vida. Una de les característiques de la nostra societat de masses en què vivim és la «sensació de solitud» que tenen moltes persones, situació que produeix angouxa.

La ferma convicció de trobar-nos «en mans de Déu» ens dóna felicitat i seguretat. Déu és el nostre Pare que ens estima, que ha volgut entrar en la nostra vida i en la història de la humanitat mitjançant l'encarnació del seu Fill. Per amor a nosaltres, Jesucrist morí a la creu i ressuscità per donar-nos la victòria sobre el pecat i la mort. Aquesta és la gran seguretat que ens ofereix el cristianisme, i això és motiu de pau, d'esperança i de joia.

Veritablement, el cristianisme no és pas fàcil, però fa feliç, perquè ens presenta Déu com a Pare.

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

NO US PERDEU EL LLIBRE

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 9,62 € = _____ €
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom:

Adreça:

C.P.: Població:

Forma de pagament:

☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

•			
---	--	--	--

--	--	--	--

--	--

				.					
--	--	--	--	---	--	--	--	--	--

Entitat

Oficina

DC

Compte

ENVIA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

opinió

Punt de vista

Roman Casanova, Rector de l'Assumpció de Maria de Flix

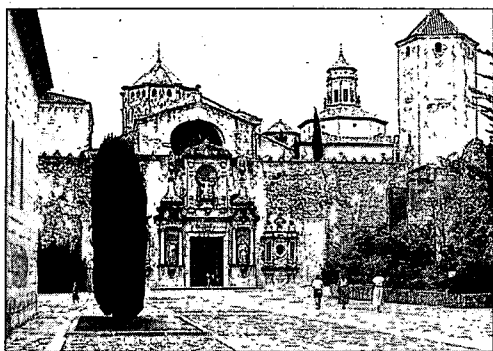
Festa de sant Benet a Poblet

És la primera vegada que coincideixo en un monestir el dia de la festa de sant Benet. Per a mi ha estat un motiu de goig el fet de poder-la celebrar juntament amb una comunitat de monjos cistercencs. Percebia què juntament amb uns monjos podia viure amb més intensitat la celebració del que venerem com a pare del monacat occidental i també com a patró d'Europa.

Ja la vespra de la festa, quan les campanes convoquen per a les festes, ho van fer de manera solemníssima. Totes les hores litúrgiques lloaven el Senyor, recordant en les antífones retalls significatius de la vida del sant: les vespres, les matines, els laudes, la pregària del migdia. Però, sobretot, la missa conventual presidida per l'abat, Josep Alegre, fou el centre de la festa de sant Benet. Els cants solemnes, la participació de tots els monjos i la presència dels hostes i fidels que omplien discretament la gran, espaiosa, solemne i preciosa nau central de l'església del monestir de Santa Maria de Poblet foren el marc de la celebració eucarística.

En l'homilia l'Abat de Poblet va començar, com a bon monjo, tocant de peus a terra. Posant la mirada en aquest món que sembla que estigui fora d'hora, món de corrupció, d'odis, de guerra... Un món que s'oblida de viure, perquè s'oblida del temps de silenci, del temps d'adonar-se de la vida. Les seves paraules, —de fet, paraules de pare que parla amb confiança, però que al mateix temps parla amb la força del qui sap que pot exigir i demanar als seus fills—, es van

dirigir directament als monjos. El monjo és qui escolta la paraula de Déu. Però, la deixa ressonar i l'accepta en el seu cor? Hi ha una actitud molt cristiana i necessària per a tota vida, però, encara més si fos possible, en la vida comunitària: em refereixo al perdó. L'abat va remarcar la necessitat de perdonar-nos els uns als altres. Tots som dèbils, pecadors, fràgils... Necessitem el perdó de l'altre. Qui no sap perdonar és que no se sap perdonat de Déu.

L'estada a un monestir com el de Poblet sempre és una alenada d'aire fresc.

L'estada a un monestir com el de Poblet és sempre com una alenada d'aire fresc. Tots necessitem moments de parada en la nostra vida. L'acolliment que els monjos fan és sempre d'agrair. Et sents acollit perquè t'han obert les portes, perquè et deixen participar en la seva pregària litúrgica, perquè comparteixes el seu àpat. Però, per damunt de tot veus, en la seva manera de viure, de pregar i de somriure, la seva història d'amor a Déu i de fidelitat a la seva vocació en l'Església.

La vida contemplativa és com molt bé va expressar santa Teresa de Lisieux «Romandre en el cor de l'Església». Els monjos i monges, amb la seva pregària, amb el seu sacrifici, amb el seu camí de perfeccionament, però sobretot amb el seu amor a Déu i a l'Església, són per al Cos Místic de Crist font de saba, de vida que s'escampa per tots els seus membres. Els monestirs són com el braser, on sembla que no hi hagi res, però que quan t'hi apropes notes l'escalf. És aquesta l'experiència, meva i de tants hostes que passem per aquests fogars de vida cristiana autèntica.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

La rosada resplendent de llum

Isaïes, el que veié i sentí els serafins entonant «Sant, sant, sant», és una profeta arrabassador. La lectura dels seus escrits no sempre és fàcil. Requereix, per ser ben comprès, el rerefons de la trama històrica del seu moment. Tanmateix les edicions bíbliques solen explicar la dramàtica història del poble escollit.

El profeta no parla mai per si mateix. Etimològicament, profeta és el que parla en nom d'un Altre. I la paraula divina, esdevinguda profecia, no sempre és lluminosa a primera vista. Per llegir la profecia cal estar espiritualment pacificat i fer la lectura amb molta pausa. Què es descobreix? El pla amorós de Déu sobre la humanitat. I fins les paraules més dures esdevenen expressió de l'amor diví. D'aquest amor que és totalment desigual del nostre, per profund que sigui.

La profecia d'Isaïes, molt sovint, mostra una grandesa poètica molt commovedora. Quina alçària, doncs, de conceptes! Quin goig la paraula del Senyor! La boca profètica, purificada per la brasa de foc presa amb uns molls de l'altar de Déu, dona tremp a les dites divines, les mostra en la seva pregonesa i esdevenen gratificant i consoladores. El cor del creient en Crist es commou i s'enforteix amb els textos d'Isaïes. Cada any, d'una manera especial, ens acosta al misteri de l'Encarnació i ens duu fins a la Cova de Betlem.

Hi ha un cant de la ciutat fortificada —de la nova Jerusalem— molt captivador (Is 26). Ve a ser una mena de salm que defineix el just com «aquell que segueix la rectitud». Afirmar que Déu aplanarà el camí dels bons. Llavors

els justos responen a l'Altíssim: «Senyor, estem atents al camí de la vostra llei, ens delim únicament pel vostre nom —nom equival a persona— i pel vostre record. De nit us desitjo amb tota l'ànima, em deixo per vós al fons del cor: sé que tan bon punt la vostra Llei apareixerà a la terra, els habitants del món aprendran la bondat. Senyor, concediu-nos la pau!» Els membres del poble recorden els seus profunds dolors, els patiments i crits semblants als de la mare que dona a llum. Al poble, però, no li falta l'esperança. Té la seguretat que «els qui jeu en la pols es desvetllaran i cridaran de goig, perquè la vostra rosada és resplendent com la llum».

Bella pregària! Serà lícit fer-nos-la nostra? Al cap i a la fi no som menys mediocres que molts que ens han precedit! Es tracta de superar la mediocritat. Com? Amb una oració sincera. Prou que és cert que volem seguir les sendes rectes, que estimem la Llei, que ens delim per Déu, el desitgem i recordem. Tenim la certesa que la seva revelació fa esclatar la bondat. Sabem que la vida mai deixarà de ser vida. Perquè Déu és Déu de vius. Perquè la seva «rosada és resplendent com la llum». És esplendorosa Pasqua.

L'Església és tan agosarada que inclou en la seva pregària oficial el salm 63 (62). Un preciós cant a través del qual el salmista expressa el desig de Déu. «Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco. Tot jo tinc set de vós; per vós es desvia el meu cor, com terra eixuta... La meua ànima s'ha enamorat de vós...»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@eresmas.net)

Prematrimonial per a menors de 12 anys

Es parla i s'elogia l'agricultura biològica. Es prefereixen els animals lliures a aquells que creixen en granjes ben atapeïdes, amb pinsos ben calculats. Cal respectar la terra i els seus ritmes i peculiaritats. Ara aquests criteris són ben actuals, però no ho eren fins fa poc. Es pensa així en l'àmbit educatiu?

Recordo un acudit gràfic antic. Una mare molt seriosa amonesta el seu fill així: com que el nen enguany ha estudiat poc, ha portat males notes i té la seva habitació desordenada, els Reis Mags li portaran... «joguines educatives», sentència afligit el noi. Legítimament hom es pregunta, pel que fa a costums actuals que s'apliquen en l'educació, en quins moments, en quins llocs, com pot, el noi o la noia, deixar volar la imaginació? Com pot fer i desfer, desmuntar i que li sobrin peces, pujar a un arbre per veure un niu, amagar en un racó íntim les seves coses? Tots veiem a la televisió nens del Tercer Món que amb pots buits i xapes inservibles fabriquen les seves joguines. Són feliços amb aquests trastos i estimulen el seu enginy, que els serà molt útil en els futurs avatars de la vida.

L'encantadora Anna Frank veu reduïda la seva vida a les habitacions de darrere, no cau en la depressió ni en l'avorriments estèril. Recorda una companya i comença a escriure-li cartes. Cultiva i creix en la soledat el seu sentiment d'amistat. A quants nois participants en fugaces colònies d'estiu, cursats de manualitats o estances a països estrangers, per aprendre idiomes, se'ls ocurriria, amb motiu, per exemple, d'una llarga i aïllada estança en un hospital, escriure cartes plenes d'una ingenuïtat aguda com les d'Anna? A qui, dels nombrosos companys d'activitats programades que ha tingut, s'atreveria a fer-ho?

Pregunto a gent jove si recorden el seu primer enamorament. Antigament el tracte entre nois i noies era escàs, però no nul·l. Arribava un dia en què algú deia enfadat: aneu-vos-en! els nois amb els nois i les noies amb les noies. Quan s'escoltava aquesta frase hom podia estar segur que faltava poc perquè es visqués amb una emoció intensa el primer i ingenu amor. Durava poc temps. En succeïen d'altres, després de cada episodi se sabia alguna cosa més en aquest àmbit.

Mentre passaven aquestes coses, en moviments o associacions, el noi o la noia modelaven el seu caràcter, forjaven la seva voluntat. Si es tractava d'institucions cristianes, s'hi afegia el creixement en la fe, el descobriment del futur com una vocació. Penso en els Aspirantats d'A.C., en l'escoltisme i la seva estructura de patrulles, en l'apassionant vida a l'aire lliure com un gran joc...

De gran s'abandonarien aquelles activitats, els canvis de residència lògics i necessaris separarien els amics, difícilment aquells enamoraments acabarien en matrimoni, però tots aquells assaigs preparaven per a la vida adulta, per a la maduresa. Jo vaig jugar amb coses ben senzilles, em vaig enamorar diverses vegades, vaig discutir amb passió en moltes reunions. De tot això, n'estic satisfet i tot m'és útil en la meua actual condició sacerdotal. Estic segur que podria afirmar el mateix si hagués elegit el matrimoni.

Notes insignificants

Germà Adrià

Por d'arribar a vell

Not'hauria d'escriure, Senyor, però crec que també t'agrada rebre les nostres queixes i el nostre mal humor. I les nostres incomprendensions.

Acabo de venir d'una casa de «vells». Una residència de luxe. No hi manca cap detall. Tot brilla com acabat d'estrenar: catifes, cortines, habitacions de dos amb tot el confort possible en una casa per a gent gran.

Gent gran?... gairebé tots són de la meua edat, uns quants una mica més grans. Com el meu amic, que va cap als 84 anys (jo en tinc 83).

Bé, Senyor, vull començar per donar-te les gràcies perquè «no sóc com el meu amic»: arrugat, tremolós, de mirada ofuscada.

He anat passant per davant de les habitacions, totes obertes de bat a bat. Només en una hi havia una família amb un avi.

He anat a la secció del meu amic.

Quan hi he entrat, un despatx primorós, amb sis infermeres joves, boniques totes sis, atractives totes sis. Parlaven animadament.

Al costat d'aquesta saleta-despatx, hi ha una sala bastant gran, amb una televisió ben gran. I allà, com repartits estratègicament per no poder parlar, sis àvies i tres avis.

Uns quants amb el cap caigut. Algun amb la cara inexpressiva i la mirada absent. Tres, en cadira de rodes.

Silenci. Només trenquen l'aire les rialles de les infermeres.

I m'hàn vingut ganes de no continuar, de tornar cap a la sala de les infermeres i contemplar-les de reüll.

Contemplar les àvies i els avis no és perquè m'entusiasmi a mi, ja vell també.

Soledat. Potser més sorollosa que el silenci.

Segurament més punyent.

A les 3 de la tarda i sense visites? És clar que era un dia ordinari. Però, les famílies dels avis, els van a visitar? És el que m'he preguntat.

I, sense voler-ho, m'he traslladat a la casa d'avis que els religiosos tenim a prop del mar, tocant a Tarragona.

Allà els religiosos grans no estan mai sols.

Allà, les quatre infermeres, l'infermer i els tres germans infermers estan nit i dia pendents de la nostra «gent gran».

Quina delícia és el nostre vot de pobresa, que fins i tot ens acarona quan som grans!

He parlat amb el meu amic.

Sí que el visiten, però no gaire. Sí. Paguen. I ell està molt ben atès. Però... molt sol gairebé tot el dia i molt en silenci i sense moixaines (i els vells, Senyor, saps que en necessitem més que quan érem nens).

Senyor, em fa por d'arribar a vell.

Por de la soledat. Permetràs que em senti sol?

Oi, Senyor, que com a germà gran, sempre tindrè una mà a qui «agafar-me» amb estimació?

Senyor, tinc por de la vellesa. No deixis que hagi de molestar els altres.

Però que es faci la teua voluntat.

Encara que jo sé, Senyor, que la teua voluntat no pot ser mai el nostre abandonament, ni el nostre turment, ni la nostra soledat, ni la nostra tristesa.

Tu ets el Déu eternament jove.

Ets el Déu de la nostra eterna joventut.

Zoom

Eduard Brufau

Passen els dies, passen els mesos, i res no fa pensar que a l'Orient Pròxim es pugui avançar vers un procés de pau amb garanties. La violència i la rancúnia són ara les grans protagonistes d'un conflicte que sembla bloquejar-se en un atzucac. I com sempre en aquesta casos, el màxim perjudicat, la societat civil, especialment els nens. El 22 de juliol passat nou nens palestins d'entre dos mesos i tretze anys morien en l'atac que les tropes israelianes van llançar sobre Gaza. L'operació va ser qualificada d'«èxit» pel mateix Ariel Sharon.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Nuclis intocables

Hi ha experiències que esglaien. Vaig visitar el camp de concentració de Dachau, a prop de Munic, amb un grup de directius maristes amb motiu d'un viatge pedagògic a Baden-Württemberg, la capital del qual és Stuttgart. Tots estàvem seriosos i el silenci era profund quan vam tornar a l'autocar. Havíem recorregut un escenari de tant sofriment humà que era impossible abandonar la reflexió i el sentiment de malestar. Fa cinc anys vaig tenir l'oportunitat de conèixer els museus de l'Smithsonian Institution a Washington: El Museu Nacional de l'Aire i de l'Espai em va oferir una altra experiència d'impacte. El 1995, amb motiu del 50 aniversari de llançament de la bomba atòmica sobre Hiroshima, es va exposar després d'uns quants mesos de controvèrsia l'aparell que es va fer servir en aquesta operació, l'anomenat Enola Gay. Ben lluent, després d'una restauració excel·lent, el B-29 estava davant meu. La zona gaudia d'una protecció i d'un control especials. Gairebé m'aterria tocar aquella superfície que va provocar la mort d'unes 120.000 persones segons una estimació feta l'any de la seva missió. El 6 d'agost es compliran 57 anys des que el «Little Boy», llenguatge clau per designar la bomba atòmica, explotés a 580 metres de terra amb una potència equivalent a 12.500 tones de TNT. Després d'una llum encegadora, un mar de núvols de pols i cendra van sumir la ciutat en una foscor gairebé total. La temperatura va ascendir a uns 3.000 graus. Després de la destrucció va continuar la pluja radioactiva, i va generar l'anomenada contaminació nuclear. A l'edifici de l'ONU, a les vitrines, hi ha uns quants ferros retorçats i d'altres records d'aquest dia infaust. Els defensors del seu llançament esgrimeixen com a argument que la bomba atòmica va evitar mals més grans quan va posar fi a la guerra. El 1998 l'Enola Gay es va retirar del museu. El 2003, degudament engalzat i completat, l'Enola Gay serà exposat al nou Udvar-Hazy Center.

Aquesta pàgina de la història contemporània projecta les seves ombres sobre el món d'avui. Els Estats Units, després de l'11-S, han tingut por d'un atac nuclear i, fins i tot, bacteriològic. S'havia divulgat que Bin Laden tenia la bomba atòmica. L'Índia i el Pakistan han arribat a una escala verbal tan gran que no han descartat l'ús de la força atòmica per dirimir els seus conflictes fronterers. Veurem quin és el proper capítol sobre aquest tema i qui són els seus protagonistes.

Erwin Chargaff, pioner en la investigació genètica, mort el mes de juny passat a Nova York, havia afirmat: «Hi ha dos nuclis que l'ésser humà no hauria d'haver tocat mai: el nucli atòmic i el nucli cel·lular. La enginyeria genètica portarà conseqüències molt pitjors que l'energia atòmica.»

El progrés científic s'entusiasma amb els triomfs obtinguts i no vol tenir cap més entrebanc que la limitació humana. Habermas, contràriament, sosté que l'ètica no es pot subordinar a la ciència, sinó a l'inrevés. No tot el que puc fer és bo que ho faci. El seu llibre *El futuro de la naturaleza humana* posa en guàrdia contra l'eugenèsia com a mètode per aconseguir una selecció genètica.

El problema que se suscita entre ètica i ciència és ben molest. La ciència sempre acostuma a anar obrint noves possibilitats que a la vegada es converteixen en reptes per a l'ètica. Realitzar un acte és més fàcil que obtenir-ne la valoració ètica. L'acusació que l'ètica sempre acostuma a anar darrere només serveix de reconeixement a una veritat evident. La ciència s'ha d'explicar molt bé abans que l'ètica pugui emetre el seu judici moral. La imatge d'una ètica endarrerida ve a ser encara més perjudicada per la funció contracultural que té. No és una tasca gens simpàtica emetre criteris de valoració i desfer de vegades l'encant de l'anomenat progrés científic. Ve a fer el paper de desbaratador perquè fa posar en guàrdia d'una manera crítica sobre determinats abusos i conseqüències negatives. La ciència mostra l'omnipotència del desig. L'ètica posa els límits.

El 6 d'agost és la festa de la Transfiguració del Senyor. Potser només hi ha dos camins per a qualsevol intervenció sobre la naturalesa: la transfiguració i la desfiguració. La primera intervé en la línia de la pròpia naturalesa i desenvolupa possibilitats que van més enllà de si mateixa cap a l'univers del sentit. La segona apunta a la degradació quan no es respecta el projecte original de qui la va crear. En l'àmbit genètic planen nous Enola Gay, i qualsevol dia poden esclatar bombes que generin monstres. No es tracta d'atacar la ciència, molts avenços de la qual són magnífics, sinó de supeditar-la a l'ètica.

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truqueu al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Conèixer la Bíblia

No és fàcil trobar amb qui parlar d'Història Sagrada i, en el moment actual, de moral, i la gent s'alegra quan passa.

Actualment es desconeix la Bíblia, el coneixement ferm de Déu. No se sap allò que està bé, ni tampoc no es coneixen els manaments, els pecats capitals, les benaurances, etc.; sense tot això tenim una formació «atea», i llavors es faciliten les ideologies i les sectes, perquè la gent té un bon cor, però buit de contingut i de força cristiana.

Qui ho ha de fer? Doncs els intermediaris entre Déu i els homes. Els sacerdots ensenyen i dirigeixen el poble vers Déu, i formen persones amb criteri i que ajuden els altres.

En aquesta trobada del Sant Pare amb la joventut a Toronto un dels fruits principals són les vocacions. Serà una millora sobre allò que va dir Jesucrist: «Em fa pena aquesta multitud, és com un ramat sense pastor.»

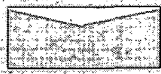
JAUME VALLS
Barberà del Vallès

La targeta de crèdit

Qualsevol persona, però sobretot la més propensa a comprar tot allò que li fa gràcia, si va a la ciutat pels grans magatzems i porta la targeta de crèdit, ha de pensar que la targeta és com un carterista invisible que li segueix les passes. És curiós que, per no córrer el risc que ens prenguin els diners que portem a sobre, s'hagi posat de moda aquesta targeta innocent, màgica. Justament és servint-se d'ella que te'ls va treient sense que te'n adonis. Pagues com si no paguessis.

Els bancs són els primers interessats que els diners siguin fluïts. Que no els haguem de veure ni tocar, però que se'ns escapin. Ara recordo el cas d'aquell individu que, després d'haver fet un dinar bo i suculent a un restaurant

Cartes del lector

d'uns amics meus, va demanar si podia pagar amb la targeta de crèdit, va dir que l'anava a buscar al cotxe, es va escapar i encara l'esperen.

Mn. PERE CAMPÀS i BONAY
Vic

El valor de l'experiència

A un diari he llegit un editorial que feia referència al tema següent: el 70% de la gent gran es queixa que la societat no aprofita la seva experiència.

Jo formo part d'una associació que es dedica a pal·liar la soledat de la gent gran i amb pocs recursos econòmics, i fa molt de temps que estem fent una crida a aquesta franja de persones que ens poden ajudar amb la seva experiència. Fins ara ningú no ha contestat a la nostra crida.

No podem parlar, ni lamentar-nos per les bones, hi ha moltes coses que aquest col·lectiu pot aportar a la nostra societat, però per a això s'ha de moure i no només lamentar-se.

UN VOLUNTARI D'AVISMÓN
Barcelona

Amniocentesi sí o no?

Us heu preguntat mai què respondreu al vostre obstreta si us fes aquesta pregunta?

Primer hauríem de tenir molt clar què és i per a què serveix una amniocentesi. Aquesta prova consisteix a extreure una mostra de líquid amniòtic, que és analitzat per determinar si el fill que s'espera té cap malaltia greu que

pugui detectar-se amb aquesta prova. Una d'elles és la síndrome de Down.

Aquesta prova no està exempta de risc d'avortament. La mare ha de fer 24 hores de repòs absolut després de practicar-la.

Els científics saben, i nosaltres també —no ens enganyem— que des del moment de la concepció ja tenim una vida humana al si de la mare. És una persona amb un cos que s'està formant i una ànima.

Si una dona se sotmet a la prova, li poden dir dues coses: «Senyora, tot va bé, o senyora, el seu fill té síndrome de Down. Ara vostè pot decidir si continua l'embaràs o si avorta.»

Sovint les lleis de molts governs no coincideixen amb els criteris bàsics morals de la vida, i et pots trobar que, legalment, pots assassinar el fill que portes a les entranyes perquè l'avortament està aprovat per la llei.

I quina diferència hi ha, doncs, a matar-lo després de néixer si agafa una malaltia greu?

En teoria no hi ha cap diferència, ja que és igualment el teu fill, però llavors, per llei, ja seria un assassinat.

Crec que la societat hauria de reflexionar sobre coses tan vitals i importants com aquestes, que representen un atemptat contra la vida i dignitat de la persona.

NÚRIA PUIG
Girona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les **vingt línies** mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb **nom i cognoms** i ha de constar-hi **l'adreça i el telèfon**. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Maria, la sempre verge

—Dr. Mateo, fa poc vaig assistir a un curs bíblic sobre els evangelis. Vaig quedar molt perplexa quan vaig sentir dir al professor que la virginitat de Maria s'havia d'entendre en sentit no tant biològic com espiritual, i que no s'havia d'excloure que Maria tingués altres fills. Quina opinió li mereixen aquestes afirmacions?

—La interpretació d'aquest professor, que és herètica, peca d'un greu racionalisme. Un dels títols que Maria rep a la tradició més antiga és *aeiparthenos*, que significa «sempre verge». Evidentment que el misteri de la concepció virginal no es limita al seu aspecte biològic, però tampoc es dóna sense ell. Què opinaria d'una noia que en el moment de casar-se digués al seu promès «mira, sóc verge, però només espiritualment»? El Catecisme de l'Església catòlica afirma que els relats evangèlics presenten la concepció virginal com una obra divina que sobrepassa tota comprensió i tota possibilitat humana. La fe en la concepció virginal de Jesús ha trobat viva oposició, burles o incomprensions per part dels no creients, jueus i pagans. I també afirma que el sentit d'aquest misteri és accessible només a la fe que ho veu en aquest «nexa que reuneix entre si els misteris», dins del conjunt dels misteris de Crist, des de la seva Encarnació fins al compliment del misteri pasqual. Aquestes opinions que no accepten la fe de l'Església provenen en gran part del protestantisme liberal decimonònic. La virginitat perpètua de Maria forma part dels articles de la fe que el catòlic ha de professar. Aquesta fe en la concepció virginal evidencia que l'únic Pare de Jesucrist en sentit ple és Déu Pare, i per això a les confessions de fe la concepció virginal està íntimament unida a la confessió de la divinitat de Jesús. Pel que fa als possibles germans de Jesús, els estudiosos del Nou Testament saben perfectament que als passatges on es parla dels germans, en realitat es tracta de parents propers i no de germans carnals. D'altra banda, per a un bon coneixedor de la mentalitat bíblica, resulta inconcebible pensar que sant Josep, coneixent que Maria ha estat consagrada a Déu, s'atrevis a pensar la possibilitat d'engendrar fills amb ella. Cal tenir igualment present que el misteri de la concepció virginal es fa amb la lliure acceptació no només de Maria sinó també de Josep, a qui Déu va donar a conèixer els seus designis per mitjà de Maria i també directament. Els designis salvífics de Déu sempre es realitzen amb el concurs de les seves criatures. Recomano vivament una magnífica obra que s'acaba de publicar. Es tracta de l'estudi *La virginidad perpetua de María*, del professor Mariano Herranz.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com - catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org - apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

La culpa sempre la té l'Església

Llegint alguns mitjans fa la impressió que han adoptat una actitud bel·ligerant contra l'Església catòlica. L'acusen de posar-se en qüestions polítiques, de ser un fre al progrés científic, de limitar la llibertat sexual, i darrerament també diuen alguns —a redós dels esdeveniments de l'onze de setembre i ficant tothom al mateix sac— que les religions al llarg de la història han estat causa de mort i violència. En relació amb això penso que val la pena recordar la història recent; la del segle passat. L'Holocaust i el Gulag van tenir motivacions polítiques, Hiroshima i Nagasaki van ser possibles gràcies al progrés científic, i la pandèmia de la sida em sembla que té molt

a veure amb el permissivisme sexual. Se'm podrà dir que ni la política, ni la ciència, ni el sexe tenen en si la culpa de tots els milions de morts a les quals han donat lloc tots aquests fets lamentables. I és cert. La culpa l'han tingut les persones que fan un mal ús de la política, la ciència i el sexe. I per això la religió ens recorda contínuament que totes aquestes activitats humanes tenen unes limitacions ètiques i que no tot allò que físicament es pot fer és bo. Malauradament no li fem gaire cas. I alguns, a més, la culpen de totes les aberracions que tenen lloc. Suposo que per tranquil·litzar la consciència.

FREDERIC GÓMEZ PARDO
Girona

Jerusalem, ciutat de pau (2)

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

El salm 121 (a la Bíblia 122) és un càntic entusiasta dels pelegrins quan arriben a les envistes de Jerusalem. Tenint en compte la transposició cristiana del sentit de Jerusalem (vegeu l'article anterior), aquest salm és perfectament un càntic de lloança a l'Església, i sobretot a «la Jerusalem del cel, que és la nostra mare» (Gal·lates 4,26). Només ella és, en efecte, la perfecta ciutat de pau; però la realitat bàsica d'aquesta «Jerusalem» ja la tenim en l'Església present. Per això la lloança i els auguris s'adrecen alhora a l'Església present i a la definitiva.

El crit de joia dels pelegrins

El salm comença amb un crit de joia: aquella alegria que tingueren els pelegrins quan començaren el seu camí està arribant a la plenitud amb la consecució del terme fixat: «Quina alegria quan em van dir: "Anem a la casa del Senyor!" Ja han arribat els nostres peus al teu llindar, Jerusalem!» En aquestes frases queda

clar que la importància fonamental de Jerusalem està en la presència de la casa del Senyor. Pràcticament, les dues coses s'identifiquen, i el sentit del pelegrinatge queda ben definit: els pelegrins van a l'encontre del Senyor!

A la litúrgia, aquestes paraules són sovint un cant d'entrada. Ho són, segons el Ritual, quan es dedica una nova església, i amb raó: les esglésies són les «cases del Senyor», i l'alegria dels fidels que inauguren aquella església és comparable amb la dels que «arriben als llindars de Jerusalem». Tant de bo els cristians ens reuníssim en assemblea sota el signe d'aquest crit de joia! Tenim més motius per fer-ho que no tenien els pelegrins del salm...

La bellesa de la ciutat

Quina admiració, quan es contempla Jerusalem! És una «ciutat ben construïda»; forma un «conjunt harmoniós»; és el santuari únic i veritable d'Israel, vers on convergeixen les tribus seguint les

prescripcions dels pelegrinatges anuals, lloc de lloança i de renovació del compromís de l'Aliança... Més encara: és la ciutat on s'espera que brillarà la justícia, segons les disposicions reials.

Amb quina facilitat llegim «Església» on diu «Jerusalem»! L'Església és l'edificació de Crist; el conjunt harmoniós de les realitats humanes i les divines; el «signe i instrument de la comunió dels homes amb Déu, i per això, com un sagrament de Crist» (vegeu *Lumen gentium*, n. 1). L'Església es fa visible sobretot quan els fidels del Senyor, presidits pels pastors que Crist envia al seu poble, es reuneixen per celebrar el misteri de la nova i eterna Aliança en la sang de Jesucrist, per lloar el nom del Senyor! L'Església és el lloc on viu la Paraula de Déu que judica el cor dels homes, més penetrant que una espasa de dos talls.

Més enllà de la Jerusalem terrenal

Quan els cristians recitem el salm

121, és normal que pensem això que acabem de dir més que no pas en la Jerusalem terrenal. És cert que els actuals pelegrins de Terra Santa continuen experimentant la joia de contemplar la ciutat, i s'admiren de la seva bellesa. El record dels fets històrics de la nostra salvació està vinculat a aquesta ciutat, i allí ha començat, per voluntat de Jesús, la predicació apostòlica. Des d'allí s'ha estès per tota la terra. L'Església de Jerusalem és la primera Església. Però nosaltres no tenim a la Jerusalem terrenal el nostre centre espiritual, sinó en la Jerusalem del cel.

El ministeri de Jesús s'acaba, en els sinòptics, amb l'anunci de la destrucció de Jerusalem. Els deixebles parlen amb Jesús fent-se ressò de les lloances del salm 121: «Parlaven del temple i de com estava decorat amb pedres precioses i amb ofrenes votives. Però Jesús digué: De tot això que veieu, vindran dies que no en quedarà pedra sobre pedra; tot serà enderrocat» (Lluc 21,5-6).

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Neix el 1786 a Dardilly, prop de Lió
- ☐ Capellà d'Ars des del 1818 fins al 1859
- ☐ Revifador de la confessió, l'eucaristia i la vida religiosa en general
- ☐ Fundador d'un hospici per instruir noies pageses i òrfenes
- ☐ Mor el 4 d'agost del 1859. Canonitzat per Pius XI el 1925

Joan Maria Vianney era fill d'una família pagesa de posició econòmica modesta. La dedicació a les feines del camp i uns estudis més aviat exigus fan que amb vint anys tingui una formació molt poc sòlida. Malgrat aquest inconvenient Joan Maria sent una vocació al sacerdoci molt clara, i s'hi vol preparar. Durant un temps rep classes d'un mossèn amic de la família, i finalment pot entrar al seminari. Tot i que l'estudi i sobretot el llatí li costen penes i treballs aconsegueix ser ordenat sacerdot el 1815.

Tres anys després és destinat al poblet d'Ars. En arribar-hi es troba amb una situació lamentable: pobresa general, manca d'estudis (sobretot entre les noies), inexistència d'una vida parroquial forta... Aquestes característiques es deriven en bona part dels molts anys de convulsions socials i bèl·liques que havia patit França (Revolució Francesa i Imperi Napoleònic amb la consegüent guerra). La tasca de Joan Maria Vianney va ser afilerar

Sant Joan Maria Vianney

aquella societat desfeta. Va començar a tenir anomenada perquè les seves misses, tot i no ser excessivament llargues, eren especialment sentides pel futur sant, especialment en el moment de l'Eucaristia i la Comunió. De fet Joan Maria havia potenciat aquesta darrera, que fins llavors era practicada molt de tant en tant. El capellà d'Ars també va començar a destacar per la seva austeritat i, quan es donava l'ocasió, per la seva generositat amb els pobres.

El 1824 obre una casa per a noies sense estudis (circumstància bastant habitual llavors) i òrfenes. Allà són acollides i reben formació i nocions bàsiques absolutament de franc. Aquesta obra té èxit i aviat ha d'ampliar les instal·lacions per l'augment del nombre d'alumnes. Però el que atraurà milers de persones a Ars cada any serà la fama de bon confessor de Joan Maria Vianney. Sembla que la seva proximitat als fidels i la cordialitat que mostrava alleugerien molt els qui s'hi anaven a confessar. Una frase seva ens il·lustra de quina manera encarava ell la confessió: «El bon Déu, en el moment de l'absolució, llença els nostres pecats per sobre les espatlles; és a dir, els oblida, els redueix a res, no tornaran a aparèixer mai més.»

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial II)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 2)

AGOST

4. Diumenge

XVIII de durant l'any. Verd. Lectures: Isaïes 55,1-3 / Salm 144 / Romans 8,35.37-39 / Mateu 14,13-21

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan-Maria Vianney, prev.; Santes, Perpètua, mr.

Festa Major: a Argentona, Beuda, Biure, les Cabanyes, Caldes de Malavella, Castellgalí, Collsuspina, la Fatarella, Fontcoberta, Font-rubí, Jorba, la Llacuna, Masllorenç, Montoliu de Segarra, Mont-ral, Móra la Nova, Olvan, Òrius, el Papiol, Poboleda, Rasquera, Riells i Viabrea, Sant Esteve de Palautordera, Sant Esteve Sesrovires, Sant Feliu de Buixalleu, Sarroca de Bellera, Tarroja de Segarra, Tavèrnoles, Vacarisses i la Vansa i Fórnols

5. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: Jeremies 28,1-17 / Salm 118 / Mateu 14,22-36. Si es vol: *Dedicació de la Basílica de Santa Maria, Roma (MLI), Blanc.*ALTRES CELEBRACIONS: *Mare de Déu de les Neus.* Sants, Osvald, rei; Santes, Afra, mr.**Festa Major:** a Masdenverge, el Port de la Selva i Vila-sacra.

6. Dimarts

La Transfiguració del Senyor (F). Blanc. Lectures: Daniel 7,9-10.13-14 (o bé: 2 Pere 1,16-19) / Salm 96 / Mateu 17,1-9

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Just i Pastor, mrs.; Hormisdes, p.

Festa Major: a Alfés, Cabrera d'Igualada, Godall, Golmés, Margalef, els Pallaresos, Sant Just Desvern, Sant Salvador de Guardiola, Torrebesses i Vilanova i la Geltrú.

7. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: Jeremies 31,1-7 / Jeremies 31,10-13 / Mateu 15,21-28. Si es vol: *Sant Sixt II (MLI) Vermell; Sant Gaietà (MLI) Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Albert Tràpani o de Sicília, prev.

Festa Major: al Lloar.

8. Dijous

Sant Domènec de Guzmán (MO), Blanc. Lectures: Jeremies 31,31-34 / Salm 50 / Mateu 16,13-23

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ciríac, Llarg i Esmaragde, mrs.

9. Divendres

Santa Teresa Beneta de la Creu (F), Vermell. Lectures: Eclesiàstic 51,1-12 / Salm 30 / Mateu 10,28-33

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Domicià, b.; Romà, mr.; Esteve, b. i mr.

10. Dissabte

Sant Llorenç (F), Vermell. Lectures: 2 Corintis 9,6-10 / Salm 111 / Joan 12,24-26

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Deodat; Santes, Astèria, vg. i mr.

Festa Major: a Bescanó, Botarell, Das, la Galera, Gratallops, Guardiola de Bergeudà, Llorenç del Penedès, el Pinell de Brai, el Pont de Suert, Preixana, Puiggròs, Puigpelat, Sant Climent de Llobregat, Sant Feliu de Llobregat, Sant Julià de Cerdanyola, Sant Llorenç d'Hortons, Sant Llorenç de Morunys, Sant Llorenç de la Muga, Ullastret, Vilalba dels Arcs i Vila-rodona.

Lectures bíbliques

Diumenge XVIII de
durant l'any

Primera lectura

Is 55,1-3

Segona lectura

Rm 8,35.37-39

Veni i mengeu

Lectura del llibre del profeta Isaïes:

Això diu el Senyor: «Oh tots els assedegats, veniu a l'aigua, veniu els qui no teniu diners, compreu i mengeu, compreu llet i vi sense diners, sense pagar res. ¿Per què perdeu els diners comprant un pa que no alimenta i malgasteu els vostres guanys en menjars que no satisfan? Escolteu bé, i tastareu cosa bona, i us delectareu assaborint el bo i millor. Estigueu atents, veniu a mi, i us saciareu de vida. Pactaré amb vosaltres una aliança eterna, els favors irrevocables promesos a David».

Salm responsorial

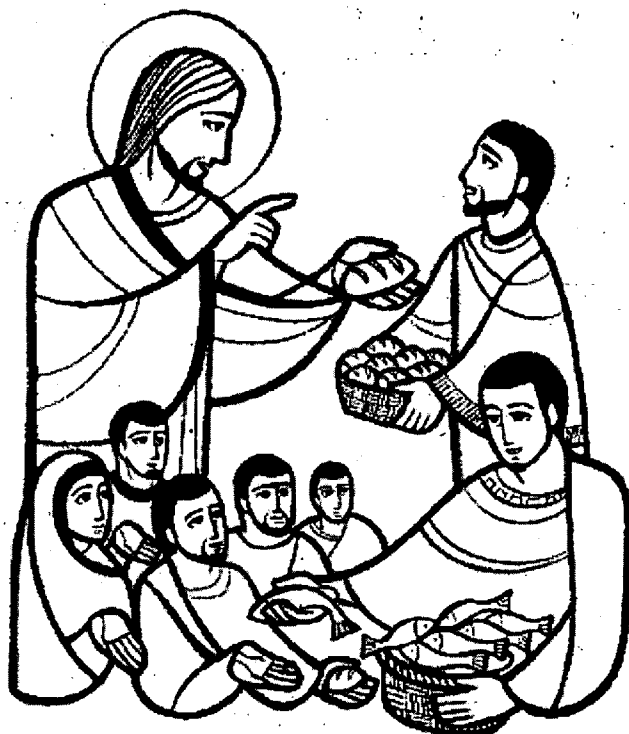
144

El Senyor és compassiu i benigne,
lent per al càstig, gran en l'amor.
El Senyor és bo per a tothom,
estima entranyablement tot el que ell ha creat.

R. Tan bon punt obriu la mà, Senyor, ens sacieu de bon grat.

Tothom té els ulls en vós, mirant esperançat
i al seu temps vós els doneu l'aliment.
Tan bon punt obriu la mà,
sacieu de bon grat tots els vivents. **R.**

Són camins de bondat, els del Senyor,
les seves obres són d'amor.
El Senyor és a prop dels qui l'invoquen,
dels qui l'invoquen amb sinceritat. **R.**

*Res de l'univers creat no serà capaç
d'allunyar-nos de Déu que, en Jesucrist,
ha demostrat com ens estima*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans, ¿qui serà capaç d'allunyar-nos del Crist, que tant ens estima? ¿Els contratemps, la por, les persecucions, la fam o la nuesa, els perills, la mort sagnant? De tot això en sortim fàcilment vencedors amb l'ajut d'aquell que ens estima. Estic ben segur que ni la mort ni la vida, ni els àngels o altres poders, ni res del món present o del futur, ni els estols del cel o de les profunditats, ni res de l'univers creat no serà capaç d'allunyar-nos de Déu que, en Jesucrist, el nostre Senyor, ha demostrat com ens estima.

Al·leluia

Mt 4,4b

*L'home no viu només del pa;
viu de tota paraula que surt de la boca de
Déu.*

Evangeli

Mt 14,13-21

Tothom en menjà tant com en volgué

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu:

En aquell temps, quan Jesús rebé la nova de la mort de Joan Baptista, se'n anà amb una barca cap a un lloc despoblat. Així que la gent ho va saber, el van seguir a peu des dels pobles. Quan desembarcà veié una gran gentada, se'n compadí i curava els seus malalts. Els deixebles, veient que es feia tard, anaren a dir-li: «Som en un indret despoblat i ja s'ha fet tard. Acomiadeu la gent. Que se'n vagin als poblets a comprar-se menjar». Jesús els respongué: «No cal que hi vagin. Doneu-los menjar vosaltres mateixos». Ells diuen: «Aquí només tenim cinc pans i dos peixos». Jesús respongué: «Porteu-me'ls». Llavors ordenà que la gent s'assegués a l'herba, prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, digué la benedicció, els partí i donava els pans als deixebles i ells els donaven a la gent. Tothom en menjà tant com volgué i recolliren dotze coves plens de les sobres. Els qui n'havien menjat eren tots plegats un cinc mil homes, sense comptar-hi les dones i la mainada.

Barcelona

diòcesis

«El culte a l'individualisme ens arracona en la soledat»

■ Fr. Jacint Duran i Boada és el nou provincial dels caputxins de Catalunya i Balears

BARCELONA.— Fr. Jacint Duran i Boada (Santa Coloma de Gramenet, 1951) és des del mes de juliol el nou provincial dels caputxins de Catalunya i Balears. Ell i un company seu són els únics supervivents d'una generació caputxina que de forma massiva va fer marxa enrere en el seu compromís vocacional. Era l'any 1978 quan, per fer front a aquest dal·tabaix, Fr. Jacint Duran va ser reclamat a reforçar el noviciat al convent de la Visitació d'Arenys de Mar. Tot i que de

forma humil i amb comptagotes, des d'aleshores les vocacions han anat aflorant en un degoteig continu que permet albirar el futur amb una esperança renovada. Fr. Jacint Duran, que ha centrat bona part de la seva vida religiosa en la formació i l'acompanyament espiritual, deixa ara no sense certa enyorança el càrrec de mestre de novicis. «Són molts anys i és l'experiència de veure com Déu actua en el cor dels homes el que en definitiva m'ha constituït com a persona», afirma.

—Què el va motivar a perseverar en el camí vocacional tot i el vent que se li va girar en contra?

—Sabeu la sensació que tens quan baixes a l'andana del metro en el moment just que arriba un comboi i una multitud de gent enfila escales amunt mentre tu mires què l'allau no se t'endugui? Doncs aquesta mateixa sensació tenia jo en ingressar als caputxins. No sé per què els altres van abandonar. Només sé que jo vaig continuar perquè Déu m'havia seduït. És el que vaig llegir el dia que vaig professar: «Senyor, m'has seduït i m'he deixat seduir; has volgut forçar-me i te n'has sortit. He estat la riota de tothom, tot el dia es burlen de mi. Sempre que parlo, haig de cridar i anunciar: "Violència, destrucció!" M'has adreçat la teva paraula, i tot el dia m'insulten i m'ultratgen. Si em dic: "No hi pensaré més, no anunciaré la paraula en el seu nom", llavors ella es torna dintre meu com un foc devorador tancat en el meu cos: he provat d'apagar-lo i no he pogut!» (Jr 20,7-9). Aquesta és la sensació agraïda que tinc, perquè moltes vegades, fins i tot, he resistit en contra de la meua voluntat.

—En quins aspectes continuarà com a nou provincial la tasca encetada pel seu predecessor en el càrrec, Fr. Enric Castells?

—Fr. Enric Castells ha estat durant nou anys el nostre provincial, i jo he col·laborat amb ell primer com a conseller i durant el darrer trienni com a vicari provincial. He

Fr. Jacint Duran, a la casa provincial de Nostra Senyora de Pompeia.

aptes a veure la nostra fraternitat a través dels seus ulls i, en aquest sentit, ha estat, és i sempre serà un punt de referència per a mi. D'altra banda, hi haurà diferències perquè tenim tarannàs diferents, en el sentit que la seva formació és anterior al Concili Vaticà II, mentre que jo he estat format just després.

—En què es concreta aquest tarannà diferent?

—El punt més important, si més no des de la meua perspectiva de veure l'Església, és el fet que va caient cada vegada més la visió d'una Església com a institució. Hem de ser molt conscients que som pocs, i ens hi hem de conformar fins al punt de viure-ho com un do de Déu, és un *kairós* d'aquest moment que ens ajuda a valorar les persones molt concretes que tenim. En aquest sentit, tot el que sigui institucional ha de ser molt relatiu, que no vol dir innecessari, però sí relatiu.

—Valorar més les persones concretes és un dels reptes que caldrà afrontar a partir d'ara?

—Estem en una època de profund individualisme, en què cadascú va a la seva, i l'Església ha de fer un esforç no de fer institució, sinó de fer fraternitat i comunitat, i això només és possible a través de persones molt concretes. El gran repte és, doncs, saber conviure, escoltar, dialogar i

respectar-se enmig d'aquesta diversitat de persones i de tarannàs. Si ho aconseguim com a fraternitat caputxina i com a Església aquest serà el gran signe que podrem aportar al món actual: fraternitat i respecte mutu, justament perquè respectem les persones individuals i les acollim com una mare estima i acull els seus fills, tal com deia sant Francesc.

—Els joves constitueixen una prioritat de la pastoral dels caputxins?

—La nostra província té un projecte basat en tres prioritats: la profunditat, és a dir, fer les coses seriosament, des del cor i l'experiència de Déu; els pobres i la seva situació, i els joves. Saber comunicar l'experiència de Jesucrist a les generacions més joves és un repte molt fort que encara no tinc solucionat. Com és possible, em pregunto, que aquesta experiència que per a mi és tan fonda, tan bàsica, que em sosté i que m'il·lusiona, costi tant de fer comprendre? Per tant, no és que tinguem grans projectes, sinó que tenim un gran interrogant.

—Què mou els joves d'avui a actuar?

—Sincerament no ho sé. La veritat és que hi ha moltes classes de joves, i n'hi ha molts que s'ho passen realment malament perquè es troben immersos en un món de marginació. Hi ha un gran sofriment motivat sobretot per la interiorització d'uns valors contradictoris que actualment vivim no diré que amb naturalitat, perquè no es poden viure amb naturalitat, però sí amb un dolor callat. Els joves marginals són, en aquest sentit, una radiografia en petit del que passa a la societat actual.

—Quins són aquests valors contradictoris?

—El culte excessiu a l'individualisme, que deixa la persona profundament arraconada en la soledat, cosa que porta a un sofriment molt intens i dissimulat en molts casos. La nostra societat té grans institucions, però no tenim comunitat humana, de manera que la persona es troba sola davant de l'Estat, davant de les aglomeracions i davant de la mateixa globalització. Falten llocs que realment siguin humanitzadors. És aquesta contradicció entre la gran globa-

lització mundial, on tots estem molt units, i la realitat de cada dia, caracteritzada per un gran aïllament i per la gran duresa del culte als diners.

—La condició de frare l'ha ajudat a ser-ne observador privilegiat?

—M'ha ajudat a participar de la trama d'aquest gran teatre que és el món; m'ha ajudat a copsar el que no apareix a escena però que hi és present, encara que sigui aguantant-se per un fil. Aquesta visió no la dona tant una vida enretirada, que també, com una vida en Déu. El missatge de l'Església no pot quedar diluït sinó emmarcat per un espai teològic profundament humà i de silenci fet pregària.

—Com a mestre de novicis ha estat testimoni directe de la realitat vocacional. Hi ha motius per amoïnar-se?

—Cal tenir confiança que Déu, a través del que està passant al món i a l'Església, ens està parlant. Que nosaltres no sapiguem escoltar-lo és el nostre problema. Cal anar-hi treballant lúcidament tot escoltant el que l'Esperit ens vol dir. D'altra banda, proporcionalment, hi ha més vocacions religioses i sacerdotals que cristianes. Només cal mirar com n'estan de buides, les esglésies.

—L'any vinent en farà 425 de l'arribada dels caputxins a Barcelona procedents de Nàpols (1578). Amb la perspectiva d'aquesta llarga successió d'anys i d'esdeveniments, com qualificaria l'època actual?

—La nostra història ha anat seguint la pròpia de cadascun dels llocs on han estat presents els caputxins. Cal mantenir la co-

«Com és possible, em pregunto, que aquesta experiència que per a mi és tan fonda, tan bàsica, que em sosté i que m'il·lusiona, costi tant de fer comprendre?»

herència amb aquesta llarga història, que lògicament connecta amb la presència franciscana a Catalunya i Balears; ser lúcid amb allò essencial; mirar de mantenir el tresor històric que tenim, però sense ser-ne esclaus, i intentar aprendre i donar una resposta nova. Una resposta que bàsicament ha de ser senzilla i humil i que s'ha de concretar en l'essencial, que és Jesús de Natzaret, i en els pobres, i que ha d'intentar, si és possible, traduir el missatge al llenguatge actual dels joves.

—Quin llegat li agradaria deixar com a provincial?

—Un llegat d'home de pau, d'haver sabut escoltar, acollir i respectar les persones; un llegat de fidelitat i, més encara, d'honestat.

Carme Munté

SSIM

L'ONG Servei Solidari i Missioner (SSIM), amb seu al convent de Pompeia de Barcelona, és l'aportació concreta que l'orde de frares menors caputxins de Catalunya i Balears impulsa per a l'atenció als més pobres d'aquest món. Avui dia és una organització de gran volada que compta amb l'aportació inestimable de molts laics i que és present tant al tercer món, sobretot a Centreamèrica i Amèrica del Sud, com al que anomenem quart món, i que és la realitat més propera a nosaltres.

Barcelona

El vot religiós de Vilanova i la Geltrú

■ La capital del Garraf celebra la Festa Major dedicada a la Mare de Déu de les Neus

VILANOVA I LA GELTRÚ.— Aquesta setmana, els vilanovins ja han començat a celebrar els actes d'una programació festiva que culminarà el 5 d'agost amb els esdeveniments religiosos dedicats a la Mare de Déu de les Neus. D'una banda, l'ofici solemne de la Festa Major, que tindrà lloc a la parròquia de Sant Antoni Abat; de l'altra, ja cap al vespre, els festejos de la renovació del vot del poble.

L'ofici solemne de la Festa Major se celebra a Sant Antoni Abat, l'església més emblemàtica de Vilanova i on es conserva la imatge de la Mare de Déu de les Neus. Com a símbol d'unitat, l'ofici és presidit cada any per un rector de les diferents parròquies de la ciutat i concelebrat per la resta de rectors així com per preveres de tot l'arxiprestat de Vilanova i la Geltrú.

Enguany la missa serà oficiada per Mn. Narcís Puig Llonch, rector de la Immaculada Concepció, a dos quarts d'onze. A llarg de la celebració, els grups de balls populars faran una ofrena a la Mare de Déu de les Neus. Com és tradició, cada any destaca en l'ofertori la participació d'un dels grups de dansa. En aquesta edició és el torn del Grup de Bastoneres.

La Festa Major de Vilanova i la Geltrú té el seu origen en un vot del poble adreçat a la Mare de Déu de les Neus, l'any 1784, perquè alliberés la població de les tempestes i les pedregades que durant els mesos de primavera i estiu feien malbé les collites. I per això cada 5 d'agost al vespre es fa la renovació del vot religiós. En representació de tots els ciutadans de Vilanova, Mn. Jaume Berdoy, rector de la parròquia de Sant Antoni Abat, i l'alcalde de la ciutat, Sixte Moral, renovent el vot del poble a la plaça de les Neus.

Vilanova i la Geltrú, una de les ciutats

de Catalunya que més ha conservat el protocol festiu, comença a festejar la renovació del vot amb un llarg recorregut de

Església parroquial de Sant Antoni Abat.

cercavila, hereu d'antigues processons, on participen figures i altres elements de la tradició catalana com ara gegants, dracs i danses tradicionals i que acaba amb el tradicional castell de focs.

Núria Naval

Programació festiva de la Mare de Déu de les Neus

Dilluns 5 d'agost

MATINADES

A càrrec dels grallers de la Festa Major

A partir de les vuit del matí per tota la ciutat

CERCAVILA ANADA A OFICI

A les 9 h, des del carrer dels Caputxins fins a la plaça de Sant Antoni

OFICI DE FESTA MAJOR

A dos quarts d'onze a l'església de Sant Antoni

I ofrena del Ball de Bastons de l'ABP

PASSADA DE BALLS I ENTREMESOS

A dos quarts d'una a la plaça de la Vila

CASTELLS

A dos quarts d'una a la plaça de la Vila

CONCERT AMABLE

A càrrec de la banda Mas de Barberans

A les 17 h a la Casa d'Ampara

EXHIBICIÓ DE BALLS POPULARS

A partir de dos quarts de set a la plaça de la Vila

CONCERT DE COBLA DE FESTA MAJOR

A càrrec de la Cobla Marina
A dos quarts de set als Jardins de l'Hospital de Sant Antoni

CERCAVILA DEL VOT DEL POBLE

A partir de les 21 h des del carrer de Sant Sebastià fins a la plaça de les Neus

Després de la cercavila

RENOVACIÓ DEL VOT DEL POBLE

A la plaça de les Neus

A continuació

CASTELL DE FOC DEL VOT DEL POBLE

A l'església de Sant Antoni.

SARDANES DE FESTA MAJOR

A les 23 h a la Rambla Principal, davant de les Tereses.

BALL DE FESTA MAJOR

A càrrec de l'Orquestra Marina.
A partir de les 24 h a la plaça del Mercat

Clausura del procés diocesà de beatificació del bisbe Irurita

BARCELONA.— Al Saló Noble del Palau Episcopal de Barcelona, sota la presidència del cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, es va celebrar el 19 de juliol l'acte de clausura del procés diocesà per a la beatificació del bisbe Manuel Irurita i de Mn. Gaietà Clausellas, que foren testimonis de la fe cristiana amb el martiri durant la persecució religiosa dels anys 1936-1939.

En la presidència, el cardenal Carles era acompanyat pels membres del tribunal diocesà que ha portat les causes de beatificació: el Dr. Jaume Riera Rius, jutge delegat; el llicenciat Joan Benito Tolsau, promotor de Justícia, i el Dr. Josep Baucells i Reig, notari.

Mons. Francesc Muñoz, vicepostulador de la causa, va pronunciar unes paraules d'agraïment durant l'acte: «Gràcies a l'impuls del cardenal arribem al moment desitjat per molts, familiars, amics i diocesans, especialment els de Sabadell, de veure clausurat el procés de beatificació-canonització dels presumptes màrtirs, el bisbe de Barcelona Manuel Irurita Almádoz i el sacerdot Gaietà Clausellas Ballvé, capellà de les Germanes dels Ancians. A l'acció de gràcies al Senyor, unim l'agraïment al cardenal i a tots els qui han col·laborat o s'han interessat per aquesta tramitació, en particular als testimonis i als familiars que han volgut fer-se presents avui —vinguts de Mèxic, de Navarra, de Sabadell— i a la família Tort, que va oferir al bisbe Irurita i al seu secretari, don Marcos Goñi, refugi a casa seva el 22 de juliol del 1936 fins que, detinguts els dos germans Antoni i Francesc amb ells, s'ha comprovat que foren occits junts i junts foren trobats els seus cadàvers al cementiri de Montcada. No els hem pas donat culte, però els fidels han besat sovint la llosa sepulcral del bisbe Irurita a la catedral, i nombrosos sabadellencs han continuat dipositant flors a l'indret de la carretera de Sabadell a Matadepera on fou occit Mn. Gaietà Clausellas.»

D'altra banda, el cardenal Ricard M. Carles va remarcar l'interès dels successius arquebisbes de Barcelona per aquesta causa: «Per això, com a bisbe d'aquesta archidiòcesi, crec compartir amb tots vosaltres la joia de la clausura d'aquests processos deixant —això sí— a la Santa Seu la resposta definitiva: Que tot sigui a major glòria de Déu i que el testimoni d'aquests servents de Déu ens estimuli per continuar en la vida de fe i en la missió de l'Església enmig del nostre poble.»

Les caixes que contenen la documentació del procés, al final de l'acte, van ser lliurades al Dr. Joan Guiteras, degà president del Capítol de la Catedral, que és la persona encarregada de portar-les a Roma. (C.C.)

Recordant...

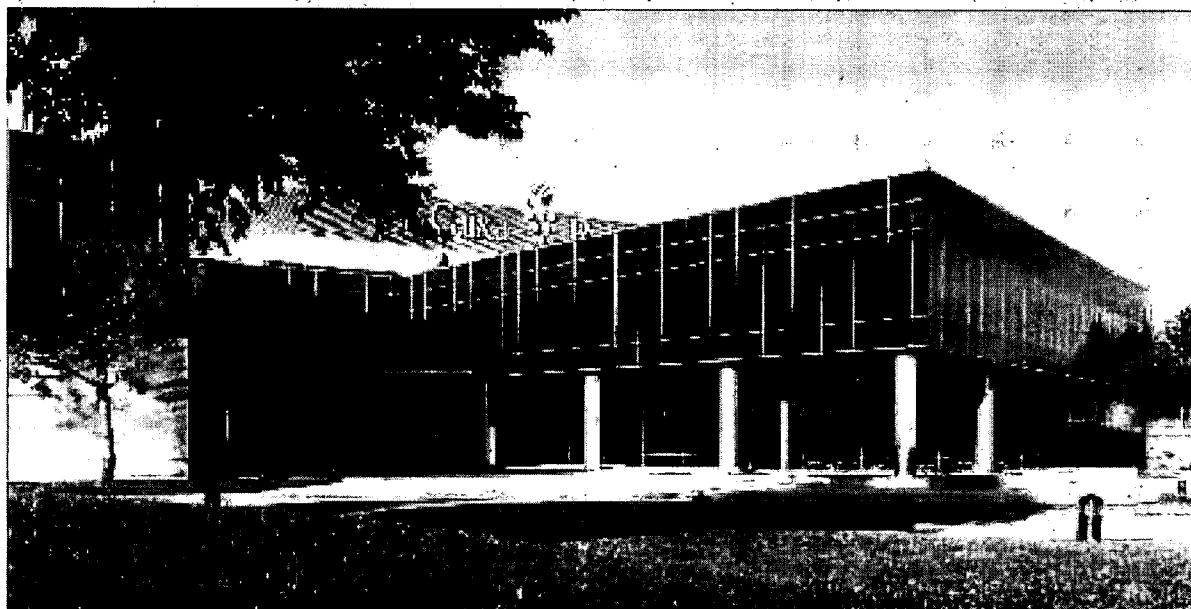
Dr. Pere Tarrés

Un nou sant Martí

Quan el Dr. Tarrés va marxar cap a Salamanca per llicenciar-se en Teologia, complint així el desig del bisbe Dr. Gregori Modrego, en el tren va coincidir amb un antic company de la Federació de Joves Cristians. En arribar a la capital d'Espanya, després de gairebé vint hores de tren amb les llargues converses tingudes, l'amic el va invitar a dinar en un restaurant i, en observar que menjava amb molta gana, el company es va interessar per la seva salut, preguntant-li si es cuidava prou. Ell, mig avergonyit, li va manifestar que el dia abans, quan anava cap a l'estació, va topa-se amb una persona que coneixia, la qual estava en una situació molt apurada, i que li va donar tots els diners que li havia lliurat el Sr. bisbe per al camí, havent-se quedat per tant sense dinar ni sopar.

Mn. Francesc Raventós

Vicepostulador de la causa de beatificació del Dr. Pere Tarrés

**Oferim un servei de qualitat,
amb les tecnologies més avançades,
en expansió permanent,
creant i millorant productes amb
solucions per respondre a les teves necessitats,
i reinvertint els beneficis a la societat.**

**Som la tercera caixa catalana
i ens apropem a tu.**

Caixa Penedès

El viatge a Lourdes deixa en el cor dels pelegrins empremtes difícils d'esborrar

Ressons d'un pelegrinatge

El pelegrinatge a Lourdes és una experiència que no es pot explicar amb paraules. Els sospirs i les frases inacabades en són la millor expressió. Un cúmul de records i d'impressions romanen gravats al cor i a la memòria dels pelegrins per, a l'espera d'una altra oportunitat, anar dosificant l'experiència viscuda. Lourdes va molt més enllà de la devoció mariana i fins i tot de l'experiència compartida de la fe. Lourdes és l'abraçada amorosa d'una mare que sent tendresa pels més febles. Sense explicacions lògiques ni ar-

guments treballats, l'experiència de Lourdes viscuda des de la fe defuig tot raonament per parlar directament al cor.

Durant aquest darrer mes de juliol les diverses delegacions de l'Hospitalitat de Lourdes de Catalunya, i d'arreu del món, van acudir com cada any al mític santuari marià. Allí es van posar un cop més als peus de la Mare de Déu per descobrir dins seu la seva mirada de consol i de misericòrdia. Setmanes després, aquests records encara perviuen al cor dels pelegrins, i és possible que mai no s'esborrin. Molts aprofiten els mesos

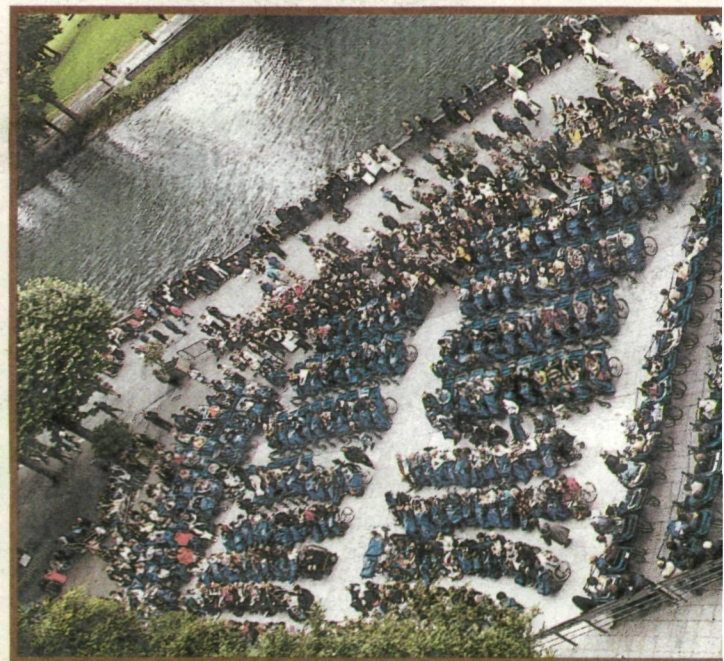
d'estiu per reviure'ls, interioritzar-los i fer-los seus, com aquesta setmana volem fer nosaltres a través d'imatges. Aquestes formen part del darrer pelegrinatge a Lourdes de l'Hospitalitat de Barcelona. Per entendre-les no calen gaires explicacions, parlen per si soles.

Fotos: Agustí Codinach

«Si algú vol ser el primer, que es faci el darrer de tots.» Llavors Jesús va agafar un infant, el posà enmig d'ells, el prengué en braços i els digué: «Qui acull un d'aquests infants en nom meu, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat.»

Mc 9, 35-37

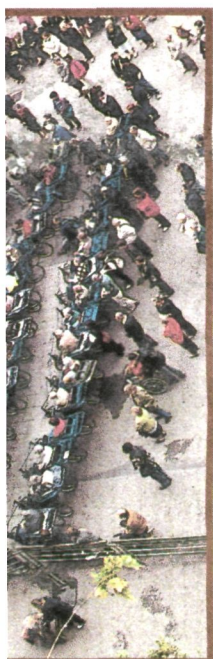
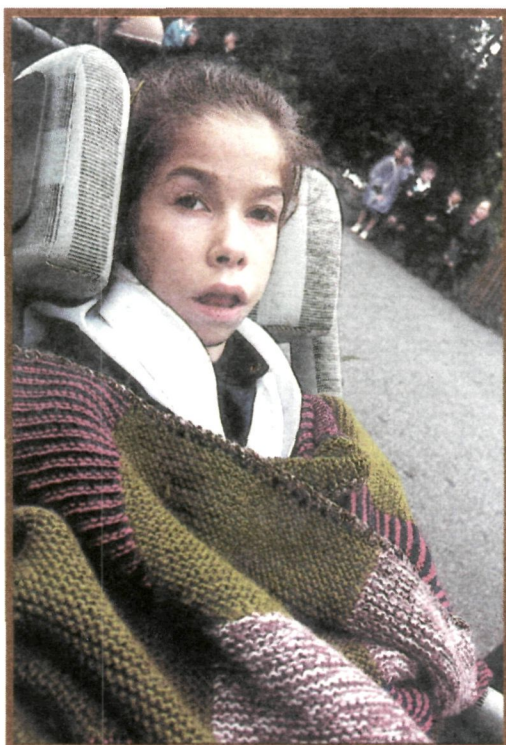

«T
senzill
de fer-

enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelat als
tot això que has amagat als savis i entesos. Sí, Pare, així t'ha plagut
io.»

Lc 10, 21

«Feliços els pobres en l'esperit: d'ells és el
Regne del cel.

»Feliços els qui ploren: Déu els consolarà.

»Feliços els humils: ells posseiran la terra.

»Feliços els qui tenen fam i set de ser
justos: Déu els saciarà.

»Feliços els compassius: Déu se'n compa-
dirà.

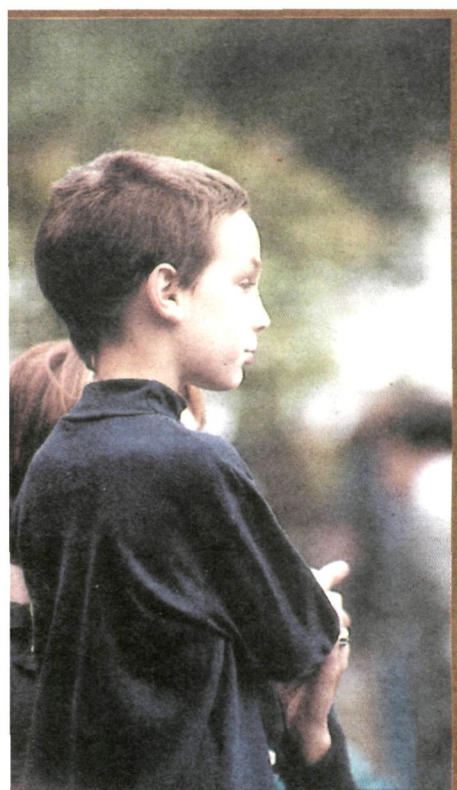
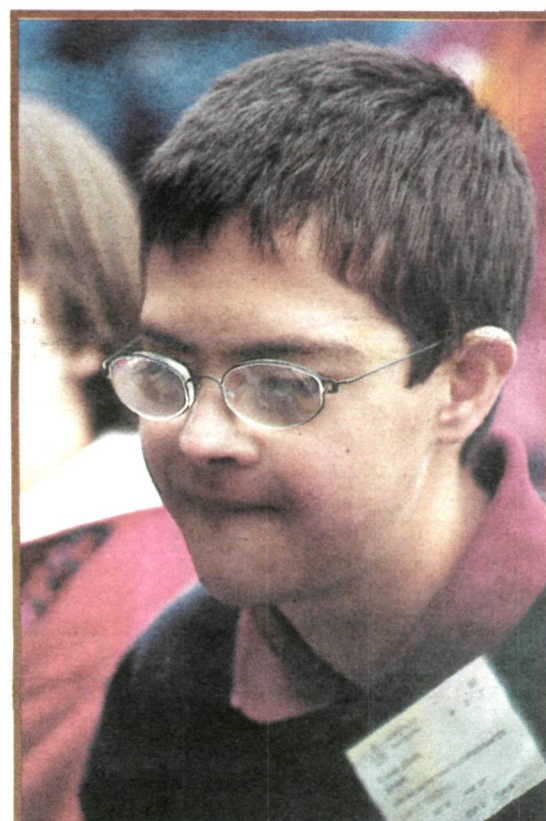
»Feliços els nets de cor: ells veuran Déu.

»Feliços els qui treballen per la pau: Déu
els anomenarà fills seus.

»Feliços els perseguits pel fet de ser justos:
d'ells és el Regne del cel.

»Feliços vosaltres quan, per causa meva,
us insultaran, us perseguiran i escamparan
contra vosaltres tota mena de calúmnies.
Alegreu-vos-en i celebren-ho, perquè la vostra
recompensa és gran en el cel.»

Mt 5,3-12

«Veni a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar.
Accepteu el meu jou, feu-vos deixebles meus, que sóc benèvol i humil de cor,
i trobareu el repòs.»

Mt 11, 28-29

Vic

Crònica d'un aplec molt particular

■ El 14 de juliol es va celebrar el 53 Aplec de Matagalls amb la sentida absència del bisbe Guix

MATAGALLS.— Un aplec més, i és el que fa 53 des de l'inici d'aquesta ascensió al cim de Matagalls cada segon diumenge de juliol. En redactar la crònica hi ha el risc de caure en la monotonia, per la repetició dels mateixos actes: medalles de la constància, missa al peu de la creu presidida pel bisbe de Vic, benedicció d'una font o una altra millora al Montseny, ballada de sardanes a Viladrau... Un conegut cant popular proclama joiosament: «Cada dia surt el sol i tot recomença...» Sempre hi ha novetat quan regna la il·lusió i l'optimisme. Cada dia és una sorpresa en el camí de la vida. Cada any l'Aplec de Matagalls porta una novetat que el fa diferent dels anys anteriors.

Enguany, un dels protagonistes principals, el temps, va ser propici. Després d'un dissabte plujós, amb un cel de plom amenaçador de tempesta, el 14 de juliol va clarejar amb una matinada fresca i transparent que va omplir els cors d'entusiasme i d'agraïment al Senyor, que regalava un dia esplèndid.

Els roïmeus van anar acudint a la creu de bon matí. Esperant l'hora del començament dels actes programats, referen les forces, signaren la fitxa d'assistència, recolliren el preciós àlbum del 53è aplec, acuradament preparat per Joan González amb l'artística portada de Xevi Valls sota la direcció de Ramon Caralt i la coordinació general de Joan Alsina, i contemplaren el panorama espectacular. El dia s'ho mereixia.

Per una banda, s'hi albirava Montserrat, la Mola, els Cingles de Bertí i Gallifa, i fins i tot Barcelona; al davant, les Agudes i el Turó de l'Home, el Pla de la Calma, Sui, Puigdrau i Tagamanent; per l'altra, Puigsacalm, Milany, Cabrera, Montdois, Aiats, Cantonigròs, Bellmunt. Més al fons, els Pirineus blancs, amb neu de la vigília. Sorprenent en ple estiu. I a baix, al peu mateix de la muntanya, el pintoresc poble de Viladrau, enmig de la boscúria, tot un espectacle, i un xic més enllà la Plana de Vic, embolcallada en una impressionant massa de cotó fluix, la boira baixa que, per inversió de temperatura, la priva de rebre els raigs del sol de què fruïen dalt del cim. A l'alçada de 1.700 metres, l'aire és força fred, però una mica abrigats i amb l'escalfor del sol, la muntanya es fa acollidora. Ja són uns quants centenars els qui s'apleguen al peu de la creu.

L'aspecte trist de l'aplec d'aquest any ha estat la manca de salut del bisbe de Vic, Mons. Josep M. Guix, que no va poder acompanyar els assistents. També es va haver de lamentar l'absència del P. Ramon Caralt, director de l'aplec, impedit per una delicada intervenció quirúrgica al cor.

A les 9.30 s'iniciava el repartiment de medalles de la constància. Joan Alsina cridava els qui havien acreditat la seva assistència al aplec durant 10, 15, 20, 25, 30, 35, 40 i 45 anys, i els van fer entrega del trofeu el P. Josep M. Codina, claretà de Sabadell, en substitució del P. Ramon Caralt; i el secretari del bisbe de Vic, Josep Jutglà.

A les 10.30 va començar la celebració

de l'Eucaristia, que també va presidir el P. Josep M. Codina, i que va ser concelebrada per Mn. Josep Jutglà, de Vic; Mn. Josep Rovira, de Sant Sadurní de l'Heura, i Joan Sabé, veterà en els aplecs, però novell i jove sacerdot ordenat tot just fa un mes a la catedral de Barcelona. Els assistents hi participaren activament tot unint-se als cants ben seleccionats d'acord amb la litúrgia del diumenge.

Després de l'Evangeli, el P. Josep M. Codina va llegir l'homilia preparada pel bisbe de Vic, en què comentava la paràbola del sembrador. Aquí transcrivim solament el que es refereix als dos personatges tradicionalment recordats en els aplecs: el P. Antoni M. Claret i Mn. Cinto Verdaguier.

Homilia del bisbe de Vic

«El tema verdaguierà d'enguany és el centenari de la mort del poeta. Fa una mica més d'una mesada que vam commemorar la data exacta del seu traspàs. El "príncep dels poetes catalans" lliurà l'ànima a Déu a mitja tarda del dia 10 de juny, a Vil·la Joana de Vallvidrera. Morí xiuxiuejant,

El P. Codina, amb els padrins de la nova font de Pastors.

ple d'esperança: "Jesús, Jesús, empareu-me!" Tres setmanes abans havia complert 57 anys.

»La consternació per la mort de Mn. Cinto sotraguejà Barcelona i Catalunya i en traspassà les fronteres. La capella ardent fou instal·lada a la sala del Consell de Cent i, el dia 15 de juny, les seves despulles, acompanyades del plor de tot Catalunya, eren portades triomfalment a Montjuïc en l'enterrament més grandios que s'hagi vist mai a Barcelona.

»La poesia religiosa de Verdaguier ha

Eucaristia sota la creu de Matagalls.

penetrat profundament en el poble senzill. Ha estat un gran catequista i un zelós apòstol del nostre poble. Les seves poesies —moltíssimes d'elles musicades— han perfumat les nostres llars i durant una colla d'anys han dignificat el culte de les nostres esglésies. Que un dia puguem trobar-nos amb ell al cel!

»El tema claretà d'enguany voldria abraçar d'una mirada xopa de joia i d'agraïment tota l'estimació que Mn. Cinto va demostrar sempre a sant Antoni M. Claret i als claretians, i el fervor amb què va cantar el seu amor al Cor de Maria. Verdaguier, sempre que feia referència a Vic, normalment esmentava el P. Claret, del qual subratllava la santedat. Les referències claretianes de Mn. Cinto abunden sobretot en l'apèndix del llibre *Aires del Montseny*, on es repeteix moltes vegades que fou el P. Claret qui plantà la creu al cim de Matagalls. Per aquest motiu, en tots els aplecs, fem esment del sant i del poeta. Finalment, Mn. Cinto, per influència del P. Claret, té força versos dedicats al Cor de Maria, especialment en el *Roser de tot l'any* i en *Veus del Bon Pastor*, llibre dedicat pel poeta als claretians. En aquesta obra trobem aquells versos tan coneguts: "Cor de Maria / de Gràcia Font, / Cor de Maria / salveu el món."

»Germans, donem gràcies a Déu per haver-nos fet el gran regal de Mn. Cinto i per haver unit inseparablement a aquesta creu de Matagalls el sant que la va plantar i el poeta que la va cantar tantes vegades. Que aquest aplec d'enguany ens ajudi a estimar més la Paraula de Déu i a fer de la Bíblia el llibre més important, familiar i útil de la nostra vida.

»Postdata. Enguany tenia un interès especial a celebrar la missa de l'aplec: és l'any del centenari de la mort de Verdaguier, el gran cantor d'aquesta creu de Matagalls i, d'altra banda, l'aplec d'avui és gairebé segur que es tracta del darrer en el qual hauria participat com a bisbe de

Vic, ja que el mes de desembre complirà 75 anys i hauran de rellevar-me en el govern de la diòcesi de Vic.

»Tot i que he esperat fins al darrer moment amb la il·lusió de poder-me fer present entre vosaltres, he hagut de desistir-ne perquè el reuma m'agarrota les cames. Per aquest motiu, juntament amb l'homilia de la missa, us faig arribar el meu comiat. M'agradava de venir al aplec, m'omplia de joia poder-hi saludar anyalment els vells amics i coneguts, entrar en contacte amb aquest cim, cantar amb vosaltres *L'hora dels adéus*...

»Amics, enguany, el meu adéu és un aiguabarreig de sentiments. M'uneixo en esperit a la vostra eucaristia, prego per tots vosaltres i voldria fer-vos arribar una forta abraçada a cadascun de vosaltres. Mantingueu-vos fidels a l'Aplec de Matagalls. Que el Senyor us beneeixi. Adéu-siau!»

La nova font de Pastors

En presentar les ofrenes del pa i el vi per al sacrifici, els padrins de la nova font de Pastors van oferir una cantimplora plena de l'aigua de la font per barrejar-la amb el vi, com a símbol de la nostra transfiguració en el Crist. En les pregàries van tenir un record pels apleguistes que ens han deixat l'últim any.

El cant dels adéus va posar punt final a la trobada al peu de la creu, mentre els assistents començaven a dispersar-se per tots els camins i viarans de la muntanya, tot comentant els incidents i dirigint-se al lloc escollit per compartir l'àpat merescut.

A les 13 h es trobaven un bon grup d'apleguistes al lloc de la nova font de Pastors, així anomenada perquè allí es reunien en temps passats els pastors de diverses cases rurals de la contrada. Ha estat dedicada a Mn. Cinto Verdaguier en el centenari de la seva mort (1902-2002). És la font 47 que enriqueix el medi ambient del Montseny, i ha estat arranjada sota la direcció d'Àngel Rabat. Han actuat de padrins els germans Àlex i Anna Rabat i Bellvehí. Ha beneït la font de Pastors el P. Josep M. Codina, amb una al·lusió al càntic de sant Francesc d'Assís que s'extasiava davant totes les criatures: «Lloat si guis, Senyor, per la germana aigua, transparent, cristal·lina i casta.» Quants muntanyencs apaivagaran la set en aquest nou doll d'aigua!

El poeta de Viladrau Ramon Pagés va fer una rica presentació, tot llegint primerament una poesia original: *A mossèn Jacint Verdaguier*. També va recitar la segona part d'un poema de Mn. Joan Colom, *A la font de Mossèn Cinto*, i finalment una poesia de Felip Graugés, treta del llibre *Els poetes de la meua terra*, intitulada *A Jacint Verdaguier*. La dedicatòria de la font diu així: «Perquè pogués aixecar el vol / ta fantasia sobirana / Déu va donar-te per bressol / un tros de terra catalana» (Felip Graugés).

Josep Maria Codina
Claretà

Tarragona

Professió temporal a les clarisses de Reus

■ Mercè Calero té 35 anys i va néixer a l'Equador

REUS.— La novícia Mercè Calero Aspiazu, del monestir de Santa Clara de Reus, va efectuar, el diumenge 30 de juny a les cinc de la tarda, la professió temporal en l'orde de les Germanes Pobres de Santa Clara.

L'església del monestir, engalanada de flors grogues i blanques, va resultar petita per albergar la gran quantitat de persones que s'hi van donar cita per participar en aquest singular esdeveniment per a l'Església del nostre temps.

La cerimònia va començar amb el cant *Jesús ens parla i ens fa sentir la seva veu*, mentre la processó marxava encapçalada per la creu alçada, portada per un estudiant franciscà; per la novícia, acompanyada de la seva mestra, Teresa Pujal, i tancaada pels sacerdots celebrants. Un membre de la comunitat de la Sagrada Família va oficiar de diaca.

Va presidir l'eucaristia Mn. Josep Cortina, de la parròquia de Sant Carles Borromeu de Barcelona, que va conèixer Mercè Calero a la seva terra natal, l'Equador, i després d'anys de seguiment i de guiatge espiritual, la va ajudar a descobrir l'estil de vida al qual Déu la cridava: un monestir de vida contemplativa.

Com a renovació del compromís baptismal, en lloc de l'acte penitencial es va fer l'aspersió de l'aigua; tot cantant: «Fidelitat us prometem a tot allò que ens vau manar...» En cantar el salm 115 el poble responia: «Com podria retornar al Senyor tot el bé que m'ha fet?» I simbolitzaven així la gratitud envers Déu per tots els seus favors i la seva misericòrdia.

Abans de l'homilia, la mestra va cridar la que anava a professar, i la novícia, un cop experimentat l'estil de vida contemplativa, va demanar de ser admesa a la professió religiosa en l'orde de les Germanes Pobres de Santa Clara.

En l'homilia, Mn. Cortina va subratllar aquest «segueix-me» que Crist ens diu a l'Evangeli com a coronament i troballa de la felicitat plena i infinita. Després de l'homilia, amb un clar «sí vull», la novícia responia a l'interrogatori fet pel president sobre si estava disposada a viure els consells evangèlics de virginitat, pobresa i obediència.

Acte seguit, dues germanes de la comunitat van fer de testimonis dels vots que Mercè Calero feia en mans de la mare abadessa, Josefina Rimbau. Un fragment de la professió diu: «Amb el ferm propòsit d'observar el sant Evangeli (...), prometo i faig vot a Déu omnipotent de viure per tres anys en castedat, sense propi, en obediència i clausura, segons la regla de les Germanes Pobres de Santa Clara...» La neoprofessa va rebre el vel com a símbol de consagració a Déu, tot portant-lo per primera vegada, i la regla i les constitucions de l'orde com a signe de pertinença a la fraternitat.

Acompanyada de la seva mestra, la

Mercè Calero va fer els vots en mans de la mare abadessa.

neoprofessa va cantar una cançó composta per les mateixes religioses amb motiu de la seva professió temporal, la qual sintetitzava els passos donats des del seu ingrés al monestir fins al moment que vivia aleshores. Després d'oferir el pa i el vi per a la celebració eucarística mentre es cantava *Vida amagada amb el Crist*, la professa es va dirigir a l'assemblea tot

agraïnt a Déu el do de la vocació; i als seus pares i germans, a la seva comunitat, als sacerdots i als fidels la seva companyia en aquell memorable dia. «No sé on, no sé quan, no sé com, no sé per què, però he sentit la teva veu», va resumir en el cant de comiat la crida personal que el Senyor fa a cadascun de nosaltres. Al final, la comunitat va oferir un refrigeri als assistents.

Del museu al monestir

Mercè Calero té 35 anys d'edat i va néixer a l'Equador. Va cursar estudis fins a obtenir la llicenciatura en història. Fins al moment d'ingressar al monestir de Santa Clara de Reus —d'això fa tres anys— va treballar en un museu a Quito com a encarregada de la classificació i documentació del fons museístic.

En la seva estada al monestir de les clarisses de Reus, ha seguit un primer any de postulatat i dos més de novícia. Després d'haver rebut la professió temporal, el següent pas, transcorreguts tres anys més a la comunitat contemplativa, serà la professió solemne. Amb Mercè Calero, la comunitat del monestir de Santa Clara de Reus està integrada per 16 germanes.

Joan Boronat

VII Trobada de Portants del Sant Crist

ALTAFULLA.— La Confraria de Portants del Sant Crist de la parròquia de Sant Martí d'Altafulla fa una crida a totes les parròquies de Catalunya, i en especial a totes les que comptin amb un cos de portants, per tal de convocar-les a la VII Trobada de Portants del Sant Crist de tot Catalunya, que tindrà lloc a Altafulla el proper dia 27 d'octubre. Aquesta trobada és la continuïtat de les ja celebrades a Montserrat (la primera, que es va fer l'any 1996), a Vic (1997), a Mataró (1998), a l'Arboç (1999), a Vilanova i la Geltrú (2000) i al Vendrell (2001).

«Il·lusionats de poder acollir al nostre poble d'Altafulla una diada on les vestes i les corretges esdevinguin protagonistes, ens hem posat a treballar, pas a pas, per tal de fer-ne una realitat a la qual us convidem a participar i col·laborar», expressen els Portants del Sant Crist de Sant Martí d'Altafulla en un comunicat d'invitació, ara que adjunten un primer esborrany del

programa de la diada, ja que el definitiu no estarà enllestit fins a finals de setembre.

El programa serà el següent: rebuda de tots els portants i acompanyants dels diversos indrets d'arreu de Catalunya inscrits; revestiment de vestes i corretges; recepció de l'alcalde i de la resta d'autoritats d'Altafulla al pati del castell dels marquesos de Tamarit; celebració del sant viacrucis (sortida de l'església de Sant Martí, pujada fins a l'ermita de Sant Antoni i tornada a l'església tot passant per diversos carrers del poble). L'artista i veí d'Altafulla Salvador Ferré i Andreu ha creat un conjunt de 14 quadres, autèntiques meravelles d'art, que seran les estacions del viacrucis i que restaran com a patrimoni local. Després hi haurà la celebració de l'eucaristia a l'església de Sant Martí, presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, pel rector de la parròquia, Mn. Isidre Saludes, i per la resta de mossens, un dinar de

germanor, i la cloenda de la trobada.

«Que la trobada projectada serveixi per encendre un xic més d'amor i de caritat entre tots nosaltres», manifesten els organitzadors, alhora que afegeixen: «Estem convençuts que aquest any seran moltes les persones que ens acompanyaran, tant per religiositat com per aprofitar també l'atracció turística que ofereix la nostra vila.»

I acaben el comunicat fent una crida a totes aquelles parròquies que, mitjançant

la participació de persones que porten la imatge del Sant Crist a la processó de Setmana Santa, estiguin interessades a participar, tant activament com passivament, en aquesta VII Trobada, els facin arribar les seves dades per tal d'establir una comunicació més directa. Per a qualsevol tipus d'informació: Manel (tel. i fax 977 650 382) o Antoni (677 853 238) - Cantó de la Vila, 8 - apartat de correus 20 - 43893 Altafulla (Tarragona). (C.C.)

OFERIM

en lloguer pis nou de 3 habitacions, ben moblat i amb terrassa molt gran, a Girona.
També intercanviariem temporalment per pis equiparable a Barcelona.

Anna Tel. 972 511 411
972 674 557

Menorca

Miquel Anglada Gelabert, nou vicari general

■ Sebastià Taltavull, al capdavant de la nova Delegació de Relacions Institucionals i Mitjans de Comunicació

CIUTADELLA.— El capellà Miquel Anglada Gelabert, fins ara rector de la catedral, ha estat nomenat nou vicari general-moderador de la Cúria de la diòcesi de Menorca pel bisbe Joan Piris Frígola. Aquest nomenament s'afegeix a una llista llarga de nous rectors que l'11 de juliol passat va signar Mons. Piris per a les localitats de Ciutadella, Maó, Alaior, Es Mercadal, Ferreries, Sant Lluís i Es Migjorn.

El nou mapa parroquial s'obre amb el nomenament del fins ara vicari general, Sebastià Taltavull, com a rector del Roser de la catedral de Menorca i també de la parròquia de Sant Francesc de Ciutadella. Taltavull ocuparà també el càrrec de delegat de Relacions Institucionals i Mitjans de Comunicació Social, de creació recent.

Entre els nomenaments figura el de Joan Bosco Faner, que ha estat destinat a Sant Esteve de Ciutadella, alhora que ocuparà la Delegació per a l'Anunci i l'Evangelitització. El seu lloc a Ferreries l'ocuparà Berto Vidal, fins al moment desplaçat al Perú com a missioner diocesà, i que ja va ocupar el càrrec de rector de Sant Bartomeu. Vidal ja fa algunes setmanes que es troba descansant a l'illa.

Un altre dels canvis més notables és el

destí de Francesc Triay, que de Sant Esteve es desplaça a Maó, a la parròquia del Carme, i que ocuparà la Delegació per a la Pastoral Social.

Per la seva banda, l'anterior responsable del Carme, Cristòfor Vidal, ha estat nomenat rector de Santa Eulàlia d'Alaior, càrrec que ocuparà *in solidum* (solidàriament) amb Pere Oléu. A la vegada, Jesús Llompart, fins ara vicari d'Alaior, cobrirà la vacant de Xisco Huguet a la parròquia de Sant Lluís, ja que aquest es desplaça a Holanda per col·laborar en una comunitat hispana.

En la relació de canvis als pobles del centre cal assenyalar l'entrada a la parrò-

El bisbe Piris entre Sebastià Taltavull (a l'esquerra de la fotografia) i Miquel Anglada (a la dreta).

quia de Sant Martí d'Es Mercadal de Jaume Ametller, rector fins ara de Sant Francesc de Ciutadella; i la de Joan Febrer com a rector d'Es Migjorn, alhora que continua com a responsable del santuari de la Mare de Déu del Toro. Al poble serà ajudat per Pere Comella, que exercirà de vicari de la parròquia. Joan Febrer ocuparà, a més, la Delegació per a l'Espiritualitat i la Formació.

Els canvis es tanquen amb el nomenament de Joan Bosco Martí, que deixa Es

Biografia del nou vicari general

Miquel Anglada Gelabert va néixer a Ciutadella el 2 de febrer del 1933, festa de la Candelera, i en el moment en què les campanes de la catedral tocaven a «missa major», com a ell li agrada recordar. Ordenat capellà a Roma el dia de Sant Josep del 1958, és llicenciat en Filosofia i Teologia per la Universitat Gregoriana d'aquesta mateixa ciutat.

Ha estat rector d'Es Migjorn entre els anys 1962 i 1969, i és molt recordat pels seus 23 cursos al capdavant del Seminari Diocesà. Per tant, és gran coneixedor dels seus avui companys en el presbiterat diocesà.

El 1992 va ser nomenat rector de la catedral de Menorca, i posteriorment, president del Capítol. Miquel Anglada és un home polifacètic, coneixedor de la llengua i els costums de casa. Al llarg dels seus anys de sacerdoci ha treballat directament amb tots els prelats: Bartomeu Pascual, Miquel Moncada, Antoni Deig, Manuel Ureña, Francesc Xavier Ciurana, Jesús Murgui, i ara més que mai, amb Mons. Piris.

Mercadal per integrar-se a Ciutadella com a vicari del Roser de la catedral i Sant Francesc, de manera que treballarà directament amb Sebastià Taltavull. Per la seva banda, el capellà Josep Lluís Ponsetí ha estat designat nou rector de Santa Eulàlia de Maó, i continuarà exercint com a vicari del Carme de Maó.

Guillem Ferrer Monjo

URGELL

El testimoni d'un capellà durant la guerra civil

LA SEU D'URGELL.— La guerra secreta de mossèn Joan Domènech a la Cerdanya (1939-1949) és el tema que en el seu número 21 ha tractat la revista de la Facultat de Lletres de la Universitat de Girona, *Estudi General*.

Joan Domènech, nascut a Ger de Cerdanya el 1902, va ser consagrat prevere el 1927. Va exercir els següents ministeris: vicari de Puigcerdà; 1838, rector interí de Puigcerdà; 1949, rector d'Organyà; 1958, missioner a la República Dominicana; i el 1971 es va incardinar al bisbat de Lleida. Va morir el 1984.

Prevere coratjós i de profunds sentiments humanitaris, arreu va prendre partit a favor dels pobres i perseguits sense altre objectiu que la caritat evangèlica. Aquest compromís li va suposar enfrontaments socials i la incomprensió fins i tot d'alguns companys.

Durant la guerra civil (1936-39), refugiat a Perpinyà, va acollir els sacerdots que fugien de la persecució religiosa. El 1937 va anar a Suïssa per col·laborar amb la Creu Roja a favor dels sacerdots i religiosos empresonats a Espanya. El febrer del 1939 es va reincorporar al ministeri

a Puigcerdà. Va ajudar els fugitius i perseguits pel nazisme a Europa i s'interessà per tota mena de persones que patien. Ricard Fornesa, vicari capítular d'Urgell, aprovava l'obra humanitària de Joan Domènech, però, per denúncies d'altres instàncies, el 1949 va ser traslladat de Puigcerdà a Organyà. També hi va ajudar la condecoració de la medalla de la Resistència que li havia estat imposada a Tolosa el 1948. També li va ser concedida, el 1953, la creu de cavaller de la Legió d'Honor de França.

A Organyà va ser considerat com un capellà amb una personalitat característica: amic dels pobres, valent davant de les injustícies, protector dels seminaristes, amic de tothom i sense discriminacions. El 1958 es va incorporar a l'Obra de Cooperació Sacerdotal Hispanoamericana i va viatjar a Santo Domingo. Va tornar el 1971 i es va incardinar al bisbat de Lleida. Va ser rector de Juncosa i el 1983 es va retirar a la casa sacerdotal de Lleida, on va morir el 1984. No sempre va tenir el reconeixement de tots els de casa, però encara hi té amics i admiradors. (A.M.)

Presentació de l'obra «Les Homilies d'Organyà»

ORGANYÀ.— Benigne Marqués, arxiver del bisbat d'Urgell, va pronunciar, el 13 de juliol, a l'església d'Organyà, una conferència sobre el tema *Les Homilies d'Organyà, el primer document literari de la nostra llengua*. La Coral Bordonera, dirigida per Agustí Brescó, va oferir un concert. Va ser la presentació de l'edició crítica de *Les Homilies d'Organyà*, obra que acaba de publicar l'Editorial Barcino.

Benigne Marqués va esmentar la hipòtesi que data la redacció de les homilies l'any 1203. Va parlar també de dos textos jurídics en català, cronològicament anteriors a les Homilies, però es tracta de traduccions a la nostra llengua. «Les homilies», va dir Benigne Marqués, «van ser concebudes, redactades i copiades per ser proclamades als vostres avantpassats.» Amb la finalitat de fer una predicació viva i directa el prevere de la col·legiata va emprar la llengua del poble, per això «el manuscrit de *Les Homilies d'Organyà* ens ha llegat el primer text literari de la nostra llengua», va afirmar el conferenciant, alhora que descrivia l'estil del text literari com a sobri i senzill.

Benigne Marqués va fer la presentació del llibre, de 338 pàgines, com una edició crítica, amb la reproducció fotogràfica de tots els folis dels manuscrits. Els autors del llibre són Amadeu J. Soberanas, Andreu Rossinyol i Armand Puig. En l'edició han col·laborat l'Ajuntament d'Organyà i la Fundació Jaume I. (A.M.)

Lleida

«A Lourdes hi ha molts miracles»

■ Martí Sandiumenge és el nou president de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes

LLEIDA.— Del 8 a l'11 del mes de setembre vinent la diòcesi de Lleida peregrinarà a Lourdes en el que serà el XVII Pelegrinatge diocesà, organitzat per l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes i encapçalat pel bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta. L'Hospitalitat té, des del 16 de maig passat, un nou president en la persona de Martí Sandiumenge, un laic de 57 anys, botiguer de professió amb botiga de

roba oberta al barri antic de Lleida. Sandiumenge, vinculat a l'Hospitalitat des de la seva constitució a la diòcesi de Lleida, col·labora alhora com a voluntari a la Fraternitat Cristiana de Malalts i Minusvàlids, Fràter, des de l'any 1975, i és a més membre de la comissió diocesana pro canonització del jove màrtir lleidatà Francesc Castelló, beatificat l'11 de març de l'any 2001 a Roma pel papa Joan Pau II.

—Què és i per a què serveix una Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes?

—És una associació de l'Església portada i dirigida per laics amb la finalitat de propagar la devoció a la Mare de Déu i d'organitzar cada any el pelegrinatge diocesà amb malalts a Lourdes, entre d'altres activitats. El bisbe n'és, però, el cap i pastor. Amb tot, no és només això; jo diria que és un intent de posar en pràctica l'essència evangèlica del manament de l'amor, i molt especialment les paraules de Crist: «No he vingut a ser servit sinó a servir», tot estimant, compartint, ajudant, amb un esperit fraternal. Serveix precisament per a això, per fer viure l'amor i la caritat entre els germans i el sentit ampli de la universalitat de l'Església.

—Què és i què representa per a Martí Sandiumenge Lourdes?

—Des de fa anys la meua petita tasca dins de l'Església ha estat en el vessant del món del malalt i del discapacitat. És cert que abans de pertànyer a l'Hospitalitat havia «viatjat» a Lourdes diverses vegades, però possiblement eren unes anades més aviat turístiques per veure aquell boom religiós. Però en contemplar les peregrinacions massives, la religiositat de la gent, la pregària, les processons amb el Santíssim, la benedicció dels malalts, el rosari de torxes, la fe senzilla i encarnada envers els

més necessitats..., això t'impacta i t'interroga. A poc a poc et vas endinsant en el missatge que la Mare de Déu revela a Bernardeta: «Veni aquí en peregrinació», «vés i digues als capellans que construeixin una església», «penitència, penitència i conversió», «veniu a beure de la font i a rentar-vos-hi» (tema pastoral d'enguany).

—Des de quan està vinculat a l'Hospitalitat i quina ha estat la seva tasca

dins de la junta ha estat sempre al servei dels malalts, a l'acueil, i juntament amb el consiliari i altres sacerdots portem a terme la preparació de totes les celebracions litúrgiques.

—Quins objectius s'ha plantejat davant la seva nova responsabilitat?

—Si bé és cert que l'Hospitalitat ha assolit unes fites molt importants durant els setze pelegrinatges realitzats, quant a estructura, organització tècnica, nombre de pelegrins i malalts, penssem i creiem que hauria d'estar més arrelada als arxiprestats, amb un nucli a cadascun d'ells. Un dels objectius és assolir una vinculació més directa amb la Delegació de Pastoral de la Salut i tots els seus agents per poder fer un seguiment dels malalts que cada any vénen amb nosaltres. També hem de procurar que les parròquies organitzin els seus pelegrinatges els mateixos dies que els programa l'Hospitalitat. És tota la diòcesi qui peregrina, la que es posa en camí amb el seu bisbe.

Volem també oferir als joves la possibilitat d'assistir a les peregrinacions tot formant un grup de joves de 16 a 30 anys que vinguin com a voluntaris. Un grup jove d'animació i visitador dels malalts i dels ancians, especialment d'aquells que són en residències. I jo em pregunto, quants joves es confirmen a les nostres parròquies? Potser cal oferir-los tasques engrescadores i donar-los més protagonisme.

Ara també disposem d'un consiliari adjunt, mossèn Àngel Escales, capellà de l'Hospital Arnau de Vilanova, i juntament amb el nostre consiliari, mossèn Ramon Galceran, capellà de l'Hospital de Santa Maria, volem dur a terme un seguiment coordinat amb els mossens de les parròquies de tots els malalts que vénen amb nosaltres a Lourdes.

—Si hom vol pertànyer a l'Hospitalitat, què li cal fer?

—«Veni i veureu.» I això és ben cert, perquè el que hi va de pelegrí una vegada, hi torna. No és necessari estar associat, sinó que cal tenir un esperit obert a qualsevol tipus de servei que t'encomanin, tot respectant el carisma de cada persona voluntària.

**XVII PELEGRINATGE
DIOCESÀ A LOURDES**
Dies 8, 9, 10 i 11
de setembre de 2002

—Com es prepara el pelegrinatge d'enguany?

—Cada any el bisbat de Tarbes-Lourdes prepara uns temes pastorals, i enguany és el de l'aigua, amb el lema «Veni a beure de la font i a rentar-vos-hi». Aquest gest està molt lligat a la història de les aparicions, i és el que va fer Bernardeta. La novetat d'aquest 2002 és el camí de l'aigua davant de la gruta, a l'altre costat del riu Gave, on s'han col·locat fonts cadascuna de les quals té un nom bíblic: El pacte de Beerxeva (Gènesi); Les fonts de Massà i Meribà al desert (Èxode); El pou de Jacob a Sicar (la samaritana); Betzata (Joan 5,2), guarició del paralític, i Siloé (Joan 9,7), guarició del cec de naixement.

Un dels actes més importants és la celebració comunitària de la Penitència. El papa Joan Pau II, en la seva carta apostòlica *Misericordia Dei*, afirma que la confessió individual i l'absolució constitueixen l'única manera ordinària de reconciliar-se amb Déu i l'Església. És per això que demanem als sacerdots diocesans que facin tot el possible per assistir a la celebració comunitària de la Penitència el dilluns dia 9 de setembre.

—Hi ha miracles a Lourdes?

—Sí, i molts. M'explicaré. No em refereixo a una curació d'una malaltia greu i irreversible, tot i que n'hi ha hagut que han estat acceptades pel Tribunal Mèdic i després per l'Església, sinó que em refereixo al miracle que moltes persones vagin a Lourdes a demanar qualsevol cosa material i se'n tornin amb joia i una renovació interior que els fa ser de veritat homes i dones nous. No és un miracle que nois i noies hagin descobert a Lourdes el seu rol dins l'Església? No és un miracle que molts pelegrins passin hores i hores pregant davant de la gruta amb el rosari a la mà? No és un petit miracle que els voluntaris passin moltes estones escoltant i dialogant amb aquell avi malalt que necessita que l'escoltin i el valorin? A Lourdes hi ha molts miracles.

Jordi Curcó

Martí Sandiumenge conversa amb unes pelesgrines durant un pelegrinatge a Lourdes.

fins avui?

—El bisbe emèrit Ramon Malla desitjava organitzar a la diòcesi l'Hospitalitat, va encomanar aquesta tasca a mossèn Ramon Galceran, que va formar un equip, i ens vam posar a organitzar-la. Així doncs, hi estic vinculat des dels seus inicis. La meua activitat com a vocal i hospitalari

Colònies familiars estiu 2002 a Riupedrós

LLEIDA.— La casa de colònies de Riupedrós, a Vilaller, l'Alta Ribagorça, acollirà del 14 al 18 d'agost les anomenades Colònies Familiars, organitzades conjuntament per la Fundació Verge Blanca, la Delegació de Pastoral de la Família i el Servei de Colònies de Vacances de la diòcesi de Lleida. Les Colònies Familiars conviden pares i fills a gaudir d'uns dies de vacances, combinats amb estones de reflexió, en el marc incomparable del Pirineu lleidatà.

Els pares aprofundiran durant aquestes jornades en diversos temes que els afectin com a pares i cristians, en una actitud d'obertura a Déu i als altres. El germà marista i psicòleg Josep M. Castrillo acompanyarà els matrimonis en les estones de treball i de reflexió.

Durant aquestes estones, els infants assistents més grans de 3 anys podran participar en les activitats especialment organitzades per a ells, mentre que per als més menuts hi haurà un servei de guarderia (J.C.)

Tortosa

Pelegrins d'Scala Dei a Montserrat

■ Joves de l'arxiprestat de Flix i de la parròquia de l'Assumpció d'Amposta van recórrer 140 quilòmetres

FLIX.— Del 12 al 20 de juliol, joves de l'arxiprestat de Flix i de la parròquia de l'Assumpció d'Amposta van fer un pelegrinatge a peu fins a Montserrat tot sortint d'un lloc tan emblemàtic com és Scala Dei, proper a les parròquies del bisbat de Tortosa de la comarca del Priorat.

El grup de participants va ser de vint-i-quatre persones. Els joves van estar acompanyats per sacerdots de les seves parròquies, per una catequista i per dues religioses, una de les quals era l'ermitana de Sant Joan del Codolar de Cornudella, la germana Montserrat. En l'assemblea de la darrera nit, en el moment de compartir les experiències viscudes, l'ermitana va dir:

«Ara comença el camí.» I realment així és, perquè un pelegrinatge és sobretot una imatge, una escola de la vida.

El camí des d'Scala Dei, al peu del Montsant, fins al santuari de la Mare de Déu de Montserrat, seguint bàsicament els recorreguts dels GR, recorre cent quaranta quilòmetres. Per poder-lo fer cal posar-hi esforç i il·lusió; calia matinar

molt, cada dia es llevaven a les cinc del matí, o fins i tot a dos quarts de cinc, per poder fer les etapes al matí i a la fresca tant com fos possible. Els llocs pels quals el grup va passar no eren coneguts per als més joves: Serra Major del Montsant, Albarca, Capafons, Farena, la Riba, Lilla, Figuerola—amb l'acolliment als pelegrins de part de Manoli—, Cabra del Camp, Pontils, Bell-Prat, Santa Margarida de Montbui,

la Pobla de Claramunt. Tot el recorregut tenia el seu encant i les seves dificultats. El camí, doncs, etapa a etapa, va portar el grup el dijous 18 de juliol fins a Montserrat.

La pregària va ser companya fidel durant tot el trajecte: els laudes de bon matí, gairebé a hora de matines de les comunitats contemplatives, i la missa cada vespre eren el lloc de trobada per donar més sentit cristià al camí. La confessió i els diàlegs tot caminant foren també l'experiència de trobada amb el Senyor.

En arribar a Montserrat els pelegrins van oferir a la Mare de Déu de Montserrat tot el camí fet amb el gest de la prostració a l'atri de la basílica. «Pregària amb tot el nostre ésser, també el cos cansat del pelegrinatge és ofrena i pregària. L'abraçada a la Mare de Déu de Montserrat és el final del pelegrinatge», va manifestar un dels participants.

Un dia i mig van passar a Montserrat per gaudir d'un lloc tan meravellós. El conjunt del santuari amb la Mare de Déu, la comunitat de monjos i l'entorn de la naturalesa és el marc per descansar i refer les forces per reemprendre el camí

La pregària va acompanyar tot el trajecte fins a Montserrat.

L'arribada al santuari es feia el dijous 18 de juliol.

de la vida cristiana que s'ha de fer amb l'ajut de Déu i l'esforç de l'opció i el coratge per no defallir, sabent que el camí té una meta que en el pelegrinatge d'aquest grup de Flix i d'Amposta era Montserrat, però que en la vida és l'encontre amb Déu.

Roman Casanova

TESTIMONI

Uns exercicis «provocadors»

Mossèn Joan Torra, malgrat ser de Manresa, no ens va dirigir uns exercicis en línia ignasiàna. Més aviat, aquest vicari episcopal de Vic va convidar els tretze preveres tortosins a seguir un estil que podríem qualificar de «provocador». El fil conductor dels temes triats i les seves aplicacions pastorals no permetien l'auditori adormir-se ni restar passiu. Són punts de meditació que denoten una mica actituds autobiogràfiques del mateix director. Tingueren el dring de l'autenticitat, encara que l'última paraula és de l'Esperit i de cadascun dels exercitants. Heus ací l'enfilall dels temes exposats—dos cada dia—de l'1 al 5 de juliol al centre d'espiritualitat del Desert de les Palmes (Benicàssim-Castelló), vinculat al monestir de monjos carmelites.

—Cal preguntar si l'Església és «honrada i honesta» començant pel Papa, pel bisbe, pels preveres, les comunitats... Una resposta «qualificada» seria: «No ho sé, però vull creure que sí», tot referint-se al Papa actual.

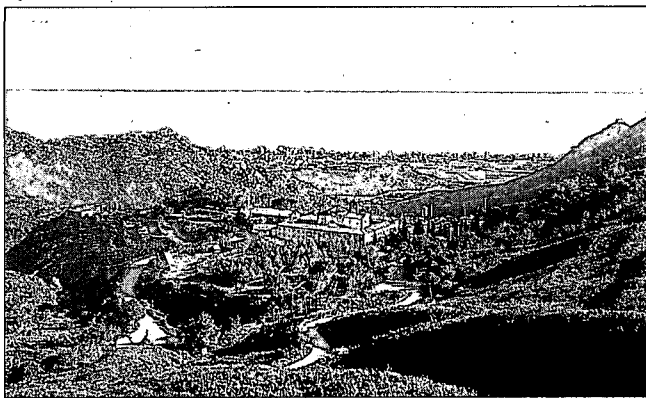
—Així com Jesús és portat per l'Esperit a ser temptat pel diable, també nosaltres els cristians som provats —i ens convé!— per demostrar que la nostra fortalesa és la Paraula de Déu. És gairebé una qüestió antropològica el ser invitats a fer qualsevol malifeta.

—El Déu de Jesucrist es reflecteix en la paràbola del fill pròdig: cal ser com el Pare que sempre espera, estima i perdona més enllà d'allò que és just i legal.

—Una concreció d'estimar els germans la va presentar de quatre maneres progressives: fes als altres tot allò que vols que et facin a tu (Mt 7,12); estima els altres com a tu mateix (Mt 22,37-40); estima els enemics (Mt 5,45-48), i estima com jo estimo (Jo 13,34). Per tant, cal revisar els conceptes de moda: autoestima, autocrítica, enemic, llibertat, condemnar en nom de Déu...

—L'hora de Jesús és la mort i resurrecció. Les hores anteriors són fites importants però relatives i apunten a la plenitud de la Pasqua. A l'Evangeli i a la nostra Església hi ha moltes hores que només fan el cim a la fi del món.

—Va comentar el passatge d'Emaús al seu aire, i hom diria que amb llibertat i originalitat. Segons Mn. Joan Torra, Emaús és i simbolitza el món, i aquest poble

Desert de les Palmes.

situat a 11 km del centre de Jerusalem seria a la perifèria del cercle. Cleofàs i l'altre company caminaren d'esquena al Jesús de Jerusalem, estaven tristos, fugien del fracàs, eren deixebles incréduls... Tot just se'ls obriren els ulls contemplant l'estil de Jesús quan partia el pa... Aplicacions adaptades a cadascú!

—La primera comunitat cristiana fundada per Jesús implica una revolució comunitària i teològica. El primer que fa el mestre és fer una tria de totes les escales socials, sexes i edats diferents. Així podria esdevenir universal. La segona afirmació inclou una revolució teològica, car el protagonisme és de l'Esperit, de la gràcia de Déu que s'anticipa i se'n regala.

—Les últimes meditacions se centraren en deu reptes de futur immediat per a la nostra Església: el nou rol públic de l'Església a casa nostra; hem de donar respostes transcendents presentant amb el nostre testimoni el Déu de Jesús; donar respostes en diàleg, sense prepotència i sabent escoltar; hem d'estar arrelats, encarnats en la nostra Església diocesana també pluriforme i com un ventall que s'obre fins a Roma i la resta universal; la corresponsabilitat és el nom de la comunió eclesial; el nou paper del ministeri ordenat i dels ministeris laicals actuals i futurs seria ser la icona de l'Església tot respectant i fomentant els diferents carismes laicals del cos místic; cal reinstaurar el catecumenat per als no batejats i no practicants que ho demanin; cal oferir respostes de qualitat, és per això que necessitem un equip de laics i usar microlenguatges que frapen en l'oferta multicultural i religiosa d'avui; cal maldar per una Església místicocontemplativa amb silenci i pregària i, per fi, volem unes comunitats càlides on trobar el gust de l'acolliment i de la pregària compartida.

Els aterratges pastorals i la selecció de temes actuals a la mesura d'una Església en crisi justificaria el títol d'exercicis «provocadors». Convisqueren amb nosaltres un grup de vint capellans i seminaristes de la diòcesi de Barbastre-Montsó amb el seu bisbe, Juan José Omella, així com de Jaca i Osca.

J. Blanc i Bahima

A map of Catalonia is shown in the upper right, with several circular icons overlaid on it. The icons represent various emergency services: a helicopter, a person walking, a fire, a bus, and an airplane. The text 'Aquest estiu' is positioned above the main title, and 'junts guanyem la batalla del foc' is the main title itself. To the right of the title, a paragraph explains the risk of fire in Catalonia and the role of the citizen.

Aquest estiu junts guanyem la batalla del foc

A Catalunya hi ha
situacions de risc
que poden
esdevenir un foc
**i que només tu
pots evitar.**

Molt per fer
Molt per viure

Generalitat de Catalunya

www.gencat.net

112 ←
emergència

Noves tecnologies

Amb la col·laboració del SOI: <http://www.ua-ambit.org/soi/soi.htm>

Perquè ara és temps de soledat, és també temps de silenci

Per Mauricio Chinchilla P.

«Pero porque pido silencio
no crean que voy a morirme:
me pasa todo lo contrario:
sucede que voy a vivirme.»

Pablo Neruda

Són pocs els espais de soledat i de silenci que trobem en el trasbalsat món d'avui; pocs per no dir nuls a la xarxa. Ens hem acostumat a anar amunt i avall d'una banda a l'altra i sense assossec. Ben al contrari, sempre corrent i sense temps d'aturar-nos a meditar, a reflexionar, com quan naveguem per Internet, sense rumb, sense nord.

Segons llegim a http://www.ewtn.com/spanish/Cartas_Madre/2002/mayo_steltemeier.htm, «les distraccions han esdevingut necessitats per a la majoria de nosaltres. És trist dir-ho, però quan trobem un moment de pau i de silenci, el silenci crida. Ens hem acostumat al soroll, i encara així, necessitem el silenci i l'anhelem. En el silenci aprenem com escoltar Déu. Això és una peregrinació: escoltar Déu. Sovint Ell ens parla amb una veu sense so, però ens parla. Quan el caos del món viu continuament als nostres cors, escoltar el Senyor es fa gairebé impossible. Per això els recessos i les peregrinacions són tan

necessaris.»

Aquí rau el valor de, simplement, «aprendre a estar», però no únicament a estar, que ja és una bona disposició, sinó a estar en soledat i silenci, és a dir, a allunyar-nos de les distraccions externes per acostar-nos una mica més a nosaltres mateixos.

Hi ha homes i dones que ho fan. Fins i tot cada dia. Fins i tot com a filosofia de vida. Fins i tot en el treball quotidià. És el cas de Marcel Marceau. Llegim a <http://www.terra.es/cultura/articulo/html/cul4863.htm> el següent: «Vim de pressa i parlem sense parar de coses que gairebé mai no són importants. Mentrestant, un home viu la seva vida lentament i reflexiona sobre el que veu, el que pensa i el que sent, i amb un crit de silenci, «com a ell li agrada anomenar-ho», ens fa reflexionar, pensar i sentir. Si Marcel Marceau et mira i comença a moure les mans, roman quiet. Et deixarà sense paraules.»

Són diversos els pensadors que han reflexionat i reflexionen sobre el sentit de la soledat i del silenci. Soledat i silenci estimats, això sí, buscats.

A la pàgina de Cristianisme i Justícia <http://www.fespinal.com/espinal/castellano/eides/eies25.htm#7>, hi ha un ampli document dedicat al silenci. En aquesta pàgina s'assegura que «necessitem el silenci veritable; ple d'una Presència, atent a l'escolta, obert a la comunió, ja que l'ésser es fa conscient davant de Déu».

Pàgines d'interès

Sobre el silenci interior, un article interessant de José Alcázar Godoy:

<http://www.amigosdejesus.com/editorial.htm>

Article titulat «Clínica de la Soledad», de Graciela Ventrici:

<http://www.psinet.com.ar/rif/rif03249.htm>

«La voluntad del silencio: crítica de la raíz sedentaria», per Román Reyes:

<http://www.ucm.es/info/eurotheo/palabra/06.htm>

Pàgina de les Carmelites Descalces de Màlaga:

<http://www.carmelitasdescalzas.net/malaga> Que%20como%20llegamos.htm

Monestir de l'Esperit Sant de les Carmelites Descalces de Xile:

<http://www.carmelitasdescalzas.cl/monaster/histmona/histor06/hist06.htm>

Reflexions sobre espais arquitectònics i silenci, per Patricia Barroso Arias:

<http://www.architectum.edu.mx/numerodos/pbarrosorincones/rincones.htm>

Un bon text sobre «La soledad» de Jaime Roig, de la Fundació Espinal:

<http://www.fespinal.com/espinal/castellano/eides/eies25.htm#7>

Espai dins del programa Signes dels Temps de TV3, dedicat al silenci:

<http://www.tvcatalunya.com/signes/silenci.htm>

A la «pàgina catòlica de Javier» hi podem trobar reflexions i pregàries que ens poden ajudar en el nostre sortir a pensar:

<http://www.ctv.es/USERS/jalolo>

Al portal catòlic «catholic.net» hi ha una secció que s'anomena «línia directa», on es pot trobar l'evangeli meditat i articles d'interès que ens poden ajudar en els nostres espais de silenci:

http://www.es.catholic.net/linea_directa/template_seccion.phtml?seccion=5

A «Evangelització Activa», de Mèxic, es pot accedir a la paraula de Déu comentada, que és de gran ajuda per als moments en què ens trobem amb Déu Pare en la pregària:

<http://www.evangelizacion.org.mx>

Un conte amb el silenci com a tema de fons:

<http://www.andalucia.cc/cuentos/jul98/silencio.html>

Marxa del silenci a l'Uruguai:

<http://uruguay.indymedia.org/news/2002/05/2188.php>

La soledat i l'amistat:

http://www.bigteacher.com/la_soledad.htm

La ràdio amable

Freqüències

106.6 Barcelona

93.7 Catalunya central

103.4 Girona

105.0 La Seu d'Urgell

107.5 Andorra

**ràdio
estel**
FM 106.6

www.radioestel.com

Voluntaris més enllà de les fronteres

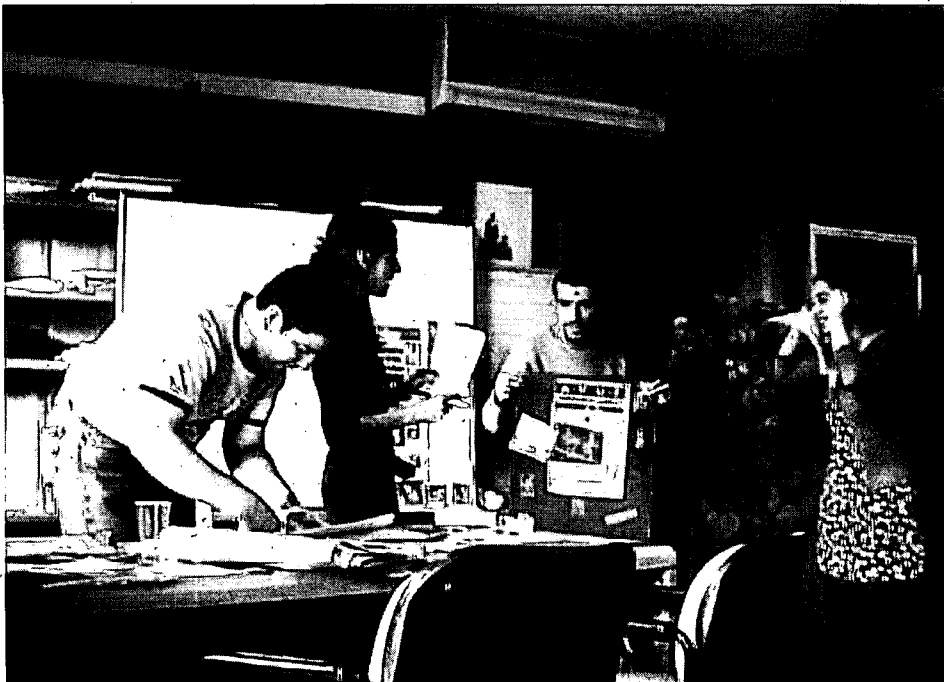
■ Barcelona Voluntària és una entitat de joves i per als joves

El 1999 naixia Barcelona Voluntària, «quan un grup de joves vam decidir associar-nos i vam veure que hi havia moltes oportunitats per als joves. Creiem en els joves», assenyalen Yasmin Paricio, Marga Feliu i Lluç Martí, responsables de l'entitat. Així es va començar a desenvolupar el programa Servei Voluntari Europeu, que permet que joves d'Europa puguin anar a qualsevol país a fer un voluntariat en una entitat local.

«Vam aconseguir que entre Barcelona i Vilanova i la Geltrú la Comissió Europea ens aprovés setze projectes de voluntariat», explica Yasmin Paricio. Així, han acollit uns 80 joves voluntaris procedents de França, Itàlia, Finlàndia, Bulgària, Bèlgica, Eslovàquia..., que han pogut col·laborar en entitats com el Casal dels Infants del Raval, el Banc d'Aliments, l'Apostolat del Mar, l'Associació Catalana contra el Càncer o els Camils, entre d'altres. D'aquesta manera, Barcelona Voluntària ha esdevingut l'associació amb més suport d'acollida del Servei Voluntari Europeu arreu d'Espanya. Melanie Lemaire és una jove francesa que fa tres mesos que és a Catalunya com a voluntària: «És una experiència molt interessant ser aquí. Veus coses molt diferents, n'aprens moltes de noves i m'agrada molt ser a Catalunya», assenyalava.

L'objectiu principal de Barcelona Voluntària és «promoure activitats entre la joventut perquè es creï una cultura associativa, participativa, i que els joves prenguin consciència que són ciutadans», destaca Yasmin. Aquestes activitats d'intercanvi obren la ment als joves: descobreixen noves cultures, canvien d'ambient, presten el seu temps i el millor que tenen al servei de l'ecologia, dels immigrants, dels infants, dels malalts... Segons Yasmin, «per a molts joves és un gran canvi perquè és la primera vegada que col·laboren en una associació, que surten del seu país, que deixen la famí-

Part de l'equip de Barcelona Voluntària en plena sessió de treball.

lia...». Per a Lluç Martí, «ser voluntari europeu és una experiència de desenvolupament i de creixement humà. El fet d'estar amb persones de diferents països, l'intercanvi cultural, és molt enriquidor. Nosaltres els exposem com és el nostre país i ells ens mostren els seus».

Campanyes de difusió

Des de Barcelona Voluntària es dediquen esforços a fer campanyes de difusió d'aquest voluntariat, ja que «aquí no es

Universitat Politècnica de l'Havana, un projecte d'intercanvi i de cooperació cultural en què joves catalans tenen l'oportunitat de conèixer la realitat social cubana. També s'ha donat suport a un projecte de difusió de la situació del poble sahrauí.

Segons Lluç, «els joves europeus tenen molt clar que en acabar l'institut se n'aniran un o dos anys a l'estranger. Al nostre país no hi ha aquesta consciència. A la gent li costa molt més moure's, i hi ha menys informació. Per exemple, moltes persones no saben que la Unió Europea ofereix als joves desfavorits la possibilitat de fer programes d'intercanvi, de fer voluntariat; això no se sap al nostre país».

Catalunya té una important tradició en l'àmbit del voluntariat, molt superior a la de la resta d'Espanya. Amb tot, si la comparem amb Europa, a la societat catalana li queda un bon tros per recórrer. «La joventut té molta necessitat de col·laborar», opina Yasmin, «però potser no sap com fer-ho». En aquest sentit, Barcelona Voluntària fa una aposta perquè els mitjans de comunicació social s'impliquin a l'hora d'informar

sobre el voluntariat: «Pensem que els mitjans han de col·laborar amb nosaltres i mostrar que la joventut no és només la del botellón, sinó que hi ha entitats i programes de voluntariat, que hi ha joves que volen una societat millor i que conreen uns valors, com la solidaritat o la tolerància, d'una forma molt compromesa al servei de la societat.»

Marga reconeix que a Europa les entitats reben molt més suport de les administracions que al nostre país, i per això creu que és tan important donar a conèixer tot el que es fa en l'àmbit de voluntariat:

«Quan una persona torna com a voluntària t'adones del canvi que ha fet. Cal impulsar moltíssim més el voluntariat, perquè pensem que és una formació importantíssima per a la persona.»

Yasmin, Marga i Lluç estan d'acord a afirmar que el fet de treballar en una entitat com Barcelona Voluntària els ha enriquit moltíssim humanament parlant: «Implica conèixer moltíssims joves. Veus com treballen en el teixit associatiu de Barcelona, com s'impliquen a ajudar els altres... el cert és que és un projecte carregat d'il·lusions, i que pensem continuar impulsant.»

Rosa Maria Jané Chueca

«Catalunya té una important tradició en l'àmbit del voluntariat, molt superior a la de la resta d'Espanya»

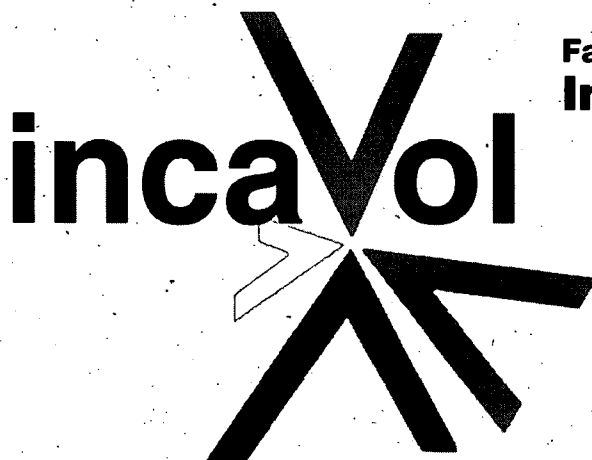
coneix tant que hi ha la possibilitat d'anar a altres països europeus amb una subvenció. Això permet conèixer una altra cultura i treballar en una entitat», comenta Marga Feliu. En aquest sentit, set joves catalans han pogut desenvolupar una acció de voluntariat a Dinamarca, Grècia, Finlàndia, Itàlia i França. D'altra banda, Barcelona Voluntària ha creat, amb la

**BARCELONA
VOLUNTÀRIA**
C/ PELAI, 44, 2n
08001 BARCELONA
Tel. 934 124 493
Fax 934 120 761

A/e:
barcelonavoluntaria@hotmail.com
Internet:
www.barcelonavoluntaria.voluntariat.org

**Dóna
Suport**
al voluntariat
a través del món
associatiu

**Fomenta la
Formació**
dels voluntaris

**Facilita
Informació**

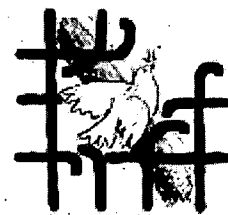

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

societat

Quatre milions de signatures contra la pena de mort

■ La Comunitat de Sant Egidí ha convocat per al 30 de novembre la I Jornada Mundial contra la pena de mort

ROMA.— Més de quatre milions de persones ja s'han adherit a la campanya a favor de la moratòria de la pena de mort al món impulsada per la Comunitat de Sant Egidí. La campanya ha estat reactivada recentment en un nou context favorable: les dues decisions de la Cort Suprema nord-americana que han anul·lat centenars de sentències capitals i especialment han declarat inconstitucionals les execucions dels discapacitats mentals.

Fa anys que Sant Egidí lluita sense descans contra la pena de mort. És un dels somnis, una cosa en la qual creu fermament i que, malgrat els obstacles, no deixarà mai de creure-hi. Per a Sant Egidí, l'abolició de la pena de mort és un assoliment indispensable que aquesta humanitat del segle XXI no es pot deixar de permetre.

Sant Egidí somia amb l'abolició de la pena capital arreu del món.

Mario Marazziti, portaveu de la comunitat, ha declarat que el nou context en el qual ens trobem «demostra com n'arriba a ser, d'important, donar suport a una evolució del sentiment comú i de l'opinió pública». La campanya iniciada a favor d'aquesta causa ha arribat a comptar, fins i tot, amb un anunci de televisió, fet per *Saatchi and Saatchi*, en què s'exhorta de manera molt directa en aquest sentit: «Contra la pena de mort, sempre val la pena lluitar. Signa per

abolir-la en 2.000 oficines de correu.» La gent també es pot sumar a la iniciativa a través de la pàgina web de la comunitat, www.sanegidio.org.

Segons dades d'Amnistia Internacional, durant l'any 2001 van ser executades al món més de 3.000 persones a 31 països, el doble que l'any anterior. No obstant això, i com a notícia positiva, 111 països van suprimir la pena capital. «La propera batalla s'orienta a prohibir la condemna a mort d'aquells que van cometre delictes quan eren menors d'edat», declara Stefania Tallei, una de les responsables d'aquesta campanya.

La idea de recollir firmes per demanar la moratòria mundial de la pena de mort ha rebut el suport d'organitzacions com Amnistia Internacional i l'organització nord-americana M2000, fundada per la germana Helen Préjean, la religiosa que va escriure el llibre que després es va portar al cinema *Dead man walking*.

S'han adherit també a la iniciativa personalitats dels cinc continents, com el Dalai Lama, el president d'Indonèsia, Abderraman Wahid, els cardenals Roger Etchegaray i James Francis Stafford, el fins ara president de la Comunió Anglicana, George Carey, i la presidenta del World Methodist Council, Frances Alguire.

Amb l'acord de les principals organitzacions mundials, el 30 de novembre és la data que la Comunitat de Sant Egidí proposa per celebrar la I Jornada Mundial Contra la Pena de Mort. A més, ha llançat la iniciativa «Ciutats per la Vida», en la qual igual que fa Roma amb el Coliseu, altres

El mateix Kofi Annan, president de l'ONU, va donar suport al seu dia a la campanya.

ciutats com Venècia, Grenoble o Barcelona «oferiran» un monument que s'il·luminarà d'una manera especial per assenyalar els progressos de la vida i el retrocés de la pena capital al món. Així mateix, cada ciutat, juntament amb la Comunitat de Sant Egidí, promourà el naixement d'un fons per a la defensa legal dels condemnats a mort. (Zenit)

Barcelona, per una cultura de la vida

L'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat de Catalunya han decidit afegir-se al moviment mundial contra la pena de mort impulsat per la Comunitat de Sant Egidí. En aquest sentit, arran de la jornada que el 30 de novembre proper se celebrarà arreu del món contra la pena capital, Barcelona dedicarà un monument significatiu de la ciutat com a símbol a favor de la cultura de la vida. Tal com explica Jaume Castro, responsable de la Comunitat de Sant Egidí a Barcelona, «aquesta jornada serà un punt de referència per sensibilitzar a favor de la vida i fer un crit: "No a la pena de mort." Volem que en aquest segle sigui totalment abolida la pena de mort al món i per això la comunitat no deixa d'impulsar constantment aquesta crida per una moratòria mundial».

L'Església té cura del 25% dels malalts de sida al món

ROMA.— Un de cada quatre malalts de sida del món és atès per l'Església catòlica. Aquesta ha estat una de les dades més rellevants d'un estudi iniciat el 1998 pel Pontifici Consell per a la Pastoral de la Salut. Amb aquestes dades tan precises es corrobora una cosa que ja fa temps que s'intuïa: que en la lluita contra la sida, l'Església sempre ha estat al capdavant, tot i que s'intenti convèncer del contrari.

D'entre tots els que s'ocupen dels malalts de sida al món un 9,4% són organismes eclesials, i el 15,1% correspon a ONG catòliques, amb la qual cosa el 24,5% dels afectats per la plaga del segle XXI rep assistència de l'Església catòlica. Segons dades del Pontifici Consell per a la Salut, mentre que l'Església suposa el 25% de l'atenció, representa tan sols el 20% dels recursos destinats a aquesta malaltia arreu del món. Això sense tenir en compte que la majoria de recursos econòmics que fa servir per a aquesta tasca assistencial prové de fonts privades, mentre que el percentatge de les subvencions i ajudes públiques són molt inferiors a aquelles que fan servir altres organitzacions assistencials. Aquesta importància quantitativa pel que fa a la malaltia tampoc no es correspon amb una rellevància pública com a experts en la matèria. Amb tot, l'Església continua i continuarà lluitant a consciència en aquest àmbit des de la formació, la prevenció i l'assistència espiritual i sanitària. (C.C.)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

RÀDIO ESTEL
FM 106.6

Informe-vos al telèfon: 934 092 810
Fax: 934 092 820
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala de repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estadades per sempre, i per a convalsescències. Poques places.

Tel. 934 274 453

Coses de la vida

Benvinguda!

Fa poc, en una trobada familiar, vaig tenir moltes alegries, però la més important va ser la notícia que em van donar la Susana, la més petita de les meves filles, i el seu marit: estan esperant amb gran il·lusió el seu primer fill. Estic emocionada i vull compartir-ho amb tots vosaltres, i des d'aquí vull donar-li la benvinguda: «El lirio blanco y romero / entrelazaron su vida / y se dijeron "Te quiero" / los dos con gran alegría. / Un capullito florece / y pensad con energía / que de vosotros depende / el sí de una nueva vida. / Dadle vuestro amor entero / y sentirá gran ayuda / para andar por su sendero / sin dificultad ninguna.»

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

Els joves europeus aposten pels valors religiosos

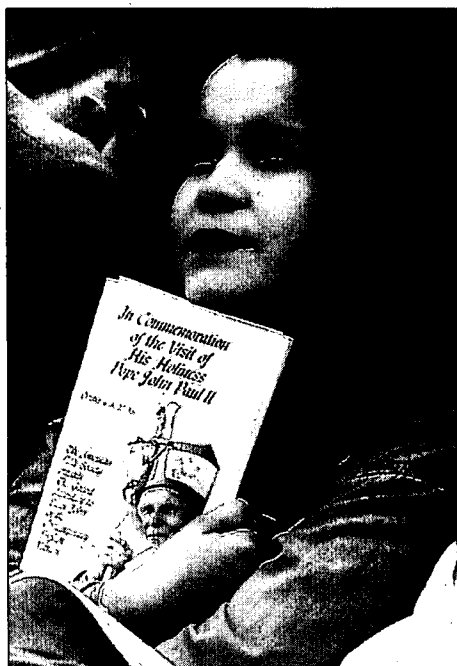
■ Una enquesta revela una sensibilitat més gran de la joventut respecte de la religió

PARÍS.— Per primera vegada des dels anys seixanta, els joves semblen més religiosos que les generacions precedents, segons informa la darrera enquesta de l'«European Values Survey». Les dades de l'enquesta, publicades íntegrament a la revista francesa *Futuribles*, aporten moltes i sorprenents novetats al mateix temps que resulten molt rigoroses. A través seu s'ha volgut mesurar la postura dels europeus davant de valors com la família, la feina, l'amistat, la religió, la política i les normes socials i morals, i el resultat és comparat amb les dades recollides en decennis anteriors.

La família és el valor més important per a gairebé el 90% dels europeus, i fins i tot tendeix a reforçar-se. En segon lloc, tot i que a una distància molt substancial, apareix la feina, important per a més de la meitat dels entrevistats. I la religió? És el valor més important per al 17% de les persones. Apareix amb gran diferència molt abans que la política, que només

interessa el 8% dels europeus.

La tendència al descens progressiu del sentiment religiós s'ha invertit, segons es constata a l'estudi, cosa que vol dir que els nascuts després del 1964 es mostren més religiosos que els seus germans grans i que els seus pares. Yves Lambert, sociòleg de les religions, explica a la revista francesa: «Si mirem les

Els joves d'avui es mostren més religiosos que els seus germans grans i que els seus pares.

dades posant-nos en la perspectiva traçada pels darrers trenta o quaranta anys, descobrim fàcilment que ens trobem en una

època de canvi.»

Els joves són avui més sensibles al sentit de la religió, tot i que no per això freqüentment més les esglésies. Segons l'enquesta, la pràctica religiosa continua descendant, ja que la religió s'entén en un sentit més individualista, si bé en principi tampoc no s'aprecia una gran oposició respecte de la institució.

De les respostes a una trentena de preguntes en resulta que els joves es declaren aficionats a les cerimònies i atribueixen molta importància a les respostes de l'Església sobre els problemes morals i familiars. Respecte del 1990, creuen més en una vida després de la mort, en l'infern i en el cel, i en un Déu personal.

Fins i tot la generació que ara té entre 45 i 55 anys demostra sovint una nova sensibilitat religiosa, malgrat que la situació canvia molt d'un país a un altre. Un nou interès religiós, impensable fins fa trenta anys, és evident als països de l'Est, especialment als ortodoxos, però també a Alemanya, Portugal, Itàlia, Suècia i Dinamarca. (Zenit)

Edificar la nova Europa amb sentit cristià

ROMA.— Per a Joan Pau II, l'uropeïtzació de tota l'àrea continental és una prioritat que cal aconseguir amb coratge i solidaritat. El Papa considera que cal reelaborar les estructures institucionals de la Unió Europea i adequar-les a les noves exigències.

Cal edificar Europa amb valors cristians. Així ho ha fet saber el Papa en els últims temps, i així ho va tornar a reafirmar a finals del mes de juny passat, mitjançant un missatge adreçat als participants al congrés «Vers una constitució europea?», que, organitzat per diverses entitats conjuntament amb la FUCE (Federació d'Universitats Catòliques d'Europa) i amb la COMECE (Comissió dels Episcopats de la Comunitat Europea), va aplegar a Roma més de 200 experts.

Davant del procés europeu, va recordar el Pontífex, «l'Església, fidel a la seva identitat i missió evangelitzadora, aplica tot el que ha dit sobre els estats particulars i reclama el seu dret-deure a intervenir-hi oferint allò que li és propi i que remet a la visió de la dignitat de la persona humana». El Papa veu amb bons ulls els avenços que es duen a terme a Europa pel que fa a un desenvolupament eficaç de la pau, de la justícia i de la solidaritat. Per a Joan Pau II, allò que és essencial és saber reconèixer la dignitat de la persona humana i el dret de llibertat religiosa entès de manera triple: individualment, col·lectivament i institucionalment.

El Papa no oblidava que, a banda de les arrels cristianes, «són múltiples les arrels culturals que han contribuït a afirmar els valors recordats anteriorment: de l'esperit de Grècia al de la romanitat, de les aportacions dels pobles llatins, celtas, germànics, eslaus i fenicis fins a la cultura jueva i el món musulmà». Per al Sant Pare, aquests factors diversos han trobat en la cultura judeocristiana la força capaç d'harmonitzar-los, de consolidar-los i de promoure'ls. Per això recorda a Europa les seves arrels cristianes sense sentimentalismes. Ell mateix afirma que ho fa «sense cedir a cap temptació nostàlgica ni acontentant-se amb una repetició mecànica de models del passat, sinó obrint-se als nous reptes emergents». (Miriam Díez Bosch)

Neix Justícia i Pau a Menorca

CIUTADELLA.— Des de fa uns mesos Justícia i Pau compta amb una nova delegació a la diòcesi de Menorca. Aquesta va ser constituïda oficialment per Mons. Joan Píris, bisbe de la diòcesi, el 31 de maig passat. D'aquesta manera són sis les noves comissions diocesanes constituïdes en el trienni 1999-2002: Burgos, Eivissa, Orihuela-Alacant, Tenerife, Lleida i Menorca, tot superant ja més de 20 en total. Altres diòcesis ja estan en procés de constitució de les seves comissions de Justícia i Pau, creades sovint com a resultat dels sínodes o assemblees diocesanes.

Justícia i Pau-Espanya, presidida per Arcadi Oliveras, està integrada en la Conferència de Comissions de Justícia i Pau d'Europa, constituïda per 27 comissions de 27 països. L'Assemblea General tindrà lloc els dies 28 i 29 de setembre a Salzburg. (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Les ofertes

Avui us diré una cosa que crec que és de summa importància.

Quan aneu a comprar, estigueu alerta amb les ofertes. Sí, val la pena comprar-les sempre que siguin de bona qualitat, però el que és pitjor és que, darrere d'aquestes, moltes vegades comprem productes alimentaris que no ens calen. Per tant, limitem-nos a comprar el que veritablement necessitem. Si no ho fem així, la nostra butxaca se'n queixarà.

No és que jo prediqui amb l'exemple, ja que a mi moltes vegades m'ha passat alguna cosa semblant, però si ho evitem, millor que millor.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

cultura

El bisbat de Perpinyà commemora a Cuixà el centenari de la mort de Verdaguer

■ Van assistir a l'acte el bisbe de Perpinyà, el bisbe emèrit de Solsona i l'abat de Montserrat

CODALET.— L'Església de Perpinyà va manifestar de nou la responsabilitat que ha tingut i que segueix mantenint en la preservació de la identitat catalana en les comarques del Rosselló i el Conflent amb un homenatge al sacerdot i poeta Jacint Verdaguer a l'abadia de Sant Miquel de Cuixà. L'acte, que es va fer el 7 de juliol passat, ha estat la principal commemoració oficial del centenari de la mort de mossèn Cinto, i va aplegar una setantena de persones dels dos vessants dels Pirineus.

Tot i la necessària referència a la dimensió cultural i patriòtica, el to de l'acte en homenatge a mossèn Jacint Verdaguer va ser eminentment religiós. Al matí es va celebrar una missa concelebrada per Mons. André Fort, bisbe de Perpinyà, Mons. Antoni Deig, emèrit de Solsona, i l'abat de Montserrat, Josep Maria Soler.

La diada va recordar el que podien ser les manifestacions de monsenyor Carsalade du Pont de fa un segle. Tant el bisbe Deig com l'abat de Montserrat, Josep Maria Soler, van destacar que l'evocació del poema *Canigó*, i en concret de l'epíleg amb el

diàleg dels campanars de Cuixà i Sant Martí, no queda en un record nostàlgic del passat ja que totes dues abadies han recuperat el seu paper de centres espirituals. Antoni Deig, que convidat per Mons. Fort va fer l'homilia en català a la missa del matí, va afirmar que «els campanars no han de plorar, sinó que també han d'anunciar alegries perquè s'ha reconstruït tot això, i que duri molts anys».

L'abat Soler, com a superior de la comunitat de Cuixà, va destacar que la celebració va ser el primer acte públic des de l'arribada del P. Daniel Codina i del P. Jordi Castanyer

L'acte va aplegar una setantena de persones dels dos vessants dels Pirineus.

a l'abadia per reforçar l'equip de monjos, i va reconèixer que «Sant Miquel ha estat en el passat un símbol de presència d'Església i d'identitat al Conflent, i es nota el desig que segueixi sent les dues coses: centre d'espiritualitat i aglutinador d'una sèrie de sentiments i identitat d'aquestes contrades».

El bisbe de Perpinyà, Mons. Fort, per la seva banda, va afirmar que «una diada com aquesta és recuperar la memòria d'una fidelitat a allò que ha estat la riquesa més profunda de la tradició catalana inspirada i sostinguda per la fe cristiana i retrobar l'esperança que ens permet, malgrat una història que comporta proves, mantenir un zel per viure avui en el món tal com és representat en els valors catalans».

A la tarda, el filòleg Mn. Modest Prats va oferir una conferència sobre el poema *Canigó* que va culminar amb la inauguració d'una placa commemorativa situada a l'angle del claustre, des d'on es veu el cim del massís. Allà mateix va acabar la seva intervenció amb la lectura de l'epíleg d'*Els dos campanars*. Mn. Prats va tancar el seu discurs amb la tesi que la qüestió de fons del poema recorda que l'aliança de Déu amb un poble perdura a través dels canvis d'època. Segons el sacerdot i filòleg gironí,

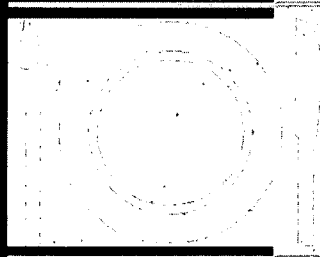
«*Canigó* segueix sent una lliçó als bisbes, preveres i intel·lectuals cristians per plantejar-se amb rigor la presència cristiana en el nostre món i donar respostes vàlides per als homes i dones d'avui».

Entre els assistents també hi havia el nou vicari episcopal per al laicat de la diòcesi de Girona, Pere Domènech. La identitat catalana del bisbat de Perpinyà serà representada a partir del curs vinent per Mn. Jean Baptiste Blondeau, fins ara rector de Prades. A més, al novembre hi haurà una nova manifestació d'unitat entre les dues bandes del Pirineu amb un aplec a Sant Martí de Canigó, al qual assistirà el bisbe de Vic, Mons. Josep M. Guix.

Guillem Farré

INGREDIENTS:

250 g de meló
60 g de sucre
una pell de taronja
nou moscada
aigua
4 cullerades de mel

PREPARACIÓ:

Talleu 250 grams de meló a trossets i poseu-lo en una cassola que no sigui d'alumini, juntament amb 60 grams de sucre, una pell de taronja i una mica de nou moscada. Cobriu-ho tot amb aigua fins que es formi un almívar, però sense que s'arribi a enfosquir. Gairebé al final de tot, afegiu-hi quatre cullerades de mel.

Deixeu-ho reposar cinc dies a la nevera.

Confitura prima

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

Jornades Artístiques a la Vall de Núria

VALL DE NÚRIA.— L'estació de muntanya de Vall de Núria acaba d'organitzar, del 22 al 26 de juliol, les seves primeres Jornades Artístiques, adreçades a les persones interessades a iniciar-se en el món de la ceràmica, el gravat i el dibuix.

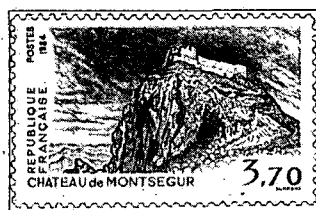
Els cursos han estat impartits per professionals de la plàstica com són el ceramista i pessebrista de Torelló Miquel Dánés, el pintor i pessebrista vigatà Josep Pagespetit i el professor de dibuix i gravat barceloní Carles Vergés.

El singular entorn natural de la vall de Núria ha fet possible que els cursos tinguin una part pràctica amb sessions de treball a la mateixa vall i a Queralbs. A més, s'ha pogut gaudir de tots els serveis de tipus científic, esportiu i de lleure, i d'activitats complementàries que Vall de Núria ofereix, com un concert de música tradicional, un concert de jazz i una projecció de cinema. Finalment, els dies 27 i 28 va tenir lloc una demostració pràctica de tècnica ceramista. (C.C.)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Castell de Montsegur, França

Al setembre de l'any 1984 França va dedicar un segell al castell de Montsegur. Un segell d'un valor de 3,70 francs. Desgraciadament aquest castell es troba avui en runes, com el podem veure en aquest segell.

Actualment Montsegur està a la veu de molta gent gràcies als llibres que han proliferat arreu. Són molt dolorosos els seus episodis de les històries de guerres de religions a França, que també van esquitxar les terres catalanes. Cap al 1208 el papa Innocenci III va organitzar una croada contra el Càtars, anomenats també Albigeos. La lluita va ser despietada i brutal, es van cremar vives moltes persones per no abjurar del seu catarisme.

Avui podem veure el camp on van ser assassinats els qui no van abjurar de la seva fe.

Enric Graupera

L'Esbart Sant Martí presenta a Solsona el seu espectacle «Antologia»

■ La formació barcelonina va obrir el XXI Cicle de Concerts d'Estiu

SOLSONA.— El divendres 12 de juliol feia fred i plovia a Solsona. Un temps ben diferent del que es pot esperar a mig estiu, però que no va desanimar el centenar de persones que van assistir al Teatre Comarcal en el primer concert del XXI Cicle de Concerts d'Estiu.

El ballet folklòric dels Països Catalans «Esbart Sant Martí de Barcelona» és format per més de 200 persones, 35 de les quals són components del cos de ball. Actualment és considerat un dels grups capdavanters dins del món dels esbarts a Catalunya, pel nombre i la qualitat de les seves actuacions i pel prestigi adquirit al

L'espectacle «Antologia» va obrir els concerts d'estiu a Solsona.

llarg de 55 anys al servei de la dansa catalana.

David Martínez i Coral, director artístic des de fa 14 anys, ha aconseguit elevar el nivell de l'esbart i conservar així mateix l'esperit dels fundadors. Ell ha estat el que ha aportat més danses de nova creació, com són *Voramar*, *Glosses*, *Mediterrània* i l'espectacle *Antologia*.

Aquesta darrera dansa va ser l'espectacle que es va poder gaudir a Solsona, una obra gestada a partir d'èxits anteriors i d'estrenes com el ballet argumental sobre temes populars valencians «Carlet».

És també una passeig per la tradició i creació de les danses dels Països Catalans en muntatge de diversos coreògrafs.

L'Esbart Sant Martí, amb tot, ha aconseguit elevar el sentit folklòric de la dansa a cotes importants.

Ramon Estany

L'Albergueria allarga l'exposició sobre Mn. Junyent

VIC.— L'exposició *Fragilitat, poesia i papallones, record de Mn. Josep Junyent i Rafart (1930-1993)* encara podrà visitar-se a l'Albergueria de Vic fins a l'11 d'agost. Un cop finalitzada, la gent que no hagi pogut assistir-hi encara tindrà una altra oportunitat, perquè del 30 d'agost al 29 de setembre es podrà visitar de nou a la sala de la Plana de l'Om de Manresa. La forta vinculació de Josep Junyent i Rafart amb la capital del Bages, així com les característiques estètiques i els continguts de l'exposició, han despertat l'interès de la Fundació Caixa Manresa per presentar-la en aquesta ciutat en el marc de la seva Festa Major.

Amb motiu de la cloenda de l'exposició a Vic, va tenir lloc el 25 de juliol passat un recital d'una selecció de poemes de l'obra lírica de Josep Junyent. El recital es va iniciar amb una breu introducció a la seva poesia a càrrec de Jesús Aumatell, editor i poeta, i la lectura dels poemes va ser acompanyada d'interpretacions musicals. Aquest acte va ser organitzat per l'Albergueria conjuntament amb Eumo Editorial i la revista de poesia *Reduccions*. (C.C.)

Any Gaudí

Què va fer Gaudí

14 Temple

Cada projecte de Gaudí és una preparació successiva, un assaig parcial de l'obra de la seva vida: el Temple Expiatori de la Sagrada Família. Hi entra als trenta-un anys, quan el fundador, Josep Maria Bocabella, acomiada el primer arquitecte. Gaudí hi planta el seu estudi i hi centra la seva activitat professional.

L'última part de la vida, morts el pare, la neboda i els amics Maragall, Güell i Torras i Bages, Gaudí, sense família, ni clients, ni fortuna, ni res, es pot lliurar totalment al Temple, retornar a Déu fructificats els talents d'Ell rebuts.

El Temple de Salomó és el temple de l'Antic Testament. Aquest és el Temple del Nou Testament, figura de l'Església catòlica, centrada en el seu espòs Jesucrist, en la seva mare la Verge Maria i en el seu patró sant Josep. Cada forma, cada color, cada element té un simbolisme precís, la suma dels quals és l'expressió orgànica i completa del catolicisme, com ho havien intentat el Dant a la *Divina Commedia* o sant Tomàs d'Aquino a la *Summa Theologica*.

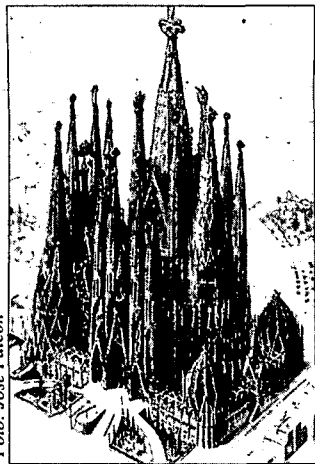
Gaudí projecta una òpera d'art total. Les arts de l'espai —l'arquitectura, l'escultura, la pintura— i les del temps —la música, el cant, la poesia, l'escena—, totes les arts en grau excels, es fonen harmòniques en un sol acte, que en Gaudí considera l'obra d'art sublim i transcendent: la litúrgia cristiana, reflex terrenal i temporal del culte celestial i etern que la Verge Maria, els àngels i els sants tributen al Pare, al Fill i a l'Esperit Sant.

En Gaudí estimava molt la paraula «expiatori»: que es nodreix de sacrificis personals per rescabalar Déu de les culpes de cada u i de tothom. És feliç quan tenen aquest origen i aquesta intenció les almoines petites amb què edifica la catedral dels Pobres.

Un polític li va dir: «En pot estar orgullós. És un monument incomparable. Veritablement, és l'última de les catedrals.» I en Gaudí contesta amb vivesa: «El que pot ser és la primera catedral de la segona etapa.»

Josep M. Tarragona

(www.e-cristians.net/gaudi)

Perspectiva dibuixada per Francesc Valls.

LA PREGUNTA DE LA SETMANA

A quin sant va encomanar especialment Antoni Gaudí l'acabament de les obres de la Sagrada Família?

- Envieu les respostes a Catalunya Cristiana. Concurs Antoni Gaudí. C/ Comtes de Bell-lloc, 67, 4t - 08014 Barcelona; o per correu electrònic (redaccio@catcrist.com), indicant Concurs Gaudí.
- Cal que indiqueu el vostre nom i cognoms, adreça i telèfon.

L'actor John Malkovich parla sobre Jujol a Barcelona

BARCELONA.— L'actor nord-americà John Malkovich és un apassionat de l'arquitecte Josep Maria Jujol, principal col·laborador de Gaudí. El 17 de juliol passat en va donar bona prova quan, aprofitant la inauguració de l'exposició *Jujol, dissenyador*, va intervenir al MNAC en un debat sobre l'arquitecte.

Malkovich, tot i compartir la taula rodona amb personatges com l'arquitecte Oriol Bohigas, l'artista Perejaume o el filòsof i escriptor Rafael Argullol, va ser el centre de totes les mirades. No va voler faltar tampoc a l'acte un nombrós i selecte públic, entre el qual es trobava el P. Miquel Batllori, l'actriu i exdona d'Steven Spielberg, Amy Irving, o el cineasta català Bigas Luna.

L'emblemàtic actor de pel·lícules com *Les amistats perilloses* o *Being John Malkovich* va reivindicar la figura d'un arquitecte genial que el va captivar ara fa 20 anys tot passejant per la Diagonal. John Malkovich va parlar amb admiració de Josep Maria Jujol, i va comparar les seves estructures amb «la Bíblia de la imaginació». Per a ell, l'obra del deixeble de Gaudí ha estat «realitzada per somiar». Tothom va poder comprovar el seu gran coneixement de

John Malkovich es declara admirador de l'arquitecte J. M. Jujol des de fa més de 20 anys.

l'arquitecte i de la seva obra, que ell mateix ha promogut àmpliament fora de les nostres fronteres.

L'exposició *Jujol, dissenyador*, coproduïda per la Fundació «La Caixa» i el Museu Nacional d'Art de Catalunya, s'inclou en el marc de les activitats programades dins de l'Any Gaudí. Aplega prop d'un centenar de peces, en bona part

inèdites, procedents de diferents institucions públiques, del patrimoni eclesiàstic, de col·leccions particulars i, molt especialment, de l'arxiu i de la família Jujol. A través del recorregut expositiu, el visitant podrà contemplar les seves primeres obres fetes en col·laboració amb Gaudí, així com la seva producció independent, que inclou les agosarades creacions de disseny per a Pere Mañach, un dels seus millors clients. Aquesta producció destaca per la naturalesa humil dels materials emprats, la rica policromia i les connotacions espirituals dels objectes.

L'exposició *Jujol, dissenyador*, comisariada per Mariàngels Fondevila, es pot visitar al MNAC fins al 18 d'agost i a la Fundació «La Caixa» a les Illes Balears (plaça Weyler, 3, Palma de Mallorca) del 18 de setembre al 10 de novembre. (C.C.)

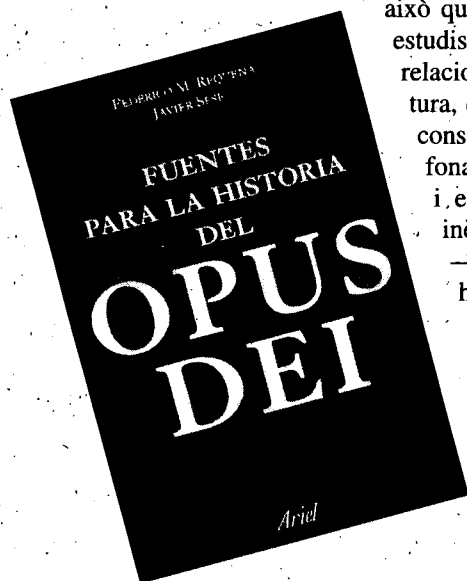
LLIBRES

Per conèixer la història de l'Opus Dei

El llibre que tenim a les mans és sens dubte una nova aportació a la bibliografia no tant del fundador com de l'Opus Dei, tot i que és difícil separar-ne una de l'altra. En realitat es tracta d'un llibre-base per a futurs estudis d'història de l'Església. En termes històrics, és obvi, setanta-tres anys són pocs per poder formular hipòtesis o judicis amb la perspectiva que

demana el rigor d'aquesta ciència. És per això que aquest nou llibre no avança estudis històrics, història comparada, relacions amb altres àmbits de la cultura, de la sociologia, etc., sinó que constitueix una antologia de textos fonamentals. És a dir, posa en ordre i edita uns documents —alguns inèdits— que serviran com a font —d'aquí el títol— per a la futura història d'aquesta institució. Una antologia, doncs, que mira cap al futur i s'adreça als estudiosos i a tothom que en vulgui conèixer les fonts de primera mà.

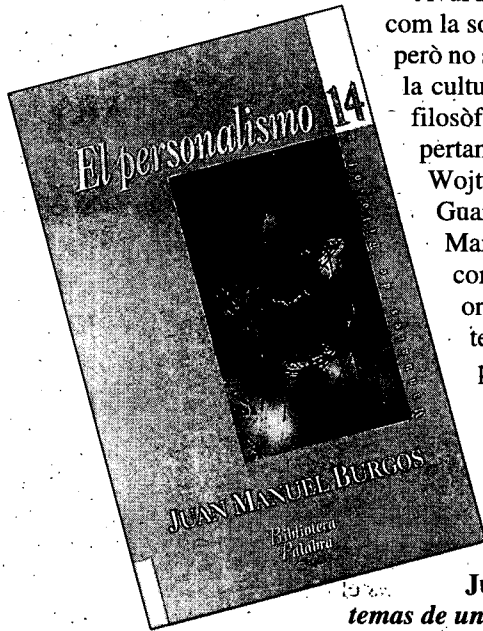
Guadalupe Ortiz de Landázuri i Busca

Federico M. Requena i Javier Sesé, Fuentes para la historia del Opus Dei. Editorial Ariel, S.A., Barcelona 2002, 219 pàg.

Conèixer el personalisme

Avui donem per descomptat la vigència social d'alguns valors com la solidaritat, la dignitat de la persona, els drets humans... però no sempre ha estat així. Aquests valors s'han incorporat a la cultura europea gràcies en part a l'aportació d'un corrent filosòfic relativament poc conegut: el personalisme, al qual pertanyen autors tan rellevants com Maritain, Mounier, Karol Wojtyła, Dietrich von Hildebrand, Gabriel Marcel, Romano Guardini o Julián Marías. A *El personalismo*, de Juan Manuel Burgos, es realitza per primera vegada una síntesi completa i concisa de tots els aspectes d'aquesta filosofia: orígens culturals i històrics, principals representants, tesis fonamentals, corrents més destacats, aportació al pensament contemporani, etc. Aquesta obra és una aportació cultural original i novedosa i també una guia pràctica i accessible per a tots els interessats en aquest corrent filosòfic. (C.C.)

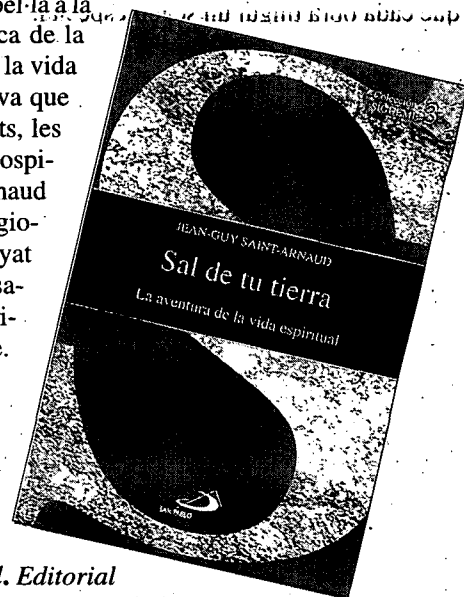

Juan Manuel Burgos, El personalismo. Autores y temas de una filosofía nueva. Ediciones Palabra, S.A., Col·lecció Biblioteca Palabra, Madrid 2000, 197 pàg.

Invitació a l'experiència espiritual

En la tradició judeocristiana l'aventura espiritual comença amb una invitació a posar-se en camí: «Surt de la teva terra.» Aquesta aventura continuarà al llarg de la història, des de l'èxode fins a la pujada a Jerusalem. La crida a anar-se'n, a abandonar la seguretat dels nostres orígens i fer camí

vers nous horitzons es deixa encara sentir i apel·la a la nostra llibertat. Gràcies a la imatge dinàmica de la marxa, *Sal de tu tierra* descriu l'aventura de la vida espiritual, contemplada amb una mirada nova que revela, més enllà dels seus límits i dificultats, les seves múltiples riqueses i la seva bellesa insospitada. L'autor del llibre, Jean-Guy Saint Arnaud (Montreal, 1934), és doctor en Ciències Religioses per la Universitat d'Estrasburg. Ha ensenyat Filosofia i Ciències Religioses abans de consagrar vint-i-cinc anys de la seva vida a l'espiritualitat al Centre d'Espiritualitat de Manrèse.

Jean-Guy Saint-Arnaud, Sal de tu tierra. La aventura de la vida espiritual. Editorial San Pablo, Col·lecció Sígueme, Madrid 2002, 215 pàg.

Històries bíbliques

A través de narracions senzilles i breus, Edicions SM ensenya als més petits les històries més conegudes de l'Antic i del Nou testament. Aquesta vegada presenta *La historia de Jonás*, en què ens explica que quan Jonàs no va fer cas del que Déu li demanava, una gran aventura acabava de començar. Aquest títol s'afegeix als de *Història de Noé* i *El nacimiento de Jesús*. És un llibre amb un format de 29x23 centímetres, de cartó gruixut, amb

simpàtiques il·lustracions de Nadine Wickenden. Les pàgines d'aquest llibre recorden la forma del gran peix que es va empassar Jonàs i a l'interior del qual va passar el protagonista d'aquesta història tres dies. D'una forma divertida i molt gràfica els més petits s'acosten a aquesta història bíblica, que poden llegir i comentar amb els seus pares. (C.C.)

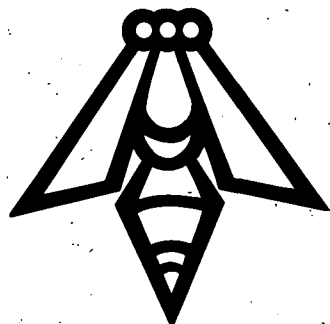

La historia de Jonás. Edicions SM, Madrid 2002, 12 pàg.

CERABELLA

zona industrial, A
ES 08181 SENTMENAT (BARCELONA)
Tel. +34.93.715.31.02 Fax +34.93.715.02.51

CERERIA ABELLA,
Sant Antoni Abat,9
08001 BCN
t.934 41 09 07 / fax.934 41 70 47

CERERIA ABELLA,
Boters,5 (Portaferriusa)
08002 BCN
t./fax. 933 18 08 41
NOC,
Comte Borrell,41
08015 BCN
t. 934 42 93 28 / fax. 934 41 90 47

cerers
des de
1862

El llibre de la setmana

Sentir l'art

Unes pàgines gairebé quotidianes en la premsa donen peu a moltes reflexions. També a llocs comuns, o a un esforç d'originalitat gens fàcil si has d'estar al peu del canó de l'actualitat i no decebre els lectors.

I si aquestes pàgines no parlen d'esdeveniments, ni s'endinsen en el laberint de la política o l'economia —i encara menys en l'esport— resulten més meritòries com més suggeridores i llegibles.

Altaió és un bon periodista, però al mateix temps un home que sap apreciar l'art. El viu ell mateix intensament amb la seva mirada crítica, i l'assimila a la seva pròpia existència amb el contacte amb els creadors. I així, com a conseqüència, pot parlar de «germans» en el ple sentit de la paraula.

Les pàgines d'aquest llibre que acaba d'editar Destino contenen una col·lecció d'articles apareguts a la premsa de Barcelona. Ens endinsen en el dedal complicat de la inspiració, i del resultat de les intuïcions que conformen l'obra que surt de les mans de l'artista. Sap apreciar allò que el filòsof alemany anomenava «la superació del conflicte entre les formes», que fa que cada obra tingui un segell especial, que dona originalitat a la mateixa realitat vista i viscuda.

Vicenç ALTAIÓ,
Els germans. Retrats d'artistes.
Destino, Barcelona 2002, 267 pàg.

Podem dissentir d'algun dels seus judicis, però és interessant llegir aquest llibre sense pressa, perquè ensenya a «mirar», a «comprendre», a «indagar» en allò que se'ns presenta com una obra d'art, tant a través de la paraula com en la pintura o l'escultura. El tracte freqüent amb tots els homes i les dones que van sent els protagonistes d'*Els germans* el fa incapaç de precisar contorns que s'escaparien a algú menys acostumat a aquestes relacions. I és precisament això mateix el que fa que el seu llibre es llegeixi amb una certa expectació, encara que de vegades hom senti davant d'aquests textos que poden semblar llenguatge d'iniciats.

Però cal, de tant en tant, tenir l'oportunitat de conèixer el revers de l'obra d'art, de la qual només en podem veure la faç amb una mirada gairebé fugitiva. Altaió ens ho facilita desvetllant-nos la manera de ser, els condicionaments, el tarannà de l'autor

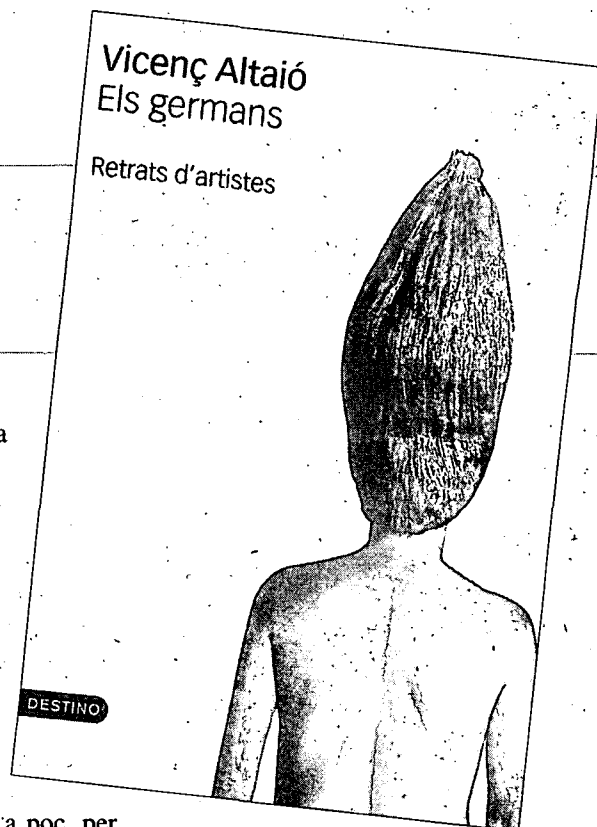
l'obra de la qual comenta, o a la qual s'aproxima.

Si «suggerir és l'art», a *Els germans* hi ha una gran quantitat de suggeriments que ens fan vius i reals en la nostra imaginació i davant dels nostres ulls, molts dels nostres artistes, sense oblidar les influències secretes que pateixen o les que projecten sobre altres.

Un text per llegir a poc a poc, per aprendre a reflexionar sobre l'art, per comprendre que el «conflicte entre les formes» representa de vegades molt dolor de part i poder continuar les etapes creadores de cadascun dels autors estudiats, és una bona guia per començar a comprendre'ls. Altaió dona bones pistes en els seus comentaris,

encara que, de vegades, abusi d'un llenguatge entre metafòric i críptic... Els sobreentesos, sovint, són motiu de perplexitat si no de confusió i de fatiga.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Llibre de Rècords Catalans

La compositora Monserrat Pujolar ha esdevingut un personatge noticable per dos aspectes directament relacionats amb la seva activitat musical a l'entorn de la sardana. D'una banda, el seu nom s'ha inscrit en el *Llibre dels Rècords Catalans* per haver dirigit set cobles alhora en l'estrena d'una sardana composta per ella mateixa. La sardana titulada *Goig* fou estrenada en el marc del 46è Aplec de la Sardana de Ripoll, el dia 18 de juliol del 1999. Segons consta en l'acreditació d'aquest rècord, que s'ha fet públic darrerament, les set cobles que van executar aquesta composició sota el guiatge musical de l'autora mateixa eren representatives de tot Catalunya.

D'altra banda, l'Agrupació Sardanista de Ripoll, que ja ha començat a treballar en l'organització dels actes que s'han de celebrar l'any 2003 amb motiu de la proclamació d'aquesta vila com a Ciutat Pubilla de la Sardana, ha encarregat a Montserrat Pujolar que escrigui l'obra musical que haurà d'esdevenir l'himne oficial del Pubillatge i que haurà de portar per títol *Ripoll, Ciutat Pubilla*. Un encàrrec que Montserrat Pujolar, filla de Ripoll, ha rebut amb evident satisfacció i com un repte que haurà de tenir solucionat a finals d'abril del 2003, quan la capital ripollesa passi a ostentar el títol de Meritíssima en la Sardana.

Primer àlbum discogràfic

Amb una trajectòria de set anys i un estol de músics joves procedents de diverses formacions del Vallès i del Barcelonès, la Cobla Contemporània acaba d'enregistrar el seu primer àlbum discogràfic amb una selecció de sardanes d'autors contemporanis. Concretament, els autors inclosos en aquest CD són Enric Aguilar, Lluís Albert, Víctor Cordero, Jordi Molina, Joan Lluís Moraleda, Manuel Oltra, Jordi Paulí, David Puertas, Carles Rovira i Agustí Serratacó.

Es tracta d'una edició promoguda per la mateixa Cobla i efectuada a l'Estudi 84 de Barcelona el mes d'abril passat sota la direcció musical de Joan Pérez. Totes les persones interessades en aquest nou CD de sardanes el poden obtenir adreçant-se a aquesta formació, en alguna de les seves actuacions, o adreçant les seves comandes al c/ Vèlia, 7, 3r 2a - 08027 Barcelona, o per correu electrònic a contemporania@garonuna.com. (C.C.)

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom

Cognoms

Adreça

Població

D.P.

Tel.

N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 80,60€
per any

☐ Amb dos pagament semestral
de 40,30€

☐ Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avis, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular

Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:

CATALUNYA CRISTIANA

(Departament de Subscripcions).

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona

Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Després del telescopi Hubble, l'NGST

En aquesta pàgina de «Ciència» ja hem parlat diverses vegades de les troballes del gran telescopi espacial Hubble, que ens han fet progressar tantíssim en el coneixement del cosmos. Però els astrofísics són insaciables i la NASA ja ha començat la construcció d'un altre telescopi més potent, que vol posar en òrbita cap al 2010. El Hubble encara continuarà orbitant durant vuit anys més. Té feina per a temps i segurament continuarà fornint-nos més detalls interessants. Però només fa 2,6 metres de diàmetre, i el que ara es projecta serà de 6,5 metres. El programa és molt ambiciós. El nom amb què se'l designa és New Generation Space Telescope (telescopi espacial de nova generació), que amb les sigles fa NGST.

Molt probablement hi col·laborarà també l'Agència Espacial Europea (AEE, en sigles angleses ESA), i el maig passat va venir a Europa el director adjunt de la NASA per a la Ciència Espacial, Edward J. Weiler, que es va reunir amb els seus col·legues de l'ESA i va visitar Madrid. És ell qui ha estat el

Edward J. Weiler.

responsable del telescopi Hubble (posat en òrbita el 1990) des que es va projectar, cap al 1983, o sigui que fa prop de vint anys que se n'ocupa. I ara serà el director del programa NGST. A Madrid, la periodista Alicia Rivera (*El País*) el va entrevistar per demanar-li informació sobre els projectes científics de la NASA. I del nou telescopi Weiler li va explicar que serà sensible a l'infraroig per poder albirar més enllà del Hubble cap als límits de l'univers. Si comparem, li digué, l'edat del cosmos a una vida humana de 70 anys, el Hubble ens ha proporcionat poder veure com era quan tenia dos o tres anys, i ara amb el NGST podrem contemplar el seu passat fins al primer mes de vida, o potser fins al primer dia o el mateix procés del seu naixement.

Que tot sigui per al bé de la ciència. Però no podem oblidar la magnitud de les despeses que el projecte comporta... La periodista també li féu preguntes referents al programa de la NASA al planeta Mart. La propera setmana farem un resum de les respostes que Weiler li donà.

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Teories evolucionistes i ciència de l'evolució

Ja l'hem esmentat dues vegades. Va ser el company de càtedra de Lamarck quan la Convenció els posà de professors de zoologia al Museu Nacional d'Història Natural (o Jardí de les Plantes) el 1793, i també el qui va introduir-hi Cuvier perquè fes d'ajudant de la càtedra d'anatomia el 1795. Va ser també un naturalista que va aportar noves idees importants sobre zoologia, i per això figura en els llibres d'Història de la Ciència. A més, a l'hora de teoritzar sobre l'origen dels éssers vius va ser un dels dels pocs, potser l'únic en aquest moment, que va inclinar-se clarament per la idea evolucionista de Lamarck en contra del fixisme de Cuvier. N'hem de parlar:

Professor de zoologia de vertebrats

Étienne Geoffroy Saint-Hilaire (1772-1844) va néixer a Etampes (dep. del Sena i Oise). El seu pare, com el de Lamarck, volia que el seu fill seguís la carrera eclesiàstica, i per això començà els seus estudis al Col·legi de Navarra, però no sentint-se cridat al sacerdoci inicià els estudis de dret, que abandonà pels de medicina al cap de pòc, i finalment decidí dedicar-se del tot a les ciències naturals, per les quals se sentia més atret. Assistia a les classes de mineralogia de Daubenton i a les de l'abbé Haüy quan esclatà la revolució el 1789 i poc després Haüy era empresonat. La Convenció li manava que jurés la Constitució civil del clergat, que de fet separava de Roma els clergues que ho fessin, i com que era un sacerdot íntegre, s'hi negà i per això fou detingut. El seu deixeble Geoffroy Saint-Hilaire es posà a trucar portes al·legant els mèrits científics d'Haüy i n'aconseguí la llibertat el 1792.

Quan la Convenció decidí mantenir el Jardí de les Plantes del Rei, convertint-lo

7 Geoffroy Saint-Hilaire, evolucionista unitari

en Museu Nacional, va voler posar-hi professors i, el 1793, per a les lliçons de zoologia, trià Lamarck i Geoffroy Saint-Hilaire, que es repartiren la feina. Ni l'un ni l'altre eren especialistes en la matèria que se'ls confiava, perquè Lamarck s'havia dedicat a la botànica i el nostre home a la mineralogia. Però tots dos superaren aquest inconvenient. Geoffroy Saint-Hilaire, que es quedà amb els vertebrats deixant la resta a Lamarck, tenia només 21 anys d'edat. S'agafà la feina amb entusiasme. Ben aviat les col·leccions van anar enriquint-se. Va crear la Casa de les Feres. Constantment publicava memòries sobre morfologia animal. Des del 1795 tingué, com vam dir al capítol anterior, la col·laboració de Cuvier que va durar uns sis anys amb bona amistat. El 1798 participà en una expedició a Egipte i hi féu moltes observacions. El 1808, per encàrrec de Napoleó acudí a Espanya i a Portugal a recollir material científic per al Museu de París. I el 1809 era nomenat professor de zoologia a la Sorbona, càrrec que mantindrà fins a la mort, el 1844.

L'amistat sincera que havia mantingut amb Cuvier quan tots dos eren joves no va impedir que al final de la vida d'aquest mantinguessin una disputa acadèmica que es féu cèlebre. La cosa començà el 28 de febrer del 1830. Geoffroy Saint-Hilaire presentava un informe acadèmic relatiu a una memòria presentada pels senyors Laurencet i Meyranx sobre l'organització anatòmica dels mol·luscs cefalòpodes, en el

qual exposava el seu punt de vista, una mica engegat per la idea que tenia elaborada de feia temps sobre la unitat d'organització dels animals, parlant d'analogies que realment no existien. Cuvier li posà objeccions i ell hi replicà. I d'aquí vingué tot. Hi hagué un desbordament d'idees per damunt dels fets. En aques moment els dos naturalistes ja tenen uns conceptes formats sobre la natura que divergeixen. Cuvier és pluralista i analític; veu les espècies ben diferenciades i irreductibles l'una a l'altra, mentre que Geoffroy Saint-Hilaire en té una concepció unitària i sintètica, que arriba a admetre l'evolució, cosa inadmissible per a aquell. No es posaren d'acord. La controvèrsia acabà el 1832, quan Cuvier va morir del còlera. Geoffroy encara viuria dotze anys més. Com havia arribat a la seva idea unitària?

A partir del pla unitari que veié en els vivents

Hem de reconèixer que Geoffroy Saint-Hilaire realitzà una obra important. Va escriure, entre altres obres, *Philosophie anatomique* (1818-22), *Principes de Philosophie zoologique* (1830), *Études progressives d'un naturaliste* (1835) i de mica en mica va arribar a una idea que va dirigir el pensament de tot el que elaborava: la unitat de pla d'organització dels animals. Com Cuvier va cultivar molt l'anatomia comparada i arribà a la conclusió que tots els animals, almenys els

del grup dels vertebrats, tenen el mateix pla organitzatiu. Pot haver-hi variants en les parts accessòries però el pla és únic. Filosòficament parlant només hi ha un animal, diu, que ha estat modificat per alteracions o canvis en les proporcions. Això es veu fins i tot en el cas dels nascuts amb deformacions. En aquest punt inicià la ciència de la Teratologia (així l'anomenà; i així s'anomena ara), que el seu fill Isidore desenvoluparà encara més.

Quan l'anatomista, diu, estudia animals diferents hi ha de descobrir sempre els òrgans homòlegs. Si es troba amb una estructura particular especial que pensi que ha de trobar l'equivalent més o menys modificat o amagat en els seus veïns. Cal tenir en compte la «lleï de les connexions» (els òrgans per molt que es modifiquin conserven les seves connexions mútues) i la «lleï de la compensació dels òrgans» (quan un òrgan es fa més gran és amb perjudici dels que tingui al costat, que es faran més petits). Pertant, segons ell, la semblança és tan gran entre els animals que només fent variar les proporcions dels seus òrgans tots es poden fer derivar d'un de sol. Ara bé, això porta a la idea de filiació i parentiu, sempre que admetem la possibilitat de transformació en l'espècie. I no cal rebutjar pas aquesta possibilitat. Els canvis s'hauran fet per l'acció directa del medi ambient en què hagin viscut els individus.

Les «lleis» establertes per Geoffroy Saint-Hilaire el portaren a alguns descobriments en matèria d'anatomia comparada. Però quan va voler aplicar-les als invertebrats fracassà gairebé del tot. Pel que fa al seu evolucionisme ja veiem que no és el mateix que el de Lamarck, però n'admet la idea fonamental: els éssers vius han evolucionat. De mica en mica aquesta afirmació anirà obrint-se pas en autors posteriors.

Scooby Doo ***

Director: Raja Gosnell.
Intèrprets: Sarah Michelle Gellar, Freddie Prinze Jr., Matthew Lillard, Linda Cardellini, Rowan Atkinson.
Comèdia, EUA, color, 2002, 87 minuts.

Dos anys després que un xoc d'egos obligués Mystery Inc. a tancar les portes, Scooby Doo i els seus amics eixerits Fred, Daphne, Shaggy i Velma són cridats individualment a Spooky Island per investigar una sèrie d'incidents paranormals al club nocturn Spring Break.

Amoïnat perquè el popular centre turístic pugui estar realment embruixat, el propietari d'Spooky Island, Emile Mondavious, mira de tornar a unir aquests detectius amb fama de ficar-se on no els demanen perquè resolguin el misteri abans que el seu secret sobrenatural espanti la multitud d'universitaris que el freqüenten.

Seguint la tendència de Hollywood

d'adaptar les sèries televisives d'èxit a la gran pantalla, ara li ha arribat el torn a Scooby Doo. La Warner ha barrejat animació amb actors reals a l'estil de *¿Quién engañó a Roger Rabbit?* (1988) i ha trobat estrelles juvenils com Freddie Prinze Jr. o Sarah Michelle Gellar per adaptar les històries de Hanna Barbera. La intenció de la Warner Bros és que la pel·lícula no sigui únicament un film infantil, l'objectiu és que arribi, sobretot, al públic adolescent.

Els punts que tenen en comú l'Scooby dels dibuixos i el de la pel·lícula és que cap dels dos és de carn i ossos, perquè el segon va ser digitalitzat i humanitzat a l'estil de Jar Jar Binks (*La amenaza fantasma*), en uns escenaris que recorden les pel·lícules fantàstiques de Tim Burton, amb molt de misteri i fantasia.

Raja Gosnell, conegut per produccions com *Nunca me han besado* o la tercera part de *Solo en casa*, dirigeix aquest film, que de vegades

abusa de l'humor escatològic i en el qual els més petits no gaudiran per l'aparició de monstres i els ambients tenebrosos en els quals es desenvolupa l'acció.

Públic: joves. Llenguatge: col·loquial. Humor: 2. Acció: 2. Violència: 1. Sexe: 0

La edad de hielo ***

Director: Chris Wedge.
Animació: Fox 3-D
Aventures, EUA, color, 2002, 85 minuts.

Fa 20 mil anys, la terra estava coberta per glaceres i curioses criatures, ara inexistents, com el mamut. En aquesta era gelada, un mandrós anomenat Sid, Manny el mamut llanut, Diego, un tigre dents de

sabre i un esquiol de dents grans anomenat Scrat esdevindran herois sense comparació. Aquest estrany quartet té una missió complicada: tornar un nadó humà al seu pare.

Per investigar aquest període, els

realitzadors es van adreçar a un dels pocs dipòsits on es guarden les restes d'aquesta era: el Museu d'Història Natural dels Estats Units de Nova York. Van passar-hi molt de temps veient ossos de mamut, estudiant centenars de llibres i recollint l'opinió d'arqueòlegs i paleontòlegs eminents.

Una divertida pel·lícula d'animació 3-D de la Fox —amb una estètica encertada, dinàmica i ben resolta— que refrescarà la cartellera de l'estiu.

Públic: tots. Llenguatge: col·loquial.

Humor: 1. Acció: 1. Violència: 0.5. Sexe: 0

Lilo & Stitch **

Directors: Chris Sanders, Dean DeBlois.
Animació: Disney.
Comèdia, EUA, color, 2002, 85 minuts.

Lilo és una nena hawaiana que se sent sola i adopta una «mascota» molt lletja a la qual decideix anomenar Stitch. Stitch seria el gos perfecte si no fos en realitat un experiment genètic que s'ha escapat d'un planeta alienígena i que ha aterrat a la Terra. Amb el seu amor i la seva indestructible fe en l'ohana (el concepte hawaia de la família), Lilo acaba conquerint el cor d'Stitch i li ofereix una cosa que l'original gos mai no va pensar a tenir: una llar.

Estracta de l'estrena Disney de l'estiu, una història que sembla destinada als més petits però que conté un humor per a adults. Compta, com sempre, amb una crucial banda sonora plena d'èxits d'Elvis Presley. Un equip de tres-cents artistes, animadors i tècnics es va fer càrrec de tots els aspectes de la producció, excepte de la pintura digital, per a la qual va fer servir el sistema CAPS, guanyador d'un Premi de l'Acadèmia. Els tocs d'humor tenen un to més irònic del que és habitual en aquestes produccions.

Públic: joves. Llenguatge: col·loquial.

Humor: 2 Acció: 1 Violència: 0 Sexe: 0

Arac attack: eight legged freaks **

Direcció: Ellory Elkayem.
Guió: Jesse Alexander i Ellory Elkayem.
Intèrprets: David Arquette, Kari Wuhrer, Scott Terra, Scarlett Johansson.
Ciència-ficció, EUA, color, 2002

A una tranquil·la població de Nevada la vida quotidiana dels seus habitants transcorre sense cap ensurt. Però l'abocament accidental d'una substància tòxica a les proximitats de la ciutat provocarà als aràcnids locals una

mutació, que els convertirà en unes bèsties gegants voraces.

Els creadors d'*Independence Day* i *Godzilla*, Roland Emmerich i Dean Devlin, tornen a la gran pantalla amb *Arac Attack*. Una producció que ens arriba aquest estiu dels Estats Units

amb uns espectaculars efectes visuals, per als quals van treballar més de 70 artistes entre animadors infogràfics, maquetadors i dissenyadors. Semblen dates molt apropiades perquè des de fa tan sols unes setmanes ens podem iniciar en el tema aràcnid amb *Spiderman*. En aquest cas, els especialistes demostren el seu saber fer i, tot i que amb un pressupost força ajustat, el resultat és formidable.

La trama és senzilla i força previsible. Tot i això, el film està carregat de comèdia, acció, terror i suspens. El resultat és una pel·lícula amb una posada en escena acceptable, adreçada a un públic adolescent que gaudirà d'aquest nou enfrontament de l'home amb animals sobrenaturals, sempre que no tingui fòbia a les aranyes.

Públic: joves. Llenguatge: col·loquial.

Humor: 2 Acció: 3 Violència: 2 Sexe: 0

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de la costa

✓ ALDEA, L'

Parròquia de Sant Ramon
V.: 20.00 h. D.: 11.30 h.
Parròquia de Sant Josep
D.: 10.30 h, 20.00 h.

✓ ALELLA

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 10.00h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ ALTAFULLA

Parròquia de Sant Martí
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 11.30 h.
Barri Marítim
V.: 20.30 h. D.: 10.00 h, 20.00 h.

✓ AMETLLA DE MAR, L'

Parròquia de la Purificació de Maria
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 19.00 h.

✓ AMPOLLA, L'

Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
11.00 h, 20.00 h.

✓ AMPOSTA

Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.30 h.
Parròquia del Sagrat Cor
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Josep
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h.

✓ ARENYS DE MAR

Parròquia de Santa Maria
Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 11.00 h, 12.00 h, 19.00 h,
20.00 h.
Convent dels Caputxins
V.: 19.30 h.
D.: 11.30 h, 19.30 h.

✓ BEGUR

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h.
Capella de Fornells
V.: 18.45 h.
Capella Sa Tuna
V.: 19.00 h.

✓ BENICARLÓ

Parròquia de St. Bertomeu:
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
11.00 h, 13.00 h, 20.30 h.
Parròquia de St. Pere, Apòstol
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 10.030 h,
12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sta. Maria
del Mar
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ BLANES

Parròquia de Sta. Maria
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h,
19.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família
(Els Pins)
V.: 19.00 h. 20.00 h. D.: 10.00 h,
11.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Teresa
D.: 9.30 h, 11.30 h.
Capella de Santa Anna
V.: 19.00 h.

✓ CABRERA DE MAR

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.
Santa Helena d'Agell
D.: 10.45 h.
Joan XXIII, n. 1, V.: 18.30

✓ CABRILS

Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00
h, 19.30 h.

✓ CADAQUÉS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.45 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ CALAFELL

Parròquia de la Santa Creu
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Pere (platja)
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.

✓ CALDES D'ESTRAC

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h.
Santuari del Carme V.: 18.45 h.
D.: 11.00 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h

✓ CALELLA DE LA COSTA

Parròquia de Santa Maria i
Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h.
Agustins
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.30 h,
17.30 h.

✓ CALELLA DE PALAFRUGELL

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h, 21.00 h.

✓ CALONGE

Parròquia de Sant Martí
V.: 21.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Capella de Sant Jordi
V.: 18.30 h. D.: 12.00 h.
Torre Valentina
D.: 11.00 h.

✓ CAMBRILS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h.
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, D.: 8.30 h, 11.30 h,
18.30 h.
Santuari de la Mare de Déu del Camí
D.: 11.30 h, 19.00 h.

✓ CANET DE MAR

Parròquia de Sant Pere i Sant Pau
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Santuari de la Misericòrdia
D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ CASTELL D'ARO

Parròquia de la Nativitat
V.: 21.00 h. D.: 11.00 h, 21.00 h.
Ermita del Remei D.: 18.00 h.
Capella del Pla de Sant Pol
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ CASTELLDEFELS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 20.00 h.
Capella Bella Mar
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h,
19.00 h.
Vista Alegre
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h.
Temple del Carme (Can Bou)
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.

✓ CASTELLÓ D'EMPÚRIES

Parròquia de Santa Maria
V.: 18.30 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Empuriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

✓ COMA-RUGA

Parròquia de Sant Ramon
V.: 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h. D.:
12.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Temple de Sant Salvador de Mar
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 10.30 h,
20.00 h, 21.00 h.

✓ CREIXELL

Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 13.00 h,
20.00 h.

✓ CUBELLES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ CUNIT

Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ DELTEBRE

Parròquia de l'Assumpció de
Maria (Jesús i Maria)
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Miquel
Arcàngel (La Cava)
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ EMPÚRIES

Parròquia de Sant Martí
D.: 12.00 h.

✓ ESCALA, L'

Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.30 h. D.: 11.00 h,
12.00 h, 20.30 h.

✓ ESTARTIT, L'

Parròquia de Santa Anna
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 18.30 h, 20.00 h.

✓ HOSPITALET DE L'INFANT, L'

Parròquia de Sant Pere, Apòstol
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ LLANÇÀ

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.00 h. (Grifeu), 19.30 h.
(Port) D.: 8.30 h. (Port), 11.00 h.
(Vila), 19.00 h. (Vila), 20.30 h.
(Port)

✓ LLAFRANC

Parròquia de Santa Rosa
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h.

✓ LLORET DE MAR

Parròquia de Sant Romà
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 10.30 h,
12.00 h, 18.00 h, 20.00 h.
Sant Quirze
V.: 21.15 h.

✓ MALGRAT DE MAR

Parròquia de Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.00 h,
11.30 h, 20.00 h.
Capella de la Immaculada
D.: 10.00 h.
Capella del Centre Mèdic
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.

✓ MASNOU, EL

Parròquia de Sant Pere
V.: 19.30 h. D.: 9.30 h, 11.30 h,
19.30 h.
Casa Benèfica
D.: 10.30
El Pilar
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 19.00 h.
Maricel
V.: 21.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h.

✓ PALAFRUGELL

Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ PALAFOLLS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.
Sant Lluís
D.: 11.00 h.

✓ PALAMÓS

Parròquia de Santa Maria del Mar
V.: 18.30 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Eugènia
V.: 19.30 h. D.: 10.30 h.
Capella de La Fosca
V.: 20.30 h. D.: 20.30 h.

✓ PENÍSCOLA

Parròquia de la Mare de Déu del
Socors
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
(19.30 h, Patí Escoles) 20.30 h.

✓ PINEDA DE MAR

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Parròquia Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.
Capella barri Les Creus
D.: 10.00 h.

✓ PLATJA D'ARO

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Centre Ecumènic
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ PORT DE LA SELVA, EL

Parròquia de la Mare de Déu de
les Neus
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h,
19.00 h.

✓ PREMIÀ DE MAR

Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 12.00 h,
20.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 19.00 h.

✓ ROSES

Parròquia de Santa Maria
Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 11.00 h, 18.00 h, 20.00 h.

✓ SALOU

Parròquia de Santa Maria del
Mar
V.: 19.00 h, 20.00h, 21.00 h. D.:
9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Parròquia de Sant Ramon
V.: 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h. D.:
8.30 h, 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h,
18.30 h, 19.30 h, 20.30 h.
El Pessebre
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h.
Sant Jordi, V.: 19.00 h.

✓ SANT ANDREU DE LLAVANERES

Parròquia de Sant Andreu
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
13.00 h (cementiri), 20.00 h.
Parròquia de Sant Pere
D.: 10.00 h.

✓ SANT FELIU DE GUÍXOLS

Parròquia de la Mare de Déu
dels Àngels
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
10.30 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Sta. Maria Assumpta
V.: 20.30 h. D.: 11.30 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.

✓ SANT GENÍS DE PALAFOLLS

Parròquia de Sant Genís
D.: 12.30 h.

✓ SANT POL DE MAR

Parròquia de Sant Jaume

V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Pau V.: 18.30 h.

✓ SANTA CRISTINA D'ARO

Parròquia de Santa Cristina
V.: 19.30 h. D.: 11.00 .
Monestir de Solius
V.: 18.00 h. D.: 10.00 h.

✓ SANTA SUSANNA

Parròquia de Santa Susanna
V.: 20.30 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ SEGUR DE CALAFELL

Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 12.30 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ SELVA DE MAR, LA

Parròquia de Sant Esteve
D.: 20.30

✓ SITGES

Parròquia de Sant Bartomeu i
Santa Tecla
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h,
19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.
El Vinyet
V.: 20.15 h. D.: 9.00 h.

✓ TORREDEMBARRA

Església Arxiprestal
V.: 19.30 h, 20.30 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Capella Clarà
D.: 9.30

✓ TORROELLA DE MONTGRÍ

Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.s
Capella de l'Hospital D.: 12.00 h.
Càmping Delfin Verde
D.: 10.00 h.

✓ TOSSA DE MAR

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 7.30 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h.

✓ VENDRELL, EL

Parròquia de Sant Salvador
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.30 h, 12.00 h, 20.00 h

✓ VILANOVA I LA GELTRÚ

Parròquia de Santa Maria de la
Geltrú
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
19.30 h.
Parròquia de Sant Antoni Abat
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
12.30 h, 20.00 h.
Parròquia de la Immaculada
V.: 19.30 h. D.: 10.30 h, 11.30 h,
12.30 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.

✓ VILASSAR DE MAR

Parròquia de Sant Joan
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.00 h,
9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.

✓ VINARÒS

Parròquia de l'Assumpció de
Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Magdalena
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h,
19.00 h.
St. Agustí, convent
V.: 19.00 h. D.: 9.30 h, 11.30 h,
19.00 h.

TV2, A LES 10.30, SANTA MISSA
amb la participació de la coral Veus de Poble Santa Oliva (Baix Penedès), sota la direcció de Manuel Làliga.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

TV3, A LES 11.00, MISSA CONVENTUAL DE MONTSERRAT

NOTES

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

Des del carrer

No fan gaire soroll, però des de la Comunitat de Sant Egidi es treballa sense descans en la lluita contra la sida. A Moçambic acaben d'iniciar el programa DREAM («somni», en anglès), per al qual han aconseguit el suport de diverses administracions públiques, inclosa la catalana. L'11 de juliol passat, durant la celebració de la XIV Conferència Internacional de la Sida a Barcelona, signaven un conveni de col·laboració pel qual la Generalitat es comprometia a construir un laboratori de Biologia Molecular a Beira (Moçambic). Tot i això, encara queda molta feina a fer i tota ajuda és poca. Qui vulgui col·laborar en el projecte pot fer-ho a través del número de compte

2100-3000-10-2201666250.

Leonardo Palombi és el responsable del programa DREAM, de lluita contra la sida, de la Comunitat de Sant Egidi

«A l'Àfrica salvar la mare significa salvar tota la família»

—Un somni s'ha fet realitat, DREAM. En què consisteix aquest somni?

—DREAM és la resposta que volem donar avui al problema de la sida a Moçambic. És el somni d'aplicar a l'Àfrica la cura de la malaltia, com es fa a Occident, i no únicament la prevenció. Això, que és el que s'havia fet fins ara, ha fracassat, no n'hi ha prou. 28 milions d'africans seropositius ens ho diuen.

—Quina és la gran novetat de DREAM?

—Fins avui s'ha parlat principalment de la prevenció maternoinfantil, entenent per aquest terme la prevenció de la malaltia per al nadó que ha de néixer, però encara no es parlava de la cura per a les mares. Això vol dir que augmentaven els orfes a l'Àfrica. La nostra manera d'afrontar el problema és una de les primeres experiències en què es parla de cura de la dona embarassada. Una cura que es diu HAART —Teràpia Antiretroviral Altament Activa— i que té en compte l'aplicació de la triple teràpia per a les dones embarassades per tal que també se salvin les mares. A l'Àfrica salvar la mare vol dir salvar tota la família. Per això el nostre primer objectiu és el binomi mare-fill.

—I el segon?

—Un altre objectiu és el de protegir el desenvolupament del país tot actuant sobre algunes categories determinades de treballadors, en particular els professionals sanitaris i els mestres. Es tracta de protegir i de guarir el qui ha de guarir i el qui ha d'educar. A Moçambic només hi ha 400 metges per a una població de 17 milions d'habitants, mentre que la relació mestre-alumne és avui d'1 a 60.

—El programa DREAM ja s'ha començat a aplicar a 150 dones, xifra que, de moment, no és gaire elevada...

—Les xifres que avui estem fent servir són petites, però és una experiència extremament avançada per al continent. Durant els dies del congrés de Barcelona es va poder comprovar que les experiències ja començades de cures antiretrovirals en forma HAART a l'Àfrica són poquíssimes. De 15.000 estudis científics presentats només 11 parlaven de HAART al continent. Nosaltres creiem que en cinc anys podrem administrar 30.000 teràpies anuals per subjecte sobre un total de 150.000 o 200.000 persones que reben la cura. Els números creixeran ràpidament.

—Mentre moltes ONG es dediquen a parlar, denunciar, discutir amb l'administració pública, Sant Egidi acon-

segueix aliar-se amb ella i treballar plegats, com s'ho fan?

—Una característica del programa DREAM és haver volgut fer una política d'aliances on científics, associacions, polítics... puguin trobar la millor manera de lluitar contra la sida; tothom pot trobar-hi el seu espai.

El gran escàndol de la sida a l'Àfrica és el fet que actualment només s'han guarit 30.000 rics privilegiats sobre un total de 28 milions de malalts. Hi ha una gran injustícia. Com passa sovint, nosaltres creiem que la millor manera de respondre a les injustícies és proposant un camí practicable perquè la sida pugui ser abolida. En el fons, el problema avui de la sida no és un problema econòmic, perquè els preus dels fàrmacs han disminuït moltíssim amb l'elaboració de genèrics. El veritable desafiament és construir un sistema de cura en països que tenen un sistema sanitari destruït. En aquest sentit, més que discutir, nosaltres intentem assumir una posició constructiva, ja que no hem d'oblidar que les injustícies, després, les paguen els més pobres. Nosaltres treballem en la lluita contra la sida per ajudar els pobres.

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Manuel Bonet, en el nostre horitzó

Als trenta-tres anys de la seva mort (6 d'agost del 1969), la figura de mossèn Manuel Bonet, prevere de Barcelona, resta present en el nostre horitzó espiritual. La *Miscel·lània* que li ha estat dedicada (Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2001) dona fe del seu compromís amb l'Església del seu temps i de la seva permanència en el cor dels seus amics. És veritat que, com escriu Francesc Vergés, «alguns dels nous capellans i la majoria dels anomenats nous moviments —molt zelosos, per cert, i amb empena evangelitzadora— no destaquen gaire pel seu sentit d'arrelament al país i a la seva història». Però això fa encara més oportuna la publicació d'aquesta obra: per damunt del vaivé dels successius corrents d'opinió, cal deixar constància dels valors permanents i fer-los assequibles a les noves generacions.

Aquest llibre posa en relleu l'extraordinària personalitat de Bonet. En primer lloc, per ordre d'importància, la seva dimensió espiritual. Rastrejant els fonaments de la seva vida interior, Rovira Belloso hi descobreix tres eixos bàsics: l'espiritualitat ignasiana, actualitzada i, alhora, matisada per l'esperit litúrgic; i, en tercer lloc, el sentit apostòlic de l'Acció Catòlica. Es tracta, al capdavant, d'elements àmpliament compartits a la diòcesi de Barcelona d'aquell moment i especialment presents en el seu seminari. El mateix Rovira remarca, per exemple, la sintonia entre Manuel Bonet i Pere Tarrés: aquest, però, diu Rovira, «conreava una espiritualitat més interior, gairebé intimista». Probablement aquesta diferència determinarà la conflictivitat, més aviat sorda però punyent, que acompanyarà la vida de Bonet. Ell tenia un gran sentit social: no era només un home d'espiritualitat

personal, sinó de projecció en la comunitat. Era un reformador. En crear institucions —la Unió Sacerdotal, sobretot, i les Auxiliars Seglars Diocesanes— coses tan clares i positives com la cooperació espiritual i ministerial entre preveres, la diocenesitat plenament assumida o l'encarnació de la pastoral en una societat concreta, despertaven suspicàcia.

En aquest sentit, el treball de Joan A. Ventosa aporta dades impressionants d'unes històries, que alguns només coneixíem genèricament, que ens fan adonar de les contradiccions entre l'estatus oficial de Bonet i alguns aspectes de la seva realitat personal.

Són de bon llegir les aportacions que va fer en el camp del dret i de la litúrgia, en el marc del Vaticà II. Posseïa el do de consell i l'oferia generosament. Però no podem deixar d'observar que aquesta és, només, la part que ell donava amb intel·ligència i amb cordialitat. No sembla que l'altra part, la del que rebia, fos tan esplèndida.

Per això al costat dels grans valors espirituals que Manuel Bonet ens ha llegat i que són un estímul per a la nostra vida de cada dia, aquest llibre suggereix altres qüestions a analitzar: la de l'eficàcia de la seva vida, per exemple. Les notes sobre el context polític, social i religiós de Casimir Martí que introdueixen el llibre abonen aquesta anàlisi, que, evidentment, ultrapassa la biografia de Bonet.

Ara mateix

Rauxa

Llibertat «versus» seguretat

L'evolució de la humanitat ens mostra com en general les etapes més recents de la història han suposat un assoliment de llibertats de molt diversa índole. Així, per exemple, la supressió de l'esclavatge, la promulgació de la llibertat d'expressió, la possibilitat d'escollir els governants, el dret a l'educació o la llibertat de casar-se amb la persona que un vol han estat uns guanys indispensables que fonamenten la nostra cultura. Tots aquests fets i molts altres són la base de la llibertat de les persones en la societat on vivim. En darrer terme es pretén que mitjançant tots aquests guanys les persones puguem decidir, en la mesura que es pugui, la nostra pròpia vida, que no haguem d'estar lligades a cap poder subjugador i injust.

Si bé ningú dubta que tots aquests passos han estat positius, també és cert que justament la possibilitat de decidir la pròpia vida comporta una sèrie d'inseguretats noves i importants. Un alt grau de llibertat com el que gaudim implica per força prendre decisions constantment, perquè no es depèn de ningú més que d'un mateix. I la presa de decisions sempre és una tasca difícil, necessita un esforç considerable i l'existència d'un criteri. En la manca de llibertat les persones patim perquè no som nosaltres mateixes, no ens sentim realitzades, però d'altra banda hi ha una gran seguretat, tot està decidit. Un cop assolida la llibertat ens sentim persones, però en canvi els patiments vénen per la dificultat de ser amos de nosaltres mateixos i d'acceptar coratjosament el risc d'equivocar-nos.

Eduard Brufau